

Sino-sovjetiska konflikten (del 2): Låt oss enas på grundval av Moskvadeklarationen och Moskvauttalandet

Den offentliga polemiken mellan Peking och Moskva inleddes egentligen redan 1960, med publiceringen av skriften [Sino-sovjetiska konflikten: Leve leninismen](#). Men den höll sig enbart på ett principiellt ideologiskt plan, dvs polemiserade inte öppet mot andra kommunistpartier.

Följande kinesiska texter, som är från december 1962- januari 1963, inledde en omfattande kinesisk polemik som skulle fortgå i över ett år. Här riktas kritiken öppet mot flera kommunistiska partier, dock inte det sovjetiska (men det var inte särskilt svårt att för utomstående ”observatörer” begripa att det var Moskva som var den verkliga måltavlan).

I februari-mars 1963 följde kineserna upp med ytterligare artiklar, samlade i [Några av Leninismens viktiga problem i världen i dag](#). Även i dessa avhöll de sig från att öppet angripa Moskva.

Innehåll

Arbetare i alla länder förena er — mot den gemensamma fienden.....	1
Meningsskiljaktigheterna mellan kamrat Togliatti och oss.....	9
Leninismen och den moderna revisionismen	29
Låt oss enas på grundval av Moskvadeklarationen och Moskvauttalandet	37
Uttalande av Kinas kommunistiska partis delegation vid Tjeckoslovakiens kommunistiska partis 12:e kongress	45
Hälsningstal av Wu Hsiu-Chuan, ledare för delegationen från Kinas kommunistiska parti, vid Tysklands socialistiska enhetspartis kongress (18 januari 1963).....	47

Lästips

[Hur meningsskiljaktigheterna mellan oss och SUKP:s ledning uppkommit och utvecklats](#). (kinesernas egen redogörelse för konflikten utveckling, från hösten 1963)

[Sino-sovjetiska konflikten: Leve leninismen](#) (1960)

[Enver Hoxha om Moskvamötet 1960](#). Den albanske ledarens redogörelse för detta viktiga möte (1976, eng. utgåva 1980).

[Albanien i kamp mot Chrusjtjov-revisionismen](#) av Enver Hoxha. Samling tal, brev m m (från 1960, publicerade 1975)

[Kina, Albanien och Sovjetunionen 1956-57](#) av Martin Fahlgren.

[Om den sino-sovjetiska konflikten](#), resolution från Fjärde internationalen 1965.

[Konflikten KKP-SUKP. Historia och orsaker](#). Ur *KU-debatt* 1978.

Lorenz M Lüthi: *The Sino-Soviet Split* (Princeton 2008) – redogör ingående för konflikten fram till 1966 (utifrån huvudsakligen en prokinesisk ståndpunkt). Den lider dock av felet (enligt min mening) att främst se konflikten som ideologisk, dvs försöker inte tränga bakom de bakomliggande materiella faktorerna/intressena. Men som en redogörelse för den offentliga polemiken är den OK.

Arbetare i alla länder förena er — mot den gemensamma fienden

(Ledare i *Folkets Dagblad* den 15 december 1962)

Det är pinsamt att nyligen, vid just den tidpunkt då imperialismen och reaktionärerna i alla länder gör allt vad som står i deras makt för att gå emot de socialistiska länderna, undergräva den internationella kommunistiska rörelsen och undertrycka olika folks revolutionära kamp och när det råder ett starkt behov för kommunisterna i alla länder att stärka enheten i gemensam kamp mot fienden — det är pinsamt att det då i den internationella kommunistiska rörelsen har uppstått en strömning mot marxismen-leninismen, mot Kinas kommunistiska parti och andra marxistisk-leninistiska partier, en motströmning som undergräver enheten i den internationella kommunistiska rörelsen.

Den allvarligaste händelsen

Under den senaste månaden och litet till har i Europa hållits: bulgariska kommunistiska partiets 8:e kongress, ungerska socialistiska arbetarpartiets 8:e kongress, italienska kommunistiska partiets 10:e kongress och tjeckoslovakiska kommunistiska partiets 12:e kongress. Tyvärr utnyttjades dessa partikongresser som plattformar för angrepp på broderpartier. Denna motströmning, som undergräver enheten och skapar splittring, nådde en ny höjdpunkt vid de italienska och tjeckoslovakiska kommunistiska partiernas kongresser. Kamrater i vissa broderpartier fortsatte inte bara angreppen mot albanska arbetspartiet utan angrep också öppet och med angivande av namn Kinas kommunistiska parti och klandrade t. o. m. koreanska arbetarpartiet, som motsatte sig angreppet på Kinas kommunistiska parti. Detta innebär en synnerligen upprörande kränkning av 1957 års moskvadeklaration och 1960 års moskvauttalande, som antogs enhälligt av de kommunistiska partierna och arbetarpartierna i olika länder. Detta är en händelse av det allra största allvar i den internationella kommunistiska rörelsen.

Det kinesiska kommunistpartiets delegation, som på inbjudan bevistade Tjeckoslovakiens kommunistiska partis kongress påpekade med allvar i sitt uttalande av den 8 december, att ”ett sådant handlingssätt står inte i överensstämmelse med moskvadeklarationen och moskvauttalandet. Det skadar enheten inom det socialistiska lägret, enheten inom den internationella kommunistiska rörelsen, kampen mot imperialismen och kampen för världsfreden samt överensstämmelse inte med de grundläggande intressena hos folken i de socialistiska länderna ... ett sådant felaktigt handlingssätt kan endast fördjupa meningsskiljaktigheterna och skapa splittring; det kan endast oro dem som står oss nära och glädja fienden.”

Kinas kommunistiska parti har konsekvent hävdat att det socialistiska lägrets enhet och den internationella kommunistiska rörelsens enhet, svarar mot alla folks grundläggande intressen. Det är alla kommunisters heliga plikt att oavslåttligt värna och stärka denna internationalistiska enhet. Eftersom de problem som är av gemensamt intresse för de olika broderpartierna är synnerligen komplicerade, eftersom de lägen som dessa partier befinner sig i skiljer sig vitt sinsemellan och eftersom den objektiva situationen ständigt förändras, är det ofta oundvikligt att de olika broderpartierna bildar sig skilda uppfattningar, vilket inte nödvändigtvis är av ondo. Huvudsaken är att man utgår från en inställning på att värna och stärka den internationalistiska enheten och stå rygg mot rygg mot fienden, står fast vid de principer rörande förhållandena mellan broderpartierna och broderländerna som fastställts i moskvadeklarationen och moskvauttalandet samt uppnå gemensamma åsikter genom rådplägning, så att enheten säkert kan garanteras.

Går allt längre och längre på splittringsvägen

Det felaktiga handlingssätt som tar sig uttryck i att man utnyttjar ett partis kongress till att angripa ett broderparti användes första gången för ett år sedan vid Sovjetunionens kommunistiska partis 22:a kongress. Kinas kommunistiska parti motsatte sig då bestämt detta felaktiga handlingssätt. Både vid denna kongress och senare vädjade Kinas kommunistiska parti upprepade gånger och enträget om att broderpartier som hade olika uppfattningar, och särskilt då det parti som först angrep, skulle ta initiativ för att åter enas på grundval av marxismen-leninismen och åstadkomma ömsesidig respekt för varandras självständighet och jämlikhet. Tyvärr har dessa vårt partis uppriktiga försök ej lyckats hindra att situationen förvärras. Ledare för vissa broderpartier har så långt från att överväga att uppge detta felaktiga handlingssätt gått allt längre och längre på denna splittringens väg. Detta resulterade i att detta felaktiga handlingssätt efterföljdes vid fyra broderpartiers nyligen i tät följd genomförda kongresser i Europa.

Här vill vi säga något om vad som hände vid Tjeckoslovakiens kommunistiska partis kongress.

Vid tjeckoslovakiska kommunistpartiets kongress smädade en del kamrater från detta parti och från vissa andra broderpartier omotiverat Kinas kommunistiska parti och angrep det såsom "äventyrligt", "sekteristiskt", "splittrande", "nationalistiskt" och "dogmatiskt". Det kinesiska kommunistiska partiets delegation opponerade sig bestämt mot denna splittrings-metod. I dess uttalande heter det: "Detta felaktiga handlingssätt har redan åstadkommit allvarliga konsekvenser, och om det får fortsätta kommer det att avsätta ännu allvarligare konsekvenser." Det kinesiska kommunistpartiets inställning att högt värdera enheten, lyckades emellertid ej förmå dem som framhärjade i detta felaktiga handlingssätt att ändra åsikt. Vissa ledare i Tjeckoslovakiens kommunistiska parti klargjorde, att de "inte kan instämma i" den kinesiska partidelegationens åsikt, insisterade på att "gå längre" i detta handlingssätt, gick så långt att de bad det kinesiska kommunistiska partiet att "ompröva" sitt ställningstagande i avgörande internationella problem och att t. o. m. de publicerade detta förtal och dessa angrepp mot Kina inför hela världen. Under dessa omständigheter känner vi oss tvungna att ge erforderligt svar på tal.

En del kamrater i Tjeckoslovakiens kommunistiska parti och kamrater i vissa andra broderpartier anklagade Kinas kommunistiska parti för att ha begått s. k. äventyrar-misstag. De angrep Kina med påståenden att Kina motsatte sig en "förnuftig kompromiss" i Kuba-frågan och ville "kasta (hela världen) i ett kärnvapenkrig". Förhåller det sig verkligen så?

Kinas fredliga utrikespolitik

Kinas folk liksom folken i alla andra socialistiska länder och världen i övrigt älskar freden. Kina har alltid fört en fredlig utrikespolitik. Vi har konsekvent och energiskt kämpat för en internationell avspänning och framträtt till världsfredens försvar. Kina var en av initiativtagarna till den fredliga samlevnadens fem principer. Vi har konsekvent förespråkat fredlig samlevnad mellan länder med olika samhällssystem på grundval av de fem principerna, hävdade lösning av internationella tvister genom överläggningar och motsatt oss tillgripande av våld.

Kinas kommunistiska parti har alltid hävdade att det, för att bevara världsfreden, förverkliga fredlig samlevnad och minska den internationella spänningen, först och främst är nödvändigt att bestämt motsätta sig den amerikanska imperialismens aggressions- och krigspolitik och mobilisera folkets massor att bekämpa den amerikanska imperialismen slag för slag. Vi tror, vilket moskvadeklarationen och moskvauttalandet påpekar, att socialismens enade krafter, den nationella frihetsrörelsens krafter, demokratins och alla fredens krafter i gemensam kamp

kan gäcka den amerikanska imperialismens planer på aggression och krig och förhindra världskrig.

Hur man skall handskas med imperialisterna och reaktionärerna

När det gäller frågan om hur man skall handskas med imperialismen och alla reaktionärer, har Kinas kommunistiska parti alltid hävdad, att man bör ringakta dem strategiskt men noggrant värdera dem taktiskt. Det vill säga, att imperialismen och alla reaktionärer å ena sidan, strategiskt, på lång sikt, när allt kommer omkring är dömda att misslyckas och att folkets massor säkert kommer att segra. Utan denna insikt skulle det inte vara möjligt att ge folkets massor mod att i full förtröstan föra beslutsam revolutionär kamp mot imperialismen och alla reaktionärer, inte heller skulle det vara möjligt att leda revolutionen till seger. Å andra sidan, ur taktisk synpunkt, i varje omedelbart, specifikt avgörande är det nödvändigt att handskas allvarligt med imperialismen och alla reaktionärer, att gå fram varsamt och försiktigt och uppmärksamma stridens konst. Utan denna insikt skulle det inte heller vara möjligt att föra segerrik revolutionär kamp, man skulle riskera att lida bakslag och nederlag och det skulle inte vara möjligt att leda revolutionen till seger. Denna uppfattning, att ringakta fienden strategiskt och noggrant värdera honom taktiskt, som Kinas kommunistiska parti alltid hyllat, förklarar varför imperialister och alla reaktionärer är papperstigrar, vilket vi ofta sagt. Detta är en alltigenom marxistisk-leninistisk uppfattning. Vi motsätter oss både kapitulationism och äventyrspolitik. Alla som vill göra revolution och vinna seger måste inta denna hållning i sin behandling av fienden. Vågar man inte ringakta fienden strategiskt begår man oundvikligen misstaget att handla som kapitulant. Handlar man ur taktisk synpunkt huvudlöst och obetänksamt, i vilken strid det vara månne, begår man oundvikligen misstaget att handla äventyrligt. Om man inte vågar ringakta fienden strategiskt och samtidigt handlar huvudlöst och obetänksamt taktiskt, begår man både misstaget att handla som kapitulant ur strategisk synpunkt och att handla äventyrligt ur taktisk synpunkt.

Den avgörande kraften i den historiska utvecklingen

Beträffande problemet, om hur man bör förhålla sig till kärnvapnen har de kinesiska kommunisterna alltid förordat ett fullständigt förbud mot kärnvapnen, vilka är synnerligen destruktiva, och har alltid motsatt sig imperialisternas brottsliga kärnvapenkrigspolitik. De har alltid hävdad, att det med det socialistiska lägreets stora överlägsenhet, är möjligt att genom förhandlingar och genom att oupphörligen avslöja USA-imperialismen och kämpa mot den nå en överenskommelse om kärnvapenförbud. Men inga marxister-leninister eller revolutionära folk har någonsin lamslagits av skräck på grund av att imperialisterna har kärnvapen till sitt förfogande och givit upp sin kamp mot imperialismen och dess lakejer.

Vi marxister-leninister företräder inte teorin att vapen avgör allt, inte heller teorin att kärnvapen avgör allt. Vi tror inte ett ögonblick att kärnvapen kan avgöra mänsklighetens framtid. Vi är övertygade om att folkens massor är den avgörande kraften i den historiska utvecklingen. Det är de allena som kan avgöra historiens gång. Vi är oförsonliga motståndare till den imperialistiska politik som utnyttjar kärnvapnen för utpressning. Vi anser också, att de socialistiska länderna inte har något som helst behov av att använda kärnvapen som spelbrickor eller att skrämman andra. Att göra detta skulle verkligen innebära att begå ett "äventyrar-misstag". Att hysa blind tilltro till kärnvapen och underlåta att inse eller hysa förtroende för styrkan hos folkets massor och att låta sig skrämman från vettet av imperialisternas kärnvapenutpressning kan möjligen förleda en att hoppa från den ena ytterligheten till den andra och begå misstaget att handla som en kapitulant.

Vi anser, att det hjältemodiga kubanska folket i sin kamp mot USA-imperialismen varken har begått det kapitulationistiska misstaget eller har handlat äventyrligt. Liksom alla andra folk i världen hyser de en stark kärlek till freden och arbetar energiskt för den. Men som kamrat

Fidel Castro har sagt: ”Vägen till fred är inte att ge avkall eller inkräkta på folkens rättigheter, ty detta är just vägen till krig.” Nationalrådet för Kubas samlade revolutionära organisationer och Kubas revolutionära regering förklarade högtidligen i ett gemensamt uttalande den 25 november 1962, att ”den bästa formen för överenskommelse är genom fredliga kanaler och diskussioner på regeringsplanet. Men vi upprepar samtidigt, att vi aldrig kommer att ge vika inför imperialisterna. Mot imperialisternas styrkeposition ställer vi vår beslutsamhet. Mot imperialisternas försök att förödmjuka oss ställer vi vår värdighet. Mot den imperialistiska aggressionen ställer vi vårt fasta beslut att kämpa till sista man.”

Stöd till Kuba: en oavvislig plikt

Det kubanska folket utkämpade under fast ledning av Kubas samlade revolutionära organisationer och Kubas regering med Fidel Castro i spetsen en beslutsam kamp mot USA-imperialismen under de mest komplicerade och svåra förhållanden. Långt ifrån att låta sig skrämmas av USA:s utpressning under kärnvapenhot vidhöll de sina fem rättfärdiga krav och lyckades — med stöd av hela världens folk — vinna ytterligare en stor seger i kampen mot USA:s aggression.

Kinas kommunistiska parti, Kinas regering och folk stöder bestämt den riktiga linje som företräds av Kubas samlade revolutionära organisationer och dess regering, det kubanska folkets fem rättvisa krav och deras hjältemodiga kamp. Därigenom uppfyller Kina sin oavvisliga plikt i överensstämmelse med den proletära internationalismen. Om, som det påstås, Kinas stöd för det kubanska folkets rättfärdiga kamp mot de amerikanska aggressorerna var ”äventyrmässigt”, vill vi fråga: innebär det att det kinesiska folket måste avstå från att så långt dess möjligheter sträcker sig stödja Kubas kamp mot den amerikanska Imperialistiska aggressionen för att inte bli kallat äventyrare? Innebär det att man kan undgå att kallas ”äventyrare” eller kapitulant bara om man tvingar Kuba att uppge sin suveränitet, sitt oberoende och sina fem rättmätiga krav? Hela världen vet att vi varken begärde att kärnvapen skulle installeras på Kuba eller motsatte oss borttagandet av ”offensiva vapen” från detta land. För vår del är det därför inte fråga om ”äventyrarpolitik”, än mindre om att ”störta (hela världen) i ett kärnvapenkrig”.

En del personer har riktat anmärkning mot Kina för dess korrekta hållning i den kinesisk-indiska gränsfrågan, som om Kina utlöst en katastrof. Men vilka är fakta?

Kinas ståndpunkt i kinesisk-indiska gränsfrågan

Kina har konsekvent hävdad att gränsfrågorna med dess grannar skall lösas genom fredliga förhandlingar och har på grundval av de fem principerna framgångsrikt löst sina gränsfrågor med Burma och Nepal genom vänskapliga överläggningar och i en anda av ömsesidig förståelse och tillmötesgående. I den kinesisk-indiska gränsfrågan är det redan klart vem som under lång tid har förkastat fredliga förhandlingar, vem som har ockuperat vems territorium, vem som utfört väpnade provokationer och gått till massanfall. Det kinesiska folket har under årtal haft fördragsamhet med de indiska reaktionära gruppernas försök att ändra situationen vid den kinesisk-indiska gränsen med väpnat våld och deras intrång på Kinas gränsområden i ökad skala och gång på gång försökt finna en hederlig och resonabel lösning genom fredliga förhandlingar. Men Nehrus regering har kategoriskt avvisat förhandlingar. Den har uppfattat Kinas fördragsamhet som ett tecken på att det är svagt och kan skrämmas. Den 12 oktober gav den indiske premiärministern Nehru öppet order om angrepp på Kina för att rensa kinesiskt territorium från kinesiska gränsstyrkor. Det var då de kinesiska gränsstyrkorna blev tvungna att slå tillbaka i självförsvar. Kina är ett fredligt socialistiskt land men kommer aldrig att låta sig tyranniseras. Kinas kontraslag till självförsvar inför de indiska truppernas massanfall är en minimal, laglig åtgärd som vilken suverän stat som helst skulle tillgripa under liknande omständigheter. Efter att ha slagit tillbaka de indiska angreppen, föreslog Kina

omedelbart ett avslutande av konflikten, tillbakadragande av de militära styrkorna och förnyade förhandlingar och tog initiativet genom att blåsa eld upphör och dra sig tillbaka. Fakta har bevisat, att just emedan det kinesiska folket förde den kamp som var nödvändig mot de reaktionära indiska nationalisternas expansionsplaner, har situationen på den kinesisk-indiska fronten börjat lätta och ett de facto eldupphör förverkligats.

Vart har marxismen-leninismen tagit vägen?

Kinas konsekventa och allvarliga ansträngningar att på fredlig väg lösa den kinesisk-indiska gränsfrågan är allmänt erkända. Men det besynnerliga är att en del, självutnämnda marxister-leninister kastat marxismen-leninismen överbord. De bemödar sig aldrig att från marxismen-leninismens klassmässiga utgångspunkt analysera Nehruregeringens reaktionära politik att provocera den kinesisk-indiska gränskonflikten och hårdnackat vägra förlikning. Dessa personer blundar för det faktum att denna politik uppstod ur den indiska storbourgeoisins och de indiska godsägarnas behov av att gå emot folket och den progressiva rörelsen i sitt eget land. De vägrar också att inse att denna politik exakt svarar mot imperialismens, särskilt den amerikanska imperialismens, behov och att den har dess stöd.

I själva verket har Nehruregeringen under de senaste åren förtryckt det indiska folket med stigande brutalitet och mer och mer blivit en den amerikanska imperialismens skyddsling och uppträder som dess medbrottsling i många viktiga internationella frågor, såsom Kongo. Nehruregeringens framhårdande i sin antikinesiska hållning är just en följd av att dess inrikes- och utrikespolitik blivit mer och mer reaktionär. De som anklagar Kina för att ha drivit Nehruregeringen i armarna på västern tar miste på orsak och verkan. I hela den kinesisk-indiska gränstvisten har de oavlåtligt förväxlat rätt och orätt, påstått sig vara "neutrala" och kallat Kina "broder" medan de i själva verket betraktar den indiska reaktionära gruppen som sina fränder. Borde inte dessa människor rannsaka sina samveten och fråga sig vart deras marxism-leninism och deras proletära internationalism tagit vägen?

Vem undergräver enheten?

Vid det tjeckoslovakiska kommunistpartiets kongress överhopade några personer återigen Albaniens arbetsparti med smädelser och påstod att deras ledare var "antisovjetiska", undergrävde enheten och att de var "splittrare" och "sektarister". De fördömde också det kinesiska kommunistiska partiet och dess korrekta hållning att motsätta sig angreppet på det albanska arbetspartiet och att försvara de principer som reglerar förhållandena mellan broderpartier, och anklagade det likaledes för brotten "splittringsverksamhet", "sektarism" och "nationalism". Men detta förtal och dessa angrepp, som gör svart till vitt är gagnlösa.

För att ta reda på vilka som vidmakthåller enheten och vilka som är splittrare och sektarister måste man som kriterium ha de principer rörande ömsesidiga förhållanden mellan broderpartier och broderländer som lagts fram i moskvadeklarationen och moskvauttalandet, vilka enhälligt antagits vid möten med representanterna för de kommunistiska partierna och arbetarpartierna. Dessa består av principen om full jämlikhet, principen om inbördes enhet med bibehållande av självständighet och suveränitet samt principen om att uppnå gemensamma åsikter genom kamratliga konsultationer på jämställd basis. Erfarenheten visar, att enheten mellan broderpartierna och broderländerna kan befästas, så länge dessa principer praktiseras, och även om den ena eller andra meningsskiljaktigheten uppstår kan en tillfredsställande lösning uppnås. Om, omvänt, dessa principer bryts och om i relationerna mellan broderpartier och broderländer påtryckningar används för att tvinga på andra sina egna åsikter eller förtal och angrepp ersätter strävandena att nå gemensamma åsikter genom konsultation, då skadas oundvikligen enheten och resultatet blir misstag i form av splittring och sektarism.

Redan vid Sovjetunionens kommunistiska partis 22:a kongress för ett år sedan hävdade delegationen från Kinas kommunistiska parti: ”Vi anser, att om olyckligtvis en dispyt eller meningsskiljaktighet uppstår mellan broderpartier eller broderländer, bör den lösas tålmodigt i en anda av proletär internationalism och enligt principerna om jämlikhet och enhällighet genom överläggningar. Varje form av offentligt, ensidigt klander av ett broderparti befordrar inte enheten och befordrar inte problemens lösning. Att öppet lägga fram en dispyt mellan broderpartier eller broderländer inför fiendens ögon kan inte betraktas som en övertänkt marxistisk-leninistisk inställning.”

Det är just för att skydda principerna för relationerna mellan broderpartierna och broderländerna samt enheten mellan dessa partier och länder som Kinas kommunistiska parti konsekvent motsätter sig att man på ett partis kongress angriper ett annat broderparti. Vad är det för fel med att vi intar en sådan hållning? Innebär det, att vi, som gjort allt som står i vår makt för att bevara enheten och motsatt oss handlingar som är skadliga för enheten, har blivit ”splittrare” och ”sektarister”, medan de som först angrep och undergrävde enheten inte är splittrare och sektarister? Vid tjeckoslovakiska kommunistpartiets kongress klandrades koreanska arbetarpartiets delegation för att den ogillade vissa personers angrepp på kinesiska kommunistiska partiet. Innebär det att koreanska arbetarpartiets ståndpunkt, som slår vakt om enheten, är ett brott? Innebär det att de som håller fast vid moskvadeklarationen och moskvauttalandet har fel, medan de som går emot moskvadeklarationen och moskvauttalandet har rätt?

Stormaktschauvinism

De principer som reglerar relationerna mellan broderpartier och broderländer och som finns framlagda i moskvadeklarationen och moskvauttalandet ger inte något parti, stort eller litet, rätt att på sin egen kongress angripa ett annat broderparti. Om ett sådant felaktigt handlings-sätt accepteras, då kan ett parti angripa ett annat parti och kan angripa det ena partiet i dag och det andra i morgon. Om sådant får fortsätta, hur blir det då med enheten inom den internationella kommunistiska rörelsen?

Principerna som reglerar relationerna mellan broderpartier och broderländer i moskvadeklarationen och moskvauttalandet förkroppsligar den proletära internationalismens principer beträffande förhållandet mellan broderpartiet och broderländer. De som bryter mot dessa vägledande principer hamnar oundvikligen i stornationschauvinismens träsk eller i andra former av borgerlig nationalism. Men de som anklagar Kinas kommunistiska parti för så kallad ”nationalism” bryr sig tydligen aldrig om att till sig själva ställa frågan på vilken grundval de baserat sitt förhållande till broderpartier och broderländer. Det är klart att de själva brutit mot de principer som skall reglera förhållandena mellan broderpartier och broderländer, angripit ett annat broderparti och broderland och följt en felaktig nationalistisk och stornations-chauvinistisk praxis, insisterat på att alla andra skall följa deras exempel och anklagat dem som vägrat lyda deras påbud för ”nationalism”.

Överensstämmer detta med den proletära internationalismens principer? Är inte detta felaktiga handlingssätt den allra sämsta yttringen av splittringsverksamhet, sektarism, nationalism och stornationschauvinism?

Vem igångsatte det hela?

De som anklagar albanska arbetspartiet för att vara ”antisovjetiskt” och undergräva enheten bör fråga sig själva vem som först framkallade tvisten och vem som först angrep albanska arbetspartiet på sin egen kongress. Varför ger man sig bara själv rätten att godtyckligt angripa ett broderparti, medan man förnekar den andre t. o. m. rätten att svara? Om de albanska kamrater, som besvarade de angrepp som riktades mot dem, kallas ”antisovjetiska”, vad skall

man då säga om dem som började och gång på gång upprepade angreppen mot albanska arbetspartiet? Och om dem som godtyckligt angrep Kinas kommunistiska parti?

Det minsta man kan begära av en kommunist är att han gör en klar distinktion mellan fienden och sina egna kamrater. Han bör vara skoningslös mot fienden och vänlig mot sina egna kamrater. Men en del personer gör precis tvärtom. Medan de är ”tillmötesgående” och gör ”ömsesidiga eftergifter” inför imperialismen, behandlar de broderpartier och broderländer som oförsonliga fiender. De kan göra ”förnuftiga kompromisser” och utöva ”moderation” inför den sabelskramlande fienden, men vägrar att vara försonliga mot broderpartier och broderländer. Att vara så ”vänlig” mot fienden och så ”skoningslös” mot broderpartier och socialistiska broderländer är uppenbarligen inte alls den ståndpunkt som en marxist-leninist bör inta.

Tito — denne kommunismens renegat

Moskvauttalandet bekräftar att revisionismen är huvudfaran för den kommunistiska världsrörelsen. Det heter där, att ”efter att ha förrått marxismen-leninismen ställer ledarna för Jugoslaviens kommunistiska förbund hela detta förbund mot den internationella kommunistiska rörelsen som helhet ... bedriver undermineringsarbete mot det socialistiska lägret och den kommunistiska världsrörelsen”. Dessutom uppmanar moskvauttalandet kommunisterna i alla länder att aktivt bekämpa inflytandet från de moderna jugoslaviska revisionisternas antileninistiska idéer. Men en del kommunister höjer Tito, denne kommunismens renegat, till skyarna och umgås intimt med Titogruppen. Vid Tjeckoslovakiens kommunistiska partis nyligen timade kongress gick en del så långt att de motsatte sig det kinesiska kommunistpartiets avslöjande av de moderna jugoslaviska revisionisterna. Med ett ord, de som dessa människor vill ”ena sig” med är just de som bör bekämpas, och de som de bekämpar är just de med vilka de bör enas. Är inte detta ett öppet, grovt brott mot moskvadeklarationen och moskvauttalandet? Vart leder en sådan linje?

Alla fakta visar, att de kinesiska kommunisterna liksom alla sanna kommunister överallt i världen konsekvent hållit fast vid marxismen-leninismen och moskvadeklarationen och moskvauttalandets revolutionära principer. De som angriper Kinas kommunistiska parti försöker envist att klistra etiketten ”dogmatister” på oss. Detta kan bara bevisa, att den ”dogmatism” de motsätter sig inte är något annat än den marxistisk-leninistiska teorins bastion och moskvadeklarationens och moskvauttalandets revolutionära principer, som oavslåligt upprätthålls av de kinesiska kommunisterna och alla andra verkliga kommunister. Dessa människor tror, att om de bara hänger ut skylten ”antidogmatism” och talar om s. k. skapande förmåga så kan de förvanska marxismen-leninismen och manipulera med moskvadeklarationen och moskvauttalandet efter behag. Detta är absolut otillåtligt. Vi vill fråga dessa människor: Är dessa två historiska dokument i den internationella kommunistiska rörelsen, två dokument som enhälligt antagits och undertecknats av alla kommunistiska partier och arbetarpartier, fortfarande giltiga? Skall de fortfarande följas?

Den verkliga majoriteten

En del människor har sagt: ”Vi är i majoritet och ni är i minoritet. Därför är vi de skapande marxisterna-leninisterna och ni är dogmatikerna; vi har rätt och ni har fel.” Men vem som helst med något litet sunt förnuft vet att frågor, sådana som vem som har rätt och vem som har fel och vem som har sanningen på sin sida, inte kan avgöras av vem som har majoritet eller minoritet vid en given tidpunkt; sanningen är en objektiv företeelse. När allt kommer omkring, den som vid en given tidpunkt är i majoritet kan inte förvandla lögn till sanning; att man vid en given tidpunkt är minoritet kan inte heller förvandla sanning till lögn. Historien överflödar av fall, då under en viss tid och under vissa omständigheter sanningen inte fanns hos majoriteten utan hos minoriteten. Under den andra internationalens tid var Lenin och

bolsjevikerna i minoritet inom den internationella arbetarrörelsen men sanningen visade sig vara på Lenins och bolsjevikernas sida. I december 1914, efter första världskrigets utbrott, när det röstades om krigsbudgeten i den tyska riksdagen, röstade majoriteten av det tyska socialdemokratiska partiets deputerade för den, och endast Karl Liebknecht röstade emot den. Men sanningen visade sig vara på hans sida. Alla som vågar hålla fast vid sanningen är aldrig rädda för att vara i minoritet för tillfället. Å andra sidan kan alla de som framhårdar i sina misstag inte undvika sin egen slutliga bankrutt, även om de för tillfället är i majoritet.

Marxismen-leninismen hävdar, att den enda verkligt pålitliga majoriteten i världen är massorna, som bestämmer historiens inriktning och svarar för mer än 90 procent av hela världens befolkning. Även om de som går emot de grundläggande intressena hos mer än 90 procent av folket kan väsnas och gorma på en viss plats eller på ett visst möte, representerar de bestämt inte den verkliga majoriteten. Deras ”majoritet” är endast ett fiktivt, ytligt fenomen och i verkligheten är just de i minoritet, medan den ”minoritet” som de angripit i verkligheten är just majoriteten. Marxister-leninister söker sig alltid bortom företeelserna för att granska ett problems väsen. Vi böjer oss endast för sanningen och de grundläggande intressena hos hela världens folk. Vi kommer aldrig att följa någon antimarxist-leninists taktpinne. Hur än imperialisterna, reaktionärerna och de moderna revisionisterna må smäda och bekämpa oss och rubba vårt ställningstagande för marxismen-leninismen och sanningen.

Vems spel spelar de?

Vi vill erinra dem som angriper Kinas kommunistiska parti om att illvillig smutskastning inte tjänar något nyttigt ändamål. Smädelser kan inte, hur plumpt och våldsamt de än framförs, på något sätt minska ett marxistiskt-leninistiskt parti. Alltsedan det första kommunistiska partiet grundades har ingen någonsin hört talas om ett verkligt kommunistiskt parti som inte utsatts för smädelser och angrepp, aldrig har någon hört talas om ett verkligt kommunistiskt parti som besegrades genom smädelser. Kinas kommunistiska parti har vuxit, härdats och vunnit den ena segern efter den andra just precis under ständiga förbannelser från imperialister, reaktionärer, revisionister och andra opportunisterna. Deras förbannelser har aldrig gjort oss minsta skada. Tvärtom har de visat, att vi handlat rätt, att vi hållit fast vid de marxistisk-leninistiska principerna och att vi slagit vakt om de grundläggande intressena hos världens folk.

Vi vill också erinra dem som angriper det kinesiska kommunistiska partiet om att den amerikanska imperialismen nu leder en antikinesisk kampanj. T. o. m. Kennedy har trätt fram och deklarerat att ett ”huvudproblem” som nu västern står inför är hur man skall kunna ”tygla Kommunist-Kina”. I en sådan tid, anser ni inte att ni bör dra en demarkationslinje mellan er och den amerikanska imperialismen och dess lakejer?

Den felaktiga splittringstaktik som uppstått i den internationella kommunistiska rörelsen kan endast hjälpa imperialismen och alla reaktionärer. Ser ni inte att imperialisterna, reaktionärerna i alla länder och Jugoslaviens moderna revisionister applåderar och gottar sig åt de olyckliga händelserna och ser fram emot en splittring inom den internationella kommunistiska rörelsen? Dean Rusk förklarade nyligen öppet, att ”de (tvisterna mellan kommunisterna) är mycket allvarliga och mycket vittgående.., den förvirring som kastats in i de kommunistiska partierna över hela världen.., har varit av hjälp åt den fria världen”. De som angriper det kinesiska kommunistiska partiet och andra marxistisk-leninistiska partier borde betänka detta: Fienden betraktar detta handlingssätt som en stor hjälp åt ”den fria världen”. Är detta något att vara stolt över?

Arbetare i alla länder förena er!

Det är inte alls förvånande att det förekommer krökar och vindlingar av ett eller annat slag på den internationella kommunistiska rörelsens väg framåt. Marxismen-leninismen har alltid

utvecklats oupphörligt i kampen för att övervinna opportunist av olika slag. Den internationella kommunistiska rörelsen har alltid gjort oupphörliga framsteg under övervinnandet av alla svårigheter. Alla imperialister, reaktionärer och moderna revisionister kommer att svepas på historiens sophög av den frambrusande internationella kommunistiska rörelsen och de växande stora revolutionära strider som utkämpas av hela världens folk.

Kommunisterna i alla länder delar samma storartade ideal och samma ädla mål och de har en gemensam fiende. Vi har tusen skäl att stå eniga men inte ett enda att skapa splittring. De kamrater som nu sysslar med att skapa splittring bör ta sitt förnuft till fånga! De kinesiska kommunisterna hoppas innerligt att de kommunistiska partierna i alla länder skall fästa den största betydelsen vid den internationella kommunistiska rörelsens intressen, vid intressena i den gemensamma kamp, som det internationella proletariatet och världens folk för mot fienden, vid de ärorika, historiska uppgifter vi har påtagit oss och vid de ivriga förhoppningar som världens revolutionära folk sätter till oss och använda riktiga metoder för att lösa meningsskiljaktigheter och bevara enheten i överensstämmelse med de principer rörande relationerna mellan broderpartier och broderländer så som dessa formulerats i Moskva-deklarationen och Moskvauttalandet.

Så länge vi alla vill lösa problemen är det inte svårt att finna det rätta sättet att göra det. Deklarationen som gjordes av det kinesiska kommunistiska partiets delegation vid tjeckoslovakiska kommunistiska partiets kongress påpekar:

”I syfte att bilägga meningsskiljaktigheterna inom den internationella kommunistiska rörelsen i vissa viktiga principfrågor, har Kinas kommunistiska parti och en rad andra broderpartier föreslagit sammankallande av ett möte med representanter för de kommunistiska partierna och arbetarpartierna i all världens länder för att klargöra vad som är rätt och vad som är fel och för att stärka enheten i den gemensamma kampen mot fienden. Vi anser att detta är den enda riktiga metoden att lösa frågorna.”

Kinas kommunistiska parti är redo att tillsammans med broderpartierna göra sitt yttersta för att stärka enheten på basis av marxismen-leninismen och den proletära internationalismen, för att motsätta sig en splittring och sträva till nya segrar i kampen för världsfreden, den nationella befrielsen, demokratin och socialismen. Låt oss enas och inte lämna någon möda osparad i en oupphörlig kamp för försvaret av den internationella kommunistiska rörelsens stora enhet, den stora enheten inom det socialistiska lägret och den stora enheten mellan alla revolutionära folk i världen och alla fredsälskande människor! Låt oss än en gång lyfta Marx' och Engels stora paroll:

Proletärer i alla länder— förena er!

Meningsskiljaktigheterna mellan kamrat Togliatti och oss

(Fullständiga ordalydelsen av ledaren i *Folkets Dagblad* den 31 december 1962)

Italiens kommunistiska parti har en ärorik kamphistoria i den internationella kommunistiska rörelsens led. I sin modiga kamp både under de mörka åren av Mussolinis välde och under det andra världskrigets svåra år och därefter har de italienska kommunisterna och det italienska proletariatet åstadkommit beundransvärda resultat. De kinesiska kommunisterna och det kinesiska folket har alltid skattat kamraterna i Italiens kommunistiska parti och det italienska folket högt.

I enlighet med Kinas kommunistiska partis konsekventa ståndpunkt för att stärka vänskapen med broderpartierna bevistade dess representant italienska kommunistiska partiets 10:e kongress, som hölls i början av december, på det senares inbjudan. Vi hade hoppats att denna

kongress skulle bidra till att stärka inte bara den gemensamma kampen mot imperialismen och försvaret av världsfreden, utan också den internationella kommunistiska rörelsens enhet.

Men till vår sorg och mot våra förhoppningar angrep kamrat Togliatti och vissa andra ledare för IKP vid denna kongress grovt Kinas kommunistiska parti och andra broderpartier i en rad viktiga principfrågor. De gjorde detta i strid med de principer som är vägledande för relationerna mellan broderpartier och framlagts i moskvadeklarationen och moskvauttalandet, och utan hänsyn till vad som tjänar den internationella kommunistiska rörelsens enade kamp mot fienden.

Representanten för Kinas kommunistiska parti på kongressen tvingades därigenom att i sin hälsning högtidligt förklara att vi ogillar de angrepp och det förtal som riktas mot Kinas kommunistiska parti av Togliatti och andra ledare för IKP. Inte desto mindre ”avvisade” Togliatti och andra ledare för IKP ”mycket bestämt” de åsikter som framlades av representanten för KKP, fortsatte sina angrepp mot Kinas kommunistiska parti och andra broderpartier och framhärjade att föra ”diskussionen offentligt”.

Motströmning mot marxismen-leninismen

På detta sätt blev italienska kommunistiska partiets 10:e kongress i utpräglad grad ett led i den motströmning som nyligen framträtt och som går i riktning mot marxismen-leninismen samt bryter den internationella kommunistiska rörelsens enhet.

Under sådana omständigheter kan vi inte förbli tysta utan måste offentligt besvara angreppen som kamrat Togliatti och andra kamrater riktat mot oss. Vi kan heller inte förbli tysta om de åsikter som de uttryckte i strid med marxismen-leninismens grundläggande principer och de revolutionära principerna i moskvadeklarationen och moskvauttalandet, utan måste offentligt kommentera dessa åsikter. Vi vill uppriktigt säga att i en rad av marxismen-leninismens grundläggande frågor råder det principiella meningsskiljaktigheter mellan kamrat Togliatti och andra ledare för IKP å ena sidan och oss å andra sidan.

Efter att ha läst Togliattis allmänna rapport och slutord på italienska kommunistiska partiets 10:e kongress och kongressens teser, kan man inte undgå känslan av att han och vissa andra ledare i IKP fjärrar sig alltmer från marxismen-leninismen. Trots att kamrat Togliatti och vissa andra som vanligt dolt sina verkliga åsikter genom att använda ett dunkelt, tvetydigt och knappast begripligt språk, blir karaktären i deras åsikter klar då denna sköra slöja tas bort. De hyser ytterst stora illusioner om imperialismen, de förnekar den grundläggande antagonismen mellan socialismens och kapitalismens två världssystem och den grundläggande antagonismen mellan de förtryckande och de förtryckta nationerna, och i stället för internationell klasskamp och antiimperialistisk kamp förfäktar de internationellt klassarbete och uppriktandet av en ”ny världsordning”. De har djupa illusioner om monopolkapitalisterna i det egna landet, de blandar ihop de två vitt skilda slagen av klassdiktatur, den borgerliga diktaturen och den proletära diktaturen, och predikar borgerlig reformism, eller ”struktur-reformer” som de kallar det, som en ersättning för den proletära revolutionen. De hävdar att marxismen-leninismens grundläggande principer blivit ”föråldrade” och de förfuskar de marxistisk-leninistiska teorierna om imperialismen, om krig och fred, om staten och revolutionen och om den proletära revolutionen och den proletära diktaturen. De överger de revolutionära principerna i moskvadeklarationen och moskvauttalandet, de avvisar de universella lagarna för den proletära revolutionen, med andra ord den universella betydelsen hos Oktoberrevolutionens väg och de betecknar ”den italienska vägen”, som innebär övergivande av revolutionen, som en ”linje gemensam för hela den internationella kommunistiska rörelsen”. Sist och slutligen innebär den ståndpunkt som intagits av Togliatti och vissa andra ledare i IKP att folket i de kapitalistiska länderna inte ska göra revolution, de förtryckta folken

inte ska kämpa för att vinna befrielse och att folken i världen inte ska bekämpa imperialismen. I själva verket passar allt detta precis imperialisternas och reaktionärernas behov.

I denna artikel avser vi inte att diskutera alla våra meningsskiljaktigheter med kamrat Togliatti och vissa andra kamrater i Italiens kommunistiska parti. Här skall vi framlägga våra synpunkter på enbart några av de viktigaste omstridda frågorna.

Frågan om krig och fred

Kamrat Togliatti och de andra kamraterna är först och främst icke överens med oss i frågan om krig och fred. I sin allmänna rapport på italienska kommunistiska partiets 10:e kongress förklarade Togliatti: ”Detta problem diskuterades utförligt vid konferensen med de kommunistiska och arbetarpartierna i Moskva hösten 1960. De kinesiska kamraterna framförde en del åsikter som avvisades av konferensen.” Han talade i avsiktligt svävande ordalag och angav inte närmare vilka åsikter som framlagts av de kinesiska kamraterna. Men han fortsatte och talade om krigets oundviklighet som en orsak till meningsskiljaktigheterna, vilket gjorde det tydligt att han anklagade de kinesiska kommunisterna för att inte hysa tilltro till möjligheten att avvärja ett nytt världskrig och för att vara ”krigiska”.

Denna anklagelse, riktad mot Kinas kommunistiska parti av kamrat Togliatti och vissa andra kamrater, är helt grundlös och fabricerad.

Kinas kommunistiska partis ståndpunkt har ständigt varit att bekämpa den imperialistiska aggressions- och krigspolitik, att hindra imperialismen att sätta igång en nytt världskrig, och att försvara världsfreden. Vi har alltid ansett att så länge imperialismen existerar kommer det att finnas jordmån för aggressionskrig. Faran för att imperialismen börjar ett världskrig finns alltså. Emellertid är det, emedan nya förändringar ägt rum i balansen mellan internationella klasskrafterna, möjligt för fredens krafter i världen att hindra imperialismen från att igångsätta ett nytt världskrig, under förutsättning att de håller ihop, bildar en enad front mot den aggressions- och krigspolitik som bedrivs av imperialisterna med Förenta staterna i spetsen och att de för striderna beslutsamt. Skulle imperialismen våga ta risken att påtvinga världens folk ett nytt världskrig skulle ett sådant krig oundvikligen sluta med imperialismens förintande och socialismens seger. Vi uttalade dessa åsikter vid Moskva-mötena 1957 och 1960. De två Moskva-mötena upptog dessa våra åsikter i de gemensamma dokument som antogs och förkastade dem inte, så som Togliatti påstod.

Eftersom Togliatti och vissa andra kamrater mycket väl känner till Kinas kommunistiska partis ståndpunkt i frågan om krig och fred, varför fortsätter de att vanställa och angripa denna ståndpunkt? Vilka är de verkliga meningsskiljaktigheterna mellan dem och oss?

Dessa uppenbarar sig främst i följande tre frågor:

1. Kinas kommunistiska parti anser att imperialismen är källan till samtida krig. Krigets och aggressionens huvudkraft är USA:s imperialism, den mest ondsinta fienden till alla folk i världen. För att försvara världsfreden är det nödvändigt att oavbrutet och grundligt avslöja den imperialistiska aggressions- och krigspolitik för att förmå världens folk att upprätthålla en hög grad av vaksamhet. Det faktum att socialismens, den nationella befrielsens, folkrevolutionens och världsfredens krafter har överträffat imperialismens och krigets krafter har inte förändrat imperialismens aggressiva karaktär och kan omöjligt förändra den. Det imperialistiska block som ledes av Förenta staterna bedriver en febril upprustning och krigsförberedelser och hotar världsfreden. De som med förtal angriper Kinas kommunistiska parti påstår att våra oavårliga avslöjanden av imperialismen, och särskilt av USA-imperialismens aggressions- och krigspolitik, röjer misstro till möjligheten att hindra ett världskrig; vad dessa personer motsätter sig är i själva verket att imperialismen avslöjas. Vid många tillfällen har de offentligt motsatt sig imperialismens avslöjande. Trots att de med läpparna er-

känner att imperialismens karaktär inte har förändrats, förskönar de i verkligheten på otaliga sätt USA:s imperialism och sprider illusioner om imperialismen, särskilt USA:s imperialism, bland folkets massor. Man erinrar sig att för tre år sedan, efter "Camp David-samtalen" talade en del personer i den internationella kommunistiska rörelsen en hel del om Eisenhowers uppriktiga önskan om fred och sade att USA-imperialismens ledare var lika angelägen om fred som vi. Man erinrar sig också att när Eisenhower kom till Italien på sin europeiska rundresa i december 1959 gick en del kamrater i Italiens kommunistiska parti så långt att de uppsatte affischer, spred flygblad och organiserade en välkomstgala med uppmaning till alla italienska politiska partier och folk ur alla samhällsskikt att "hälsa" honom. En av välkomstparollerna löd: "Roms kommunister hälsar Dwight Eisenhower och uttrycker, i namn av 250.000 väljare i italienska republikens huvudstad, sin tillförsikt och sin bestämda vilja att de stora förhoppningar om fred som väckts i alla människors hjärtan, förhoppningar som skapats av mötet mellan presidenten för Amerikas förenta stater och Sovjetunionens premiärminister, inte slutar med en besvikelse." (L'Unità 4 december 1959)

Nu hör vi en del personer säga att Kennedy är ännu mera angelägen om världsfred än Eisenhower och att Kennedy visat denna omsorg om fredens bevarande under krisen i Karibiska havet.

Man skulle vilja fråga, Är detta sätt att försköna USA-imperialismen den riktiga politiken för att försvara världsfreden? Intrånget över Sovjetunionen av spionplan som sänts av regeringen Eisenhower, aggressionen mot Kuba av regeringen Kennedy och de otaliga andra aggressionshandlingarna världen runt av USA:s imperialism och dess hot mot världsfreden — har de inte gång på gång bekräftat sanningen att USA-imperialismens bandledare inte är fredsänglar utan krigs- hyenor? Och håller inte de människor som gång efter annan söker försköna imperialismen på med att medvetet bedra världens folk?

Det är kristallklart, att om man skulle rätta sig efter vad dessa personer säger, skulle USA:s imperialism ha upphört att vara världsfredens fiende och man skulle därför inte behöva kämpa mot dess aggressions- och krigspolitik. Denna oriktiga åsikt, som står i öppen motsättning till moskvadeklarationen och moskvauttalandet, kan endast vilseleda världens fredsälskande folk, skada kampen för världsfred och hjälpa USA-imperialismen att genomföra sin aggressions- och krigspolitik.

2. Kinas kommunistiska parti anser att världsfreden kan med säkerhet värnas endast i beslutsam kamp mot den av Förenta staterna ledda imperialismen, genom att ständigt stärka det socialistiska lägret och genom att ständigt stärka de nationella och demokratiska rörelserna i Asien, Afrika och Latinamerika, folkens revolutionära kamp i skilda länder och rörelsen för att försvara världsfreden. För att förverkliga världsfred är det nödvändigt att förlita sig främst på styrkan hos massorna bland världens folk och på deras kamp. Under kampen för att försvara världsfreden är det nödvändigt att inträda i förhandlingar i den ena eller den andra frågan med regeringar i de imperialistiska länderna, däribland Förenta staternas regering, i syfte att mildra den internationella spänningen, uppnå något slag av kompromiss och komma till vissa överenskommelser, under förutsättning att sådana kompromisser och överenskommelser inte skadar folkens grundläggande intressen. Världsfreden kan emellertid aldrig uppnås endast genom förhandlingar och under inga omständigheter får vi fästa våra förhoppningar vid imperialismen och skilja oss från massornas kamp. De som angriper Kinas kommunistiska parti förvränger denna vår riktiga ståndpunkt som om den visade bristande tilltro till möjligheten att undvika ett världskrig. I själva verket har de själva ingen tilltro till möjligheten att förhindra ett världskrig genom att förlita sig på massornas styrka och deras kamp och de är motståndare till att förlita sig på massorna och deras kamp. De vill att världens folk skall tro på imperialismens "förnuftighet", "försäkringar" och "goda avsikter", och sätta sitt hopp om världsfred till "ömsesidig försoning", "ömsesidiga

medgivanden”, ”ömsesidig sammanjämkning” och ”förnuftiga kompromisser” med imperialismen. För att tiggas imperialismen om fred drar sig dessa personer icke för att skada de grundläggande intressena hos folken i skilda länder, kasta de revolutionära principerna överbord, och till och med kräva att andra också skall offra de revolutionära principerna.

Otaliga historiska fakta bevisar att verklig fred aldrig kan uppnås genom att tiggas imperialismen om fred på bekostnad av folkens grundläggande intressen och på bekostnad av revolutionära principer. Tvärtom kan detta endast bidra till att uppblåsa de imperialistiska aggressorernas arrogans. Kamrat Fidel Castro har med rätta sagt att ”vägen till fred inte är den väg som går ut på att offra eller inkräkta på folkens rättigheter, eftersom detta är just den väg som leder till krig”.

3. Kinas kommunistiska parti anser att kampen för världsfredens försvar, de nationella befrielseörelserna och folkens revolutionära kamp i skilda länder stödjer varandra och inte kan skiljas åt. De nationella befrielseörelserna och folkens revolutionära kamp är en mäktig kraft som försvagar krigets imperialistiska krafter och försvarar världsfreden. Ju mer de nationella befrielseörelserna och folkens revolutionära kamp utvecklas, desto bättre är det för världsfredens försvar. De socialistiska länderna, kommunisterna i alla länder och alla fredsälskande människor i världen måste beslutsamt stödja de nationella befrielseörelserna och folkens revolutionära kamp i skilda länder, och de måste beslutsamt stödja de nationella befrielsekrigen och folkens revolutionära krig.

Genom att stämpla denna vår riktiga åsikt som ”krigisk” ställer i själva verket de som angriper Kinas kommunistiska parti kampen för världsfredens försvar i motsättning till de nationella befrielseörelserna, till folkens revolutionära kamp, i motsättning till nationella befrielsekrig och till folkens revolutionära krig. Enligt deras mening är allt vad de förtryckta nationerna och de förtryckta folken kan göra att ta emot vad som ”består” av imperialismen och reaktionärerna, och de bör inte föra kamp mot imperialismen och reaktionärerna då de därigenom skulle störa världsfreden. Dessa personer påstår att om förtryckta nationer och förtryckta folk skulle bekämpa kontrarevolutionärt krig med revolutionärt krig när de utsätts för väpnat förtryck från imperialismen och reaktionärerna, skulle detta få ”obotliga följder”. Denna deras oriktiga åsikt kan endast innebära att de motsätter sig revolutionen av de förtryckta nationerna och folken och begär att dessa nationer och folk skall överge sin revolutionära kamp och sina revolutionära krig och för alltid underkasta sig imperialismens och reaktionens mörka välde och förslavning.

Fakta har visat att varje seger för den nationella befrielseörelsen och för folkens revolutionära kamp drabbar och försvagar krigets imperialistiska krafter och stärker och ökar fredens krafter i världen. Att inta en ståndpunkt som innebär fruktan för revolutionen, motstånd mot revolutionen, leder till bakslag och nederlag för de nationella befrielseörelserna och folkens revolutionära sak, och detta kommer endast att skada fredens krafter och öka risken för att imperialisterna börjar ett världskrig.

Sammanfattningsvis har Kinas kommunistiska parti i frågan om hur världskrig skall avvärijas och världsfreden tryggas ständigt varit för att beslutsamt avslöja imperialismen, stärka det socialistiska lägret, beslutsamt stödja de nationella befrielseörelserna och folkens revolutionära kamp, för bredaste förbund av alla fredsälskande länder och folk i världen och samtidigt för att helt utnyttja motsättningarna bland våra fiender och för att begagna förhandlingens metod liksom andra former av kamp. Syftet med denna ståndpunkt är just att effektivt förhindra ett världskrig och bevara världsfreden. Denna ståndpunkt överensstämmer helt med marxismen-leninismen och med moskvadeklarationen och moskvauttalandet. Det är den riktiga politiken för att förhindra världskrig och försvara världsfreden. Vi framhärdar med denna riktiga politik just därför att vi är djupt övertygade om att det är möjligt att förhindra

världskrig genom att förlita sig på den kamp som föres av alla ovan angivna krafter i förening. Hur kan då denna ståndpunkt betecknas som bristande tilltro till möjligheten att avvärja världskrig? Hur kan den kallas ”krigisk”? Det skulle bara leda till en fiktiv fred eller leda till ett verkligt krig för folken i världen om man förskönar imperialismen, sätter sina förhoppningar om fred till imperialismen, intar en passiv eller negativ hållning till de nationella befrielseströrelserna och folkens revolutionära kamp och böjer sig och kapitulerar för imperialismen, såsom de vilka angriper Kinas kommunistiska parti förfäktar. Denna politik är oriktig och alla marxist-leninister, alla revolutionärer, alla fredsälskande människor måste beslutsamt motsätta sig den.

Kärnvapen och kärnvapenkrig

I frågan om krig och fred får de meningsskiljaktigheter som Togliatti och vissa andra kamrater har med oss slående uttryck i våra respektive ståndpunkter till kärnvapen och kärnvapenkrig.

Kinas kommunistiska parti har ständigt hävdats att kärnvapnen har en ojämförlig destruktiv kraft och att det vore en katastrof utan motstycke för mänskligheten om ett kärnvapenkrig skulle bryta ut. Det är just av detta skäl som vi alltid manat till fullständigt förbud mot kärnvapnen, det vill säga förbud mot prov, tillverkning, lagring och användning av kärnvapen. Gång på gång har den kinesiska regeringen föreslagit upprättandet av ett område fritt från kärnvapen som skulle omfatta alla länder i Asien och Stilla havsområdet, däribland Förenta staterna. Dessutom har vi alltid aktivt understött den rättfärdiga kamp som bedrivits av de fredsälskande länderna och folken i världen för att bannlysa kärnvapnen och förhindra ett kärnvapenkrig. Påståendena att Kinas kommunistiska parti underskattar kärnvapnens destruktiva kraft och vill dra in världen i ett kärnvapenkrig är orimligt förtal.

Beträffande kärnvapen och kärnvapenkrig är den första meningsskiljaktigheten mellan oss och dem som angriper Kinas kommunistiska parti frågan huruvida de grundläggande marxistisk-leninistiska principerna om krig och fred blivit ”föråldrade” sedan kärnvapnen uppstått.

Togliatti och vissa andra tror att uppkomsten av kärnvapen ”förändrat krigets karaktär” och att ”man bör foga andra överväganden till definitionen av ett krigs rättfärdiga karaktär”. I själva verket tror de att kriget inte längre är politikens fortsättning, och att det inte längre finns någon skiljelinje mellan rättfärdiga och orättfärdiga krig. Därmed förnekar de fullständigt de grundläggande marxistisk-leninistiska principerna om krig och fred. Vi anser att uppkomsten av kärnvapen inte förändrat och inte kan förändra den grundläggande marxistisk-leninistiska principerna rörande krig och fred. I verkligheten har de talrika krig som brutit ut sedan kärnvapnens uppkomst alla varit politikens fortsättning och vi har alltjämt rättfärdiga och orättfärdiga krig. I praktiken antingen motsätter sig de, som anser att det inte längre finns någon skiljelinje mellan rättfärdiga och orättfärdiga krig, rättfärdiga krig eller vägrar att understödja dem, och de har glidit in på den borgerliga pacifismens ståndpunkt, som motsätter sig alla krig.

Beträffande kärnvapen och kärnvapenkrig är den andra meningsskiljaktigheten mellan oss och de som angriper Kinas kommunistiska parti frågan huruvida man bör motse mänsklighetens framtid med pessimism eller med revolutionär optimism.

Togliatti och vissa andra talar gärna om ”mänsklighetens självmord” och mänsklighetens ”totala förintelse”. De tror att ”det är fåfängt t. o. m. att diskutera vilka utsikter dylika rester av människosläktet skulle ha vad samhällsordningen beträffar”. Vi motsätter oss energiskt sådana pessimistiska och misströstande tongångar. Vi tror att det är möjligt att uppnå fullständigt förbud mot kärnvapen under följande omständigheter: det socialistiska lägret har en stor kärnvapenöverlägsenhet; folkens kamp i de skilda länderna mot kärnvapen och

kärnvapenkrig blir allt bredare och djupare; sedan imperialisterna än mer förverkat sin kärnvapenöverlägsenhet tvingas de inse att deras kärnvapenutpressningspolitik inte längre är effektiv och att deras igångsättande av ett kärnvapenkrig endast skulle påskynda deras förintelse. Det finns prejudikat för bannlysning av vapen med stark destruktiv verkan. Ett sådant är det protokoll, som skilda nationer undertecknade i Genève år 1925, om förbud mot krigsbruk av kvävande, giftiga eller andra gaser och mot bakteriologisk krigföring.

Därest imperialismen, sedan vi gjort allt som är möjligt för att förhindra ett kärnvapenkrig, inte desto mindre skulle utlösa ett kärnvapenkrig, utan hänsyn till konsekvenserna, skulle det leda till imperialismens och absolut inte till mänsklighetens förintande. Moskva-uttalandet framhåller att ”skulle de imperialistiska galningarna börja krig kommer folken att sopa bort kapitalismen och begrava den”. Alla marxist-leninister är övertygade om att historiens förlopp med nödvändighet leder till att mänskligheten kommer att förinta kärnvapnen och absolut inte kommer att leda till att mänskligheten förintas av kärnvapnen. De som talar om mänsklighetens ”totala förintelse” har kommit i motsättning till de teser som finnes i den internationella kommunistiska rörelsens gemensamma dokument, vilket endast visar att de förlorat all tilltro till mänsklighetens framtid och till kommunismens stora ideal och hamnat i defaitismens träsk.

Beträffande kärnvapnen och kärnvapenkriget gäller den tredje meningsskiljaktigheten mellan oss och de som angrep Kinas kommunistiska parti den politik som skall följas för att framgångsrikt uppnå målet att bannlysa kärnvapen och förhindra ett kärnvapenkrig.

Togliatti och vissa andra utannonserar nitiskt kärnvapnens fruktansvärda natur och förklarar ängsligt att ”det är berättigat” att ”rysa” inför kärnvapenutpressningen när USA:s imperialism drar fram den. Togliatti har också sagt att ”krig måste undvikas till varje pris”. Skulle inte, enligt vad han och vissa andra säger, det enda sättet att behandla USA:s imperialistiska politik om kärnvapenhot och utpressning vara ovillkorlig kapitulation och fullständigt övergivande av alla revolutionära ideal och revolutionära principer? Är detta den ståndpunkt som en kommunist bör inta? Kan ett kärnvapenkrig verkligen förhindras på detta sätt?

Det är otänkbart att man, genom ”att rysa” av fruktan skulle beveka USA:s imperialism till att bli så välvillig att den övergav sin krigs- och aggressionspolitik och sin politik för kärnvapenutpressning. Verkligheten bevisar motsatsen. Ju mer man ”ryser” av fruktan, desto mer otyglad och glupsk blir USA:s imperialism och desto mera framhärdat den i att använda hot om kärnvapenkrig och ställer ännu större krav. Har vi inte haft tillräckligt många läxor av detta slag?

Vi anser att det, för att mobilisera folkets massor i kampen mot kärnvapenkrig och kärnvapen, är nödvändigt att upplysa dem om dessa vapens enorma förstörelsekraft. Det vore uppenbart felaktigt att undervärdera denna förstörelsekraft. USA:s imperialism gör emellertid sitt yttersta för att utså skräck för kärnvapnen vid fullföljandet av sin kärnvapenutpressningspolitik. Under dessa omständigheter bör kommunisterna, samtidigt som de framhåller kärnvapnens förstörelsekraft, bemöta USA-imperialismens propaganda för kärnvapenterror genom att understryka möjligheten att bannlysa dem och förhindra kärnvapenkrig. De bör försöka att förvandla folkets önskan om fred till rättmätig indignation över den imperialistiska politiken om kärnvapenhot och att leda folket till kamp mot USA-imperialismens aggressions- och krigspolitik. Under inga omständigheter får kommunisterna verka som frivilliga propagandister för USA:s imperialistiska kärnvapenutpressningspolitik. Vi anser att USA-imperialismens kärnvapenutpressningspolitik måste grundligt avslöjas och att alla fredsälskande länder och folk måste mobiliseras i största möjliga utsträckning för att föra en beslutsam kamp mot varje drag av USA:s imperialister i deras aggressions- och krigsplaner. Vi är djupt övertygade om möjligheten, att med stöd av alla fredskrafters enade kamp,

omintetgöra USA-imperialismens kärnvapenutpressningspolitik. Detta är den riktiga och effektiva politiken för att åstadkomma bannlysning av kärnvapnen och förhindra ett kärnvapenkrig.

Vi skulle vilja tillråda dem som angriper Kinas kommunistiska parti att avstå från sina vilseledande och pessimistiska argument, att hysa förtroende till marxismen- leninismens sanning, att ta sig samman och ta aktiv del i massornas stora kamp mot den imperialistiska kärnvapenutpressningspolitiken och för världsfredens försvar.

Frågan om papperstigrar

Kamrat Togliatto och vissa andra kamrater har energiskt motsatt sig Kinas kommunistiska partis marxistisk-leninistiska sats att ”imperialismen och alla reaktionärer är papperstigrar”. I sin rapport på Italiens kommunistiska partis senaste kongress sade kamrat Togliatti att ”det är fel att påstå att imperialismen bara är en papperstiger som kan kastas omkull med en axelknuff”. Vidare finns det andra personer som påstår att imperialismen i dag har kärnvapentänder, och hur kan den då kallas en papperstiger?

Fördomen är längre från sanningen är okunnigheten. Om kamrat Togliatti och vissa andra kamrater inte är okunniga vanställer de medvetet denna sats av Kinas kommunistiska parti.

Då de jämför imperialismen och alla reaktionärer med papperstigrar ser kamrat Mao Tse-tung och de kinesiska kommunisterna på problemet i dess helhet och på lång sikt och ser till problemets väsen. Vad som avses är att i den slutliga analysen det är folken som verkligen är mäktiga, inte imperialismen och reaktionärerna.

Kamrat Mao Tse-tung framlade denna sats första gången i augusti 1946 i sitt samtal med den amerikanska korrespondenten Anna Louise Strong. Det var en svår tid för det kinesiska folket. Kuomintangreaktionärerna, som reservationslöst understöddes av den amerikanska imperialismen och åtnjöt en väldig överlägsenhet i numerär och utrustning, hade igångsatt ett hela nationen omfattande inbördeskrig. Inför de häftiga angreppen från fienderna och myten om den amerikanska imperialismens oövervinnlighet var den viktigaste frågan för den kinesiska revolutionen och det kinesiska folkets öde huruvida vi skulle våga kämpa, våga göra revolution, våga gripa segern. Det var i detta kritiska ögonblick som kamrat Mao Tse-tung beväpnade de kinesiska kommunisterna och det kinesiska folket ideologiskt med den marxistisk-leninistiska satsen att ”imperialismen och alla reaktionärer är papperstigrar”. Han sade mycket lättförståeligt:

”Alla reaktionärer är papperstigrar. Till det yttre är reaktionärerna fruktansvärda, men i verkligheten är de inte så mäktiga. Om man ser på lång sikt är det inte reaktionärerna utan folket som verkligen är mäktigt ...

Chiang Kai-shek och de som stöder honom, de amerikanska reaktionärerna, är alla papperstigrar. På tal om USA:s imperialism tycks folk anse att den är fruktansvärt stark. De kinesiska reaktionärerna använder Förenta staternas styrka för att skrämja det kinesiska folket. Men det kommer att visa sig att de amerikanska reaktionärerna, liksom alla reaktionärer i historien, inte är så starka.”

I sitt tal vid mötet med representanterna för de kommunistiska och arbetarpartierna från de socialistiska länderna i november 1957 framförde kamrat Mao Tse-tung samma sats. Han sade:

”Alla de föregivet mäktiga reaktionärerna var bara papperstigrar för kampen mot fienden utbildade vi under lång tid uppfattningen att strategiskt borde vi ringakta alla våra fiender, men att vi taktiskt måste ta dem på allvar. Detta betyder också att vi måste ringakta dem som helhet och att med hänsyn tagen till varenda konkret fråga måste vi ta dem på allvar. Om vi på

det hela taget inte föraktar fienden skulle vi begå opportunistens misstag. Marx och Engels var bara två enskilda människor. Likväl förklarade de redan på sin tid att kapitalismen skulle störtas över hela världen. Men när vi behandlar konkreta problem och särskilda fiender kommer vi att begå äventyrspolitiska misstag om vi inte tar dem på allvar.”

Denna kamrat Mao Tse-tungs vetenskapliga sats har för länge sedan bekräftats av den kinesiska folkrevolutionens stora seger; och den har inspirerat alla förtryckta nationer och förtryckta folk som invecklats i revolutionär kamp. Låt oss fråga kamrat Togliatti och de som har angripit denna sats, på vilken särskild punkt är kamrat Mao Tse-tungs sats oriktig?

Kamrat Mao Tse-tungs analys av imperialismen och av alla reaktionärer står i fullständig överensstämmelse med Lenins analys. År 1919 jämförde Lenin den ”allsmäktiga” engelsk-franska imperialismen med en ”koloss på lerböjor”. Han sade:

”Det verkade vid denna tid som om världsimperialismen var en sådan fruktansvärd och oövervinnelig kraft att det var dumt av arbetarna i ett efterblivet land att söka resa sig mot den. Nu ... ser vi att imperialismen, vilken verkade som en oövervinnelig koloss, inför hela världen visat sig vara en koloss på lerböjor ... att alla den internationella imperialismens skenbart väldiga och oövervinneliga krafter är otillförlitliga, kan inte skrämja oss, att de är ruttna till sin kärna.”

Är inte Lenins resonemang i hans beskrivning av ”kolossen på lerböjor” detsamma som kamrat Mao Tse-tungs i hans hänvisning till ”papperstigern”? Vi frågar, vad är det för fel på Lenins sats? Är denna Lenins sats ”föråldrad”?

I historien har det funnits otaliga fall som visar att imperialismen och reaktionärerna alla är papperstigrar. År 1917, före Februari- och Oktoberrevolutionerna, sade opportunisterna att det, därför att tsaren och den borgerliga regeringen var så fruktansvärda, vore ren dårskap av folket att gripa till vapen. Men Lenin och de andra bolsjevikerna bekämpade beslutsamt denna opportunistiska åsikt och ledde med fast hand massorna av arbetare, bönder och soldater till att största tsaren och den borgerliga regeringen. Historien bevisade att tsaren och den borgerliga regeringen inte var något annat än papperstigrar. Inför och under det andra världskriget sade anhängarna av försoningens och kapitulationens politik att Hitler, Mussolini och de japanska imperialisterna var oövervinneliga. Men folken i de skilda länderna bekämpade beslutsamt eftergivenhet och kapitulation och till slut vann de kriget mot fascismen. Åter bevisade historien att Hitler, Mussolini och de japanska imperialisterna inte var något annat än papperstigrar.

Vi anser att frågan, huruvida man strategiskt behandlar imperialismen och alla reaktionärer som de papperstigrar de verkligen är, är av stor betydelse för frågan om hur revolutionens krafter och reaktionens krafter skall värderas, är av stor betydelse för frågan huruvida det revolutionära folket skall våga att föra kampen, våga göra revolution, våga gripa segern, och är av stor betydelse för frågan om den framtida utgången i folkens världsomfattande kamp och vilket förlopp historien får. Marxist-leninisterna och revolutionärerna får aldrig vara rädda för imperialismen och reaktionärerna. Den tid är för alltid förbi då imperialismen kunde topprida världen, och det är imperialismen och reaktionärerna som bör vara rädda för revolutionens krafter i stället för tvärtom. Varje förtryckt nation och varje förtryckt folk måste framför allt ha den revolutionära tillförsikt, det revolutionära mod och den revolutionära anda som behövs för att besegra imperialismen och reaktionärerna, annars finns det inget hopp för revolutionen. Det enda sättet att vinna seger i revolutionen är för marxist-leninisterna och revolutionärerna att beslutsamt bekämpa varje spår av svaghet och kapitulationsanda och att fostra folkets massor i andan att ”imperialismen och alla reaktionärer är papperstigrar”, därmed göra slut på fiendens arrogans och stärka andan hos folkets stora massor, så att de får revolutionär beslutsamhet och tillförsikt, revolutionär framsynthet och ståndaktighet.

Imperialismens innehav av kärnvapen har inte i ringaste mån förändrat väsendet hos imperialismen, som är rutten till sin kärna och stadd i förfall, till sitt innersta svag ehuru till det yttre stark; det har inte heller i ringaste mån förändrat den grundläggande marxistisk-leninistiska principen om att folkets massor är den avgörande faktorn i den historiska utvecklingen. När kamrat Mao Tse-tung i sitt samtal med Anna Louise Strong först framlade satsen att imperialismen och alla reaktionärer är papperstigrar hade imperialisterna redan kärnvapen. I detta samtal framhöll kamrat Mao Tse-tung: ”Atombomben är en papperstiger, som USA:s reaktionärer använder för att skrämja folket med. Den ser fruktansvärd ut men är det i verkligheten inte. Naturligtvis är atombomben ett vapen för massförintelse, men utgången av ett krig avgöres av folket, inte av ett eller två slags nya vapen.”

Historien har bevisat att även när imperialismen är beväpnad med kärnvapen kan den inte skrämja ett revolutionärt folk, som vågar kämpa, till underkastelse. Den kinesiska revolutionens seger och de stora segrar som vunnits av folken i Korea, Vietnam, Kuba, Algeriet och andra länder i deras revolutionära kamp vanns alla vid en tid då USA:s imperialism innehade kärnvapen. Imperialismen har alltid varit väpnad till tänderna och har alltid varit ute efter folkets blod. Vilka tänder imperialismen än har, antingen kanon-, tanks-, raketttänder, kärnvapentänder eller något annat slag av tänder som den moderna vetenskapen och tekniken kan skapa, kan dess ruttna, förfallna och papperstigerliknande väsen inte förändras. Sist och slutligen kan varken kärnvapentänder eller något annat slags tänder rädda imperialismen från dess öde, den oundvikliga förintelsen. Till slut kommer imperialismens kärnvapentänder, eller vilket slag av tänder den än har, att av världens folk förvisas till historiens museum, tillsammans med imperialismen själv.

De som angriper satsen att ”imperialismen och alla reaktionärer är papperstigrar” har tydligen förlorat varje egenskap som en revolutionär måste ha och i stället blivit lika kortsynta och skygga som möss. Vårt råd till dessa människor är att de gjorde klokare i att inte förbinda sitt öde med imperialisternas!

Frågan om den fredliga samlevnaden

Kinas kommunistiska parti och den kinesiska regeringen har alltid varit för fredlig samlevnad mellan länder med skilda sociala system. Kina var en av initiativtagarna till de välkända fem principerna för fredlig samlevnad. På grundval av dessa fem principer har Kina upprättat vänskapliga relationer med många länder, ingått vänskapsfördrag och avtal om vänskap och ömsesidig icke-aggression med Jemen, Burma, Nepal, Afghanistan, Guinea, Kambodja, Indonesien och Ghana, och uppnått en tillfredsställande lösning av gränsfrågorna med Burma, Nepal och andra länder. Ingen kan förneka dessa fakta.

Men det finns personer i den internationella kommunistiska rörelsen som förtalar och angriper Kina såsom motståndare till fredlig samlevnad. Skälet till att de gör detta är att de vill dölja sina egna oriktiga och antimarxistisk-leninistiska åsikter i denna fråga.

Beträffande den fredliga samlevnaden är meningsskiljaktigheterna mellan oss och dem som angriper oss följande. Vi anser att socialistiska länder skall sträva efter att upprätta normala internationella relationer med länder som har skilda sociala system på grundval av ömsesidig respekt för territoriell integritet och suveränitet, ömsesidig non-aggression, ömsesidig icke-inblandning i inre angelägenheter, jämställdhet och ömsesidig fördel samt fredlig samlevnad. Vad de socialistiska länderna beträffar möter detta inga som helst svårigheter. Hindren kommer från imperialismen och från reaktionärerna i skilda länder. Det är otänkbart att fredlig samlevnad kan förverkligas utan kamp. Det är ännu mera otänkbart att upprättandet av fredlig samlevnad kan undanröja klasskampen i världsmåttstock och upphäva antagonismen mellan de två systemen, socialismen och kapitalismen, och antagonismen mellan de förtryckta nationerna och de förtryckande nationerna. Moskvauttalandet av år 1960 framhåller:

”staternas fredliga samlevnad innebär inte uppgivande av klasskampen, som revisionisterna hävdar. Samlevnaden av stater med skilda sociala system är en form av klasskampen mellan socialism och kapitalism.” Men kamrat Togliatti och de som angriper Kina anser att genom ”fredlig samlevnad” är det möjligt att ”förnya hela världens struktur” och upprätta ”en ny världsordning”, att över hela världen bygga ”ett ekonomiskt och socialt system som förmår tillgodose människans och folkens strävanden efter frihet, välfärd, oberoende, allsidig utveckling av och respekt för människans personlighet och fredlig samverkan mellan alla stater” och ”en värld utan krig”. Detta innebär att det är möjligt att genom ”fredlig samlevnad” förändra en ”världsstruktur” i vilken det råder antagonism mellan socialismens och kapitalismens system och mellan förtryckta och förtryckande nationer; och att det är möjligt att undanröja alla krig och förverkliga ”en värld utan krig” medan imperialismen och reaktionärerna alltjämt existerar.

När kamrat Togliatti och andra kamrater intagit denna ståndpunkt har de fullständigt reviderat Lenins principer för fredlig samlevnad och förkastat den marxistisk-leninistiska läran om klasskampen; i verkligheten ersätter de i världsskala klasskampen med klassarbete och förfäktar en sammansmältning av de socialistiska och de kapitalistiska systemen. USA:s imperialism gör nu högljutt anspråk på att upprätta ”en världsgemenskap av fria nationer” och hoppas fåfängt införliva de socialistiska länderna med den ”fria världen” genom ”fredlig evolution”. Tito-klicken hjälper USA:s imperialism genom att slå på trumman för ”ekonomisk integration” och ”politisk integration” av världen. Borde inte de som förespråkar ”förnyelse av hela världens struktur” i fredlig samlevnad dra en skiljelinje mellan sig själva och USA:s imperialism? Borde de inte dra en skiljelinje mellan sig själva och Tito-klicken?

Ännu orimligare är påståendet att ”en värld utan krig” kan förverkligas genom fredlig samlevnad. I nuvarande läge är det möjligt att hindra imperialismen från att igångsätta ett nytt världskrig, om alla fredsälskande krafter i världen förenar sig till en bred internationell antiimperialistisk enhetsfront och kämpar tillsammans. Men en sak är att förhindra ett världskrig och en annan att undanröja alla krig. Imperialismen och reaktionärerna är krigets källa. Under förhållanden då imperialismen och reaktionärerna alltjämt finns kan krig av det ena eller det andra slaget äga rum. Sjutton års efterkrigshistoria visar att lokala krig av det ena eller andra slaget aldrig upphört. Förtryckta nationer och förtryckta folk måste med nödvändighet resa sig till revolution. När imperialismen och reaktionärerna begagnar väpnat våld för att undertrycka revolutionen är det oundvikligt att inbördeskrig och nationella befrielsekrig äger rum. Marxist-leninisterna har alltid hävdat att endast sedan det imperialistiska systemet störtats och endast sedan alla system för den ena människans förtryck av den andra och den ena människans utsugning av den andra upphävts, och inte förr, blir det möjligt att undanröja alla krig och uppnå ”en värld utan krig”.

Beträffande den fredliga samlevnaden finns det en annan meningsskiljaktighet mellan oss och de som angriper oss. Vi anser att frågan om fredlig samlevnad mellan länder med skilda sociala system och frågan om förtryckta nationers eller förtryckta klassers revolution är två skilda slags frågor och inte frågor av samma slag. Den fredliga samlevnadens princip kan tillämpas endast på relationerna mellan inte på relationerna mellan förtryckta och förtryckande nationer, och inte heller på relationerna mellan förtryckta och förtryckande klasser. För en förtryckt nation eller ett förtryckt folk gäller frågan att föra en revolutionär kamp för att störta imperialismens och reaktionärernas välde; det är inte, och kan inte vara, en fråga om fredlig samlevnad med imperialismen och reaktionärerna.

Men Togliatti och de som angriper Kina utvidgar sin idé om ”fredlig samlevnad” till att täcka relationerna mellan de koloniala och halv-koloniala folken å ena sidan och imperialisterna och kolonialisterna å den andra. De säger att ”problemet med den svält som alltjämt drabbar en miljard människor” och ”problemet om att utveckla produktivkrafterna och demokrati i de

underutvecklade områdena” ”måste lösas genom förhandlingar, genom att söka förnuftiga lösningar och undvika aktioner vilka kan förvärra läget och orsaka obotliga följder”. De tycker inte om revolutionsgnistor bland de förtryckta nationerna och folken. De säger att en liten gnista kan leda till ett världskrig.

Sådana talesätt innebär i verkligheten att man begär av de förtryckta nationerna att ”samleva fredligt” med sina koloniala härskare, och begär av dem att tolerera det koloniala våldet hellre än att bjuda motstånd eller föra kamp för oberoende, och att de än mindre skall föra krig för nationell befrielse. Betyder inte sådant tal att det kinesiska folket, det koreanska folket, det vietnamesiska folket, det kubanska folket, det algeriska folket och folken i andra länder som rest sig till revolution alla kränkt den ”fredliga samlevnadens princip” och handlat oriktigt? Det är mycket svårt för oss att se någon faktiskt skillnad mellan sådant tal och imperialisternas och kolonialisternas predikningar. Ännu mer förvånande är det faktum att Togliatti och vissa andra personer utsträcker sin idé om klassamarbete på det internationella fältet till att omfatta ”gemensamt ingripande” i de underutvecklade områdena. De har sagt att ”stater av skilda samhällsstrukturer” genom ömsesidig samverkan kan ”ingripa tillsammans för att åstadkomma framsteg i de underutvecklade områdena. Att tala på detta sätt är uppenbarligen att sprida illusioner i neokolonialismens intresse. Imperialismens politik gentemot de underutvecklade områdena, vad form eller mönster den än må ha, är med nödvändighet en politik för kolonialistisk utplundring och kan aldrig bli en politik som vårdar sig om de underutvecklade områdenas framåtskridande. De socialistiska länderna bör naturligtvis stödja folken i de underutvecklade områdena; de bör först och främst stödja deras kamp för nationellt oberoende, och då oberoendet vunnits, bör de hjälpa dem att utveckla sin nationalhushållning. Men de socialistiska länderna bör aldrig biträda imperialisternas kolonialistiska politik gentemot de underutvecklade länderna, ännu mindre ”ingripa gemensamt” med imperialisterna i de underutvecklade områdena. Den som gör så förråder därmed den proletära internationalismen och tjänar imperialismens och kolonialismens intressen.

Är det verkligen möjligt att ha ”fredlig samlevnad” mellan å ena sidan de förtryckta nationerna och folken och å andra sidan imperialisterna och kolonialisterna? Vad betyder egentligen ”gemensamt ingripande” i de underutvecklade områdena? Kongohändelserna är det bästa svaret. När Förenta Nationernas säkerhetsråd enhälligt antog sin resolution för internationellt ingripande i Kongo var det en del personer i den internationella kommunistiska rörelsen som trodde att detta var ett lysande exempel på internationell samverkan. De trodde att kolonialismen kunde utplånas genom Förenta Nationernas ingripande, vilket skulle göra det möjligt för det kongolesiska folket att vinna frihet och oberoende. Men vad blev resultatet? Lumumba, Kongos nationalhjärte, mördades; Gizenga, hans efterträdare, fängslades; många kongolesiska patrioter mördades eller kastades i fängelse; och den kraftfulla kongolesiska kampen för nationellt oberoende led ett allvarligt bakslag. Kongo Inte bara fortsätter att vara förslavat av de gamla kolonialisterna, utan har också blivit en koloni för USA:s imperialism och sjunker ned i allt svårare lidanden. Vi frågar dem som hävdar ”fredlig samlevnad” mellan å ena sidan de förtryckta nationerna och folken och å andra sidan imperialisterna och kolonialisterna, och ”gemensamt ingripande” i de underutvecklade områdena: har ni glömt den tragiska läxan från händelserna i Kongo?

De som förtalar Kina såsom motståndare till fredlig samlevnad angriper det med anklagelsen att det begått misstag i sitt förhållande till Indien. Bortseende från de verkliga fakta och utan att skilja på rätt och orätt, klandrar de ständigt Kina för dess sammanstötning med Indien. I denna fråga sade Togliatti: ”vi vet allt som är förnuftigt och rättvist i Kinesiska folkrepubliken anspråk. Vi vet också att de militära aktionerna började med ett angrepp från den indiska sidan”. Detta var något mera rättvist än den hållning som intagits av en del självutnämnda marxister-leninister, vilka ständigt reser den falska anklagelsen att Kina

började sammanstötningarna vid gränsen. Ändå påstår Togliatti, utan att skilja på svart och vitt, att de kinesisk-indiska gränssammanstötningarna var ”oförnuftiga och absurda”. Vi frågar kamrat Togliatti, vad skulle Kina, ställt inför de orimliga territoriella kraven och de omfattande väpnade angreppen från den reaktionära klicken i Indien, ha gjort för att betecknas som ”förnuftigt” och inte ”absurt”? Är det möjligt att enda sättet för Kina att visa sig ”förnuftigt” och inte ”absurt” var att böja sig för den indiska reaktionära klickens orimliga krav och militära angrepp? Är det möjligt att det enda sättet för det socialistiska Kina att visa sig ”förnuftigt” och inte ”absurt” var att med en bugning överlämna stora områden av sitt eget territorium?

Den ståndpunkt som i den kinesisk-indiska gränsfrågan intagits av kamrat Togliatti och vissa andra kamrater återspeglar deras åsikt om den fredliga samlevnaden, vilken innebär att de socialistiska länderna då de genomför denna politik bör göra den ena eftergiften efter den andra för de kapitalistiska länderna och inte ens bör kämpa i självförsvar då de ställes inför väpnade angrepp, utan bör uppge sin territoriella suveränitet. Får vi fråga, finns det någonting gemensamt mellan denna åsikt och principen om fredlig samlevnad, som ett socialistiskt land bör följa?

De som anklagar Kina för att motsätta sig fredlig samlevnad angriper också det kinesiska folkets rättfärdiga ståndpunkt att stödja det kubanska folkets kamp mot USA:s imperialism. När det heroiska kubanska folket och dess revolutionära ledare, premiärminister Fidel Castro, beslutsamt avvisade den internationella inspektionen som ett intrång på Kubas suveränitet och framförde sina fem rättmätiga krav, höll det kinesiska folket väldiga massdemonstrationer och parader över hela landet i enlighet med sin konsekventa ståndpunkt för den proletära internationalismen, och understödde beslutsamt det kubanska folkets kamp till försvar för sitt oberoende, suveränitet och värdighet. Låg det någonting oriktigt i detta? Ändå har en del personer upprepade gånger anklagat Kina för att skapa svårigheter i det karibiska läget och för att vilja störta världen i ett kärnvapenkrig. Detta förtal mot Kina är ytterst illvilligt och ytterst föraktligt.

Hur är det möjligt att tolka det beslutsamma stöd som det kinesiska folket gett det kubanska folket i dess kamp mot internationell inspektion och till försvar av dess suveränitet såsom innebärande att Kina motsatte sig fredlig samlevnad eller ville störta andra i ett kärnvapenkrig? Betyder det att också Kina borde ha utövat tryck på Kuba för att tvinga det att godta internationell inspektion, och att endast ett sådant handlingssätt från Kinas sida skulle ha stått i överensstämmelse med denna s. k. fredliga samlevnad? Om det finns personer som med läpparna stödjer Kubas fem krav men i verkligheten motsätter sig det kinesiska folkets stöd åt Kuba, avslöjar de då inte bara hyckleriet i sitt eget stöd åt Kubas fem krav?

Kinas kommunistiska parti och det kinesiska folket har alltid hävdat att historiens förlopp bestämmas av folkmassornas stora styrka, och inte av några vapen. Vid mer än ett tillfälle har vi klargjort att vi varken uppmanat till upprättande av raketbaser på Kuba eller motsatt oss tillbakadragandet av de s. k. offensiva vapnen från Kuba. Vi har aldrig ansett det vara en marxistisk-leninistisk hållning att svinga med kärnvapen som ett medel att lösa internationella tvister. Vi har heller aldrig ansett att undvikandet av ett kärnvapenkrig i den karibiska krisen var något ”München”. Vad vi kraftigt motsatte oss, alltså kraftigt motsätter oss och kommer att kraftigt motsätta oss i framtiden är att ett annat lands suveränitet offras som ett medel att uppnå en kompromiss med imperialismen. En kompromiss av detta slag kan endast betraktas som en hundraprocentig eftergift, ett ”München” rätt och slätt. En kompromiss av detta slag har ingenting gemensamt med de socialistiska ländernas politik för fredlig samlevnad.

Frågan om fredlig övergång till socialismen

I själva verket inte bara uppmanar kamrat Togliatti och vissa andra italienska kamrater till klassarbete i stället för klasskamp på den internationella arenan, utan de utsträcker sin uppfattning om "fredlig samlevnad" till förhållandena mellan de förtryckta och de förtryckande klasserna inom de kapitalistiska länderna. Togliatti har sagt: "Alla våra aktioner inom ramen för det inrikespolitiska läget i vårt land är ingenting annat än överföringen till italienska förhållanden av den stora kampen för att förnya hela världens struktur." Här betyder orden "alla våra aktioner" vad de kallar "framåtskridande mot socialismen i demokrati och fred" eller vägen till socialismen genom "strukture reformer", som de kallar det.

Trots att Italiens kommunistiska partis nuvarande linje beträffande den socialistiska revolutionen enligt vår mening är oriktig, har vi aldrig försökt att blanda oss i den, därför att detta naturligtvis är en fråga som endast de italienska kamraterna bör avgöra. Men sedan kamrat Togliatti nu hävdar att hans teori om "strukture reformer" är en "linje gemensam för hela den internationella kommunistiska rörelsen", och unilateralt förklarar att fredlig övergång "blivit en princip för arbetarrörelsens och den kommunistiska rörelsens världsstrategi" och eftersom denna fråga upptar inte bara den grundläggande marxistisk-leninistiska teorin om den proletära revolutionen och proletariatets diktatur, utan också den grundläggande frågan om proletariatets och folkets frigörelse i alla de kapitalistiska länderna, kan vi, såsom medlemmar av den internationella kommunistiska rörelsen och såsom marxist-leninister, inte undgå att uttrycka våra meningar i denna fråga.

Den grundläggande frågan i varje revolution gäller statsmakten. I Kommunistiska manifestet förklarade Marx och Engels: "Arbetarklassens första steg i revolutionen är att upphöja proletariatet till härskande klass". Denna idé går igenom Lenins hela verk. I "Staten och revolutionen" underströk Lenin nödvändigheten att bryta sönder och krossa den borgerliga statsapparaten och upprätta proletariatets diktatur. Han sade: "Arbetarklassen måste bryta sönder och krossa den 'färdiga statsapparaten' och inte inskränka sig till att bara lägga beslag på den" och att "en marxist (är en) som utvidgar erkännandet av klasskampen till erkännandet av proletariatets diktatur". Han sade vidare "allt är illusion, utom makten".

I klarläggandet av den socialistiska revolutionens gemensamma lagar framhåller 1957 års Moskva-deklaration först att för att slå in på vägen till socialism är det nödvändigt för arbetarklassen, vars kärna är det marxistisk-leninistiska partiet, att leda de arbetande massorna till genomförandet av den proletära revolutionen i den ena eller andra formen och att upprätta en eller annan form av proletariatets diktatur.

Det råder inte det ringaste tvivel om att marxismen-leninismens grundläggande teorier och den socialistiska revolutionens gemensamma lagar, formulerade i Moskva-deklarationen, är universellt tillämpliga och naturligtvis tillämpliga också på Italien.

Emellertid vidhåller kamrat Togliatti och vissa andra kamrater i Italiens kommunistiska parti att Lenins analys i "Staten och revolutionen" är "inte längre tillräcklig" och att innehållet i proletariatets diktatur nu är annorlunda. Enligt deras teori om "strukture reform" behövs det i dagens Italien inte längre någon proletär revolution, det är inte nödvändigt att krossa den borgerliga statsapparaten och det är inte nödvändigt att upprätta proletariatets diktatur; man kan uppnå socialismen "progressivt" och "fredligt" enbart genom "en följd av reformer", genom nationalisering av storföretagen, genom ekonomisk planering och genom demokratins utvidgning inom ramen för den italienska författningen. I själva verket betraktar de staten som ett instrument ovan klasserna och tror att den borgerliga staten också kan genomföra socialistisk politik, de betraktar den borgerliga demokratin som demokrati ovan klasserna och tror att proletariatet kan stiga upp till att bli den "ledande klassen" i staten genom att förlita sig på en sådan demokrati. Denna teori om "strukture reformer" innebär ett fullständigt

förräderi mot de marxistisk-leninistiska teorierna om den proletära revolutionen och den proletära diktaturen.

Dagens Italien är ett kapitalistiskt land behärskat av den monopol-kapitalistiska klassen. Trots att den italienska författningen innesluter några av de frukter som uppnåtts av den italienska arbetarklassen och det italienska folket i deras modiga kamp under åren, är den alltså en borgerlig författning med skydd av den kapitalistiska egendomen som kärna. Liksom den demokrati, vilken praktiseras i alla andra kapitalistiska länder, är den demokrati som praktiseras i Italien borgerlig demokrati, dvs, borgerlig diktatur. Nationaliseringen sådan den praktiseras i Italien är inte statskapitalism under det socialistiska systemet, utan en statskapitalism vilken tjänar den monopolkapitalistiska klassens intressen. För att bevara sin exploatering och sitt välde kan den monopolkapitalistiska klassen ibland vidta vissa reformåtgärder. Det är helt nödvändigt för arbetarklassen i de kapitalistiska länderna att bedriva daglig ekonomisk kamp och kamp för demokrati men syftet med denna kamp är att åstadkomma partiella förbättringar i arbetarklassens och det arbetande folkets livsvillkor, och, vilket är viktigare, att fostra massorna och organisera dem, stärka deras medvetande och samla revolutionär styrka för att gripa statsmakten då tiden är mogen. Samtidigt som marxist-leninisterna understödjer kampen för reformer, bekämpar de beslutsamt reformismen. Fakta har bevisat att så snart arbetarklassens och det arbetande folkets politiska och ekonomiska krav gått utöver de gränser vilka monopolkapitalisterna tillåter har den italienska regeringen, vilken representerar monopolkapitalets intressen, tillgripit undertryckningsåtgärder. Har inte otaliga historiska fakta bevisat att detta är en klasskampens oföränderliga lag? Hur är tänkbart att den monopolkapitalistiska klassen skulle överge sin intressen och sitt välde och frivilligt avträda från historiens arena?

Togliatti är själv inte helt omedveten om detta. Trots att han energiskt förfäktar möjligheten att ”bryta de stora monopolgruppernas makt” inom den borgerliga författningens ram är hans svar på frågan ”hur kan detta göras?” — ”vi vet inte”. Därav framgår att den teori om ”strukture reformer” som omfattas av Togliatti och vissa andra IKP-ledare härrör inte ur den historiska materialismen och det vetenskapliga studiet av den objektiva verkligheten, utan ur idealismen och ur illusioner. Ändå har de energiskt utbrett åsikter vilka de själva vet är otillförlitliga och betecknat dem som en ”linje gemensam för hela den internationella kommunistiska rörelsen”. En sådan praxis från deras sida tjänar endast till att förvanska och dämpa den proletära revolutionära kampen, bevara det kapitalistiska väldet och fullständigt avskaffa den socialistiska revolutionen. Är inte detta ett nytt slags socialdemokratisk strömning?

Nyligen har i kapitalistiska länder en del kommunister som politiskt urartat och några högersocialdemokrater efter varandra förkunnat teorin om ”strukture reformer” och använt den för att angripa kommunistiska partier. Detta faktum är i sig själv tillräckligt för att visa hur nära teorin om ”strukture reformer” liknar socialdemokratismen och hur avlägsen den är från marxismen-leninismen.

Moskva-deklarationen och Moskva-uttalandet framhåller att den socialistiska revolutionen kan förverkligas genom fredliga eller icke-fredliga medel. En del personer har förgäves sökt att använda denna tes för att rättfärdiga teorin om ”strukture reformer”. Det är också oriktigt att ensidigt anföra den fredliga övergången som ”en princip för den kommunistiska rörelsens världsstrategi”. Ur marxistisk-leninistiska synpunkter vore det naturligtvis i proletariatets och hela folkets intresse om den fredliga övergången kunde förverkligas. Närhelst möjligheten till fredlig övergång framträder i ett land, måste kommunisterna eftersträva dess förverkligande. När allt kommer omkring är möjlighet och verklighet, önskan och dess uppfyllande två skilda saker. Hittills har historien inte bevittnat ett enda exempel på fredlig övergång från kapitalism till socialism. Kommunisterna bör inte sätta allt sitt hopp till revolutionens seger genom

fredlig övergång. Bourgeoisin kommer aldrig att frivilligt avträda från historiens arena. Detta är en universell lag i klasskampen. Kommunisterna får inte i ringaste grad ge avkall på sin beredskap för revolutionen. De måste vara beredda att kasta tillbaka kontrarevolutionens angrepp och att störta bourgeoisin med väpnat våld vid den kritiska punkt i revolutionen då proletariatet griper statsmakten och bourgeoisin tillgriper väpnat våld för att undertrycka revolutionen. Det vill säga att kommunisterna måste vara beredda att använda en dubbel taktik, medan de förbereder revolutionens fredliga utveckling bör de vara fullt beredda på dess icke-fredliga utveckling. Endast på detta sätt kan de undgå att överraskas då en för revolutionen gynnsam situation uppstår och då bourgeoisin tillgriper våld för att undertrycka revolutionen. Även då det är möjligt att tillförsäkra sig statsmakten med fredliga medel måste man vara beredd att omedelbart ta itu med utländska imperialisters väpnade intervention och med kontrarevolutionära väpnade uppror understödda av imperialisterna. Kommunisterna måste koncentrera sin uppmärksamhet på att genom omsorgsfullt arbete samla revolutionär styrka och de måste vara beredda på att slå tillbaka bourgeoisins väpnade angrepp så snart detta är nödvändigt. De får inte ensidigt lägga tyngdpunkten på den fredliga övergången och koncentrera sin uppmärksamhet på denna möjlighet; i annat fall kommer de att förlama proletariatets revolutionära vilja, avvärja sig själva ideologiskt, bli ytterligt passiva, politiskt och organisatoriskt oförberedda samt sluta med att begrava den proletära revolutionens sak.

Kamrat Togliatti och vissa andra IKP-ledares tes om ”framåtskridandet till socialism i demokrati och fred” påminner om en del uttalanden av den gamla revisionisten K. Kautsky. Kautsky sade för mer än fyrtio år sedan: ”jag förutsätter... att det blir möjligt att genomföra den (proletariatets sociala revolution) med fredliga, ekonomiska, legala och moraliska medel, i stället för med fysiskt våld på alla de platser där demokratin upprättats”. (”Proletariatets diktatur” av K. Kautsky, utgiven 1918). Skulle kommunisterna inte dra en klar skiljelinje mellan sig själva och sådana socialdemokrater som Kautsky?

Tito — denne kommunismens renegat

Den utsträckning i vilken kamrat Togliatti och vissa andra kamrater avlägsnat sig från marxismen-leninismen och från Moskva-deklarationen och Moskva-uttalandet avslöjas ännu klarare av deras ivriga flirt med den jugoslaviska revisionistgruppen.

En representant för Tito-gruppen, som består av marxismen-leninismens renegater, inbjöds till Italiens kommunistiska partis senaste kongress och erbjöds en plattform för att anklaga Kina. Vid samma kongress försvarade kamrat Togliatti och vissa andra kamrater offentligt Tito-gruppen och prisade den oförbehållsamt för ”värdet av vad de gjort och gör”.

Vi vill fråga kamrat Togliatti och vissa andra kamrater: ”erkänner ni alltjämt Moskva-uttalandet som bindande för er?”. Moskva-uttalandet av år 1960 säger otvetydigt:

”De kommunistiska partierna har enhälligt fördömt den internationella opportunistens jugoslaviska variant, som är ett koncentrerat uttryck för de nutida revisionisternas ”teorier”. Ledarna för Jugoslaviens Kommunisters Förbund, som förrått marxismen-leninismen och förklarat den föråldrad, ställde mot 1957 års deklaration sitt antileninistiska revisionistiska program. De ställde JKF mot hela den internationella kommunistiska rörelsen ...”

Skulle detta fördömande av Tito-gruppen vara ett misstag? Bör den resolution som enhälligt antagits av alla länders kommunistiska partier kastas överbord på någon eller några enskildas nyck eller önskan?

När allt kommer omkring, förblir fakta fakta och kommunismens renegater förblir kommunismens renegater. Det omdöme som man kom till i Moskva-uttalandet kan inte kullkastas av någon, vem han än må vara.

Långt ifrån att uppge sitt genomgående revisionistiska program har titoisterna fasthållit vid det i det förslag till jugoslavisk författning som de nyligen offentliggjort.

Tito-gruppen har inte frångått sin ”unika väg” att bygga ”socialismen” genom att sälja sig till imperialisterna. Tvärtom arbetar de allt hårdare och hårdare i den amerikanska imperialistiska aggressions- och krigspolitikens tjänst. Den amerikanska imperialismen gav nyligen Tito-gruppen en drickspenning i form av extra ”hjälp” uppgående till över 100 miljoner dollar. Under samma gamla kamouflage, såsom ”stående utanför blocken” och för ”positiv samlevnad”, gör Tito-gruppen allt vad den kan för att sabotera de nationella och demokratiska rörelserna bland folken i Asien, Afrika och Latinamerika och undergräva det socialistiska lägrets och alla fredsälskande länders enhet.

Med utvecklingen av Tito-gruppens revisionistiska linje och dess ökande beroende av den amerikanska imperialismen har Jugoslavien för länge sedan upphört att vara ett socialistiskt land och kapitalismens gradvisa återupprättande i Jugoslavien börjat.

Kapitalismens återupprättande i Jugoslavien har skett inte genom någon kontrarevolutionär statskupp av bourgeoisin, inte heller genom någon imperialistisk invasion utan gradvis, genom Tito-gruppens urartning. I detta sammanhang är, som Lenin framhöll för länge sedan, ”huvudfrågan för varje revolution utan tvekan frågan om statsmakten. I händerna på vilken klass ligger makten — detta avgör allt”. Statens karaktär beror på vilken klass som utövar statsmakten och vilken politik den genomför. I Jugoslavien är statsmakten i dag i händerna på

Tito-gruppen, en grupp som förrått marxismen-leninismen och kommunismens sak, förrått den jugoslaviska arbetarklassens och det jugoslaviska folkets grundläggande intressen och som genomdriver en hel uppsättning av alltigenom revisionistiska politiska åtgärder. På den jugoslaviska landsbygden utvecklas de rika bönderna och andra kapitalistiska krafter snabbt och klassdifferentieringen påskyndas. De kapitalistiska konkurrens- och profitlagarna spelar den dominerande rollen på alla områden av Jugoslaviens ekonomiska liv och den kapitalistiska anarkin griper omkring sig.

Det skadar inte att höra vad imperialisterna har att säga när de bedömer Tito-gruppen. Förenta Staternas imperialister har liknat Tito-gruppen vid en ”skällgumse”, det vill säga att de syftar till att genom de jugoslaviska revisionisternas inflytande förmå vissa socialistiska länder att lämna det socialistiska lägret och inträda i Kennedys ”den fria världens gemenskap”. Det jugoslaviska exemplet klargör att kampen mellan den socialistiska och den kapitalistiska vägen fortsätter och att faran för kapitalismens återupprättande består även i ett land som slagit in på vägen till socialism.

Sådana företeelser som den politiska urartningen och nya borgerliga elements uppkomst efter den proletära revolutionens seger är inte svåra att förstå. Lenin sade en gång att historiskt sett har olika slag av urartning inträffat och att det under givna förhållanden var möjligt för en handfull nya borgerliga element att framträda bland sovjetfunktionärer. Det är just sådana nya borgerliga element som Lenin angav som intagit de ledande posterna i Jugoslavien.

I sitt avslutningstal sade kamrat Togliatti:

”När ni säger att kapitalismen återupprättats i Jugoslavien — och var och en vet att detta inte är sant — är det ingen som tror på resten av vad ni säger, alla tror att alltsammans helt enkelt är överdrift.”

Han syntes tro att detta är en fullständig vederläggning av Kinas kommunistiska partis maxitisk-leninistiska teser. Men sofistiken ändrar inte sanningen. Det enda skäl som anförts för det godtyckliga påståendet att Jugoslavien är ett socialistiskt land var att man där inte kunde finna en enda kapitalist. Det är alltid svårt för människor att se sanningen när de bär färgade glasögon. Eftersom det finns många föreningspunkter mellan Togliatti och hans anhängare

och Tito-gruppen i deras uppfattning av den proletära revolutionen, den proletära diktaturen och socialismen, är det inte underligt att de inte förmår inse att kapitalismen återupprättats i Jugoslavien och att de inte kan upptäcka de nya borgerliga elementen i Jugoslavien.

Det är särskilt överraskande att vissa människor, samtidigt som de högljutt skryter med sina intima relationer med Titos renegat-grupp, häftigt angriper Kinas kommunistiska parti och påstår att vår enhet med Albanska arbetets parti, som är grundad på marxismen-leninismen, är ”otillätlig”. Dessa människor väjer inte för någonting i sina försök att utdriva Albanska arbetspartiet, ett marxistisk-leninistiskt parti, ur den internationella kommunistiska rörelsen och samtidigt söker de vägar för att införliva Titos renegatgrupp, som Moskvauttalandet otvetydigt fördömer med den internationella kommunistiska rörelsen. Vad är de egentligen ute efter? Som ett gammalt kinesiskt ordstäv säger: ”Kaka söker maka” och ”olika går ifrån varandra”. Bör inte de som behandlat Tito-gruppen som bröder och hyser ett sådant bittert hat till marxistisk-leninistiskt broderparti hejda sig och ett ögonblick tänka efter var de nu står?

Den vetenskapliga socialismen: en universellt tillämplig sanning

Sist och slutligen omfattar våra meningsskiljaktigheter i en hel rad frågor med kamrat Togliatti och vissa andra kamrater med liknande åsikter den grundläggande frågan huruvida marxismen-leninismens grundläggande principer är föråldrade och huruvida Moskva-deklarationen och Moskva-uttalandet är föråldrade.

Under förevändning att tiden förändrats och att länder har säregenheter hävdar kamrat Togliatti och vissa kamrater att marxismen-leninismen är ”föråldrad” och att de gemensamma lagar som styr den socialistiska revolutionen, såsom de framlagts i Moskva-deklarationen, inte är tillämpliga på Italien. Glan Carlo Pajetta, en av ledarna för Italiens kommunistiska parti, har gått ännu längre. Han har sagt att ”marxismen skiljer sig från leninismen, och Marx' marxism skiljer sig från Lenins leninism”. Det är med sådana förevändningar som de reviderat och förkastat marxismen-leninismens grundläggande principer, som de framlagt och kolporterat ut vad de kallar den ”italienska vägen”, vilken står i motsättning till marxismen-leninismen.

Den vetenskapliga socialismen, som grundlagts av Marx och Engels, är en sammanfattning av de lagar som styr det mänskliga samhällets utveckling och är en sanning som är universellt tillämplig. Historiens utveckling har, långt ifrån att göra marxismen ”föråldrad”, fortsatt att bevisa dess gränslösa livskraft. Marxismen har ständigt utvecklats under förloppet av det internationella proletariatets kamp för att lära känna och förändra den objektiva världen. På grundval av den imperialistiska epokens karakteristik har Lenin på ett skapande sätt utvecklat marxismen under de nya historiska förhållandena. Under åren efter hans död berikade de proletära partierna i skilda länder marxismen-leninismens skatter med sin egen revolutionära kamp. Inte desto mindre har all denna nya utveckling utgått från marxismen-leninismens grundläggande principer och har absolut inte avvikit från dessa grundläggande principer.

Oktoberrevolutionens väg, som utstakats av Lenin, och de gemensamma lagar som styr den socialistiska revolutionen och det socialistiska uppbygget, såsom de framlagts i Moskva-deklarationen av år 1957, är den gemensamma väg längs vilken världens folk framåtskrider mot kapitalismens upphävande och socialismens upprättande. Trots de stora förändringarna i världen sedan Oktoberrevolutionen lyser marxismen-leninismens grundläggande principer, vilka åskådliggöres av Oktoberrevolutionens väg, i dag med ännu större klarhet.

Då han försvarade sin oriktiga ståndpunkt sade Togliatti att den linje som följes av Kinas kommunistiska parti ”i verkligheten inte motsvarar den strategiska och taktiska linje som följdes exempelvis av bolsjevikerna under revolutionen från mars till oktober (1917)”. Detta överensstämmer absolut inte med den kinesiska revolutionens historiska verklighet. I sin långa revolutionära kamp, i sin kamp mot dogmatismen och empiricismen liksom mot

”vänster”- och högeropportunisten, har Kinas kommunistiska parti under kamrat Mao Tse-tungs ledning på ett skapande sätt utvecklat marxismen-leninismen genom att införliva marxismen-leninismens universella sanning med den kinesiska revolutionens konkreta verklighet. Trots det faktum att den kinesiska revolutionen, liksom revolutionerna i andra länder, har många säregenheter, har de kinesiska kommunisterna alltid betraktat den kinesiska revolutionen som en fortsättning av den stora Oktoberrevolutionen. Det var genom att följa Oktoberrevolutionens väg som den kinesiska revolutionen segrade. Togliattis förvrängningar av den kinesiska revolutionen visar endast att han försöker finna förevändningar för sin egen särskilda linje, som står i strid med marxismen-leninismens universella sanning och de gemensamma lagar som styr den socialistiska revolutionen.

Det är nödvändigt att ett marxistisk-leninistiskt parti införlivar marxismen-leninismens universella sanning med revolutionens konkreta praktik i sitt eget land och att det tillämpar den socialistiska revolutionens gemensamma lagar på ett skapande sätt i ljuset av de särskilda förhållandena i sitt eget land. Marxismen-leninismen utvecklas ständigt med praktiken. Vissa satser, framförda av ett marxistisk-leninistiskt parti under en viss period och under vissa omständigheter, måste ersättas med nya satser, på grund av de förändrade omständigheterna och tiderna. Att inte förfara på så sätt skulle resultera i att man begår misstaget att förfalla till dogmatism och i förluster för kommunismens sak. Men under inga omständigheter är det tillåtet för ett marxistisk-leninistiskt parti att begagna vissa nya sociala företeelser som förevändning för att förneka marxismen-leninismens grundläggande principer, ersätta marxismen-leninismen med revisionism och förråda kommunismen.

I ett visst stadium av ett kommunistiskt partis utveckling kan dogmatismen och sekterismen bli huvudfarorna. Moskva-deklarationen och Moskva-uttalandet framhåller helt riktigt nödvändigheten av att bekämpa dogmatismen och sekterismen. Under nuvarande förhållanden är inte desto mindre den moderna revisionismen huvudfaran för den internationella kommunistiska rörelsen i dess helhet, precis som Moskva-deklarationen och Moskva-uttalandet framhåller. Den moderna revisionismen ”vanställer marxismen-leninismen och berövar den dess revolutionära anda, återspeglar den borgerliga ideologin i teori och praktik, paralyserar arbetarklassens revolutionära vilja, avvärpar och demobiliserar arbetarna och de arbetande massorna i deras kamp mot imperialisternas och exploatörernas förtryck, för fred, demokrati, nationell frigörelse, för socialismens seger”. För närvarande bekämpar de moderna revisionisterna marxismen-leninismen under förevändning att bekämpa dogmatismen, avsvär sig revolutionen under förevändning att bekämpa ”vänster”-äventyrspolitik och förespråkar principiösa kompromisser och kapitulation under förevändning att begagna en smidig taktik. Om en beslutsam kamp inte bedrivs mot den moderna revisionismen kommer den internationella kommunistiska rörelsen att lida allvarlig skada.

Framträdandet nyligen av en motströmning, som står i motsättning till marxismen-leninismen och som sönderbryter den internationella kommunistiska rörelsens enhet lämnar ytterligare ett bevis på riktigheten av teserna i Moskva-deklarationen och Moskvauttalandet. Beträffande revisionismens huvuddrag sade Lenin en gång: ”att bestämma sin hållning från fall till fall, att anpassa sig till dagens händelser och småpolitikens skiften och förändringar, att glömma proletariatets grundläggande intressen, huvuddragen i det kapitalistiska systemet i dess helhet och den kapitalistiska utvecklingen i dess helhet; att offra dessa grundläggande intressen för stundens verkliga eller antagna intressen — sådan är revisionismens politik.”

Det revolutionära proletariatet och det revolutionära folket kommer säkerligen att marschera framåt på den riktiga väg som utstakats av marxismen-leninismen. Den må vara svår och slingrig men den är den enda vägen till seger. Samhällets historiska utveckling följer varken imperialismens ”teorier” eller revisionismens ”teorier”. Hur mycket de än må ha gjort för arbetarrörelsen tidigare kan ingen person, inget politiskt parti och ingen grupp sedan de en

gång avvikit från marxismen-leninismens väg, beträtt och glidit ner för revisionismens väg, undgå att bli bourgeoisins tjänare och förkastas av proletariatet.

Vi har tvingats in i en offentlig diskussion om de viktigaste meningsskiljaktigheterna mellan oss själva och kamrat Togliatti och vissa andra kamrater i Italiens kommunistiska parti. Det har skett mot vår önskan och det skulle inte ha hänt, om de inte först offentligt utmanat oss och yrkat på en offentlig debatt. Men även om vi är tvungna att ingå i en offentlig diskussion, hoppas vi uppriktigt att det skall bli möjligt att undanröja våra meningsskiljaktigheter genom kamratlig diskussion. Trots att vi till vårt beklagande finner att Togliatti och de kamrater som delar hans åsikter i växande grad avviker från marxismen-leninismen, hoppas vi alltjämt allvarligt att de inte skall fjärma sig ytterligare utan återfinna orienteringen och återvända till marxismen-leninismens ståndpunkt och de revolutionära principerna i Moskvadeklarationen och Moskva-uttalandet. Vi önskar se framåt. Vid flera tillfällen har vi föreslagit genomförandet av en representativ konferens med de kommunistiska och arbetarpartierna för att lösa de nuvarande meningsskiljaktigheterna i den internationella kommunistiska rörelsen. Vi anser att kommunisterna i alla länder bör behärta de gemensamma intressena i kampen mot fienden och den proletära revolutionens sak, bör hålla fast vid de principer som är vägledande för relationerna mellan broderpartier, sådana dessa framlagts i Moskva-deklarationen och Moskva-uttalandet, och bör undanröja sina meningsskiljaktigheter och stärka sin enhet på marxismen-leninismens och den proletära internationalismens grundval. Detta är arbetarklassens och folkens hopp över hela världen.

Arbetarrörelsens historia i alla länder under det gångna århundradet och längre tillbaka är fylld av skarpa strider mellan marxismen och alla slag av opportunism. Från första början har den internationella kommunistiska rörelsen oavbrutet ryckt fram genom att bekämpa och övervinna reformismen, socialdemokratismen och revisionismen. I dag må revisionisterna av skilda slag skrävla för en tid, men detta tyder inte på styrka utan på svaghet å deras sida. De revisionistiska och nysocialdemokratiska strömningar som nu framträtt i den internationella kommunistiska rörelsen och som passar monopolkapitalismens och den amerikanska imperialismens behov är i huvudsak en produkt av monopolkapitalets och den amerikanska imperialismens politik. Men de skilda slagen av revisionism kan varken hejda den segerrika framgången för de förtryckta nationernas och folkens revolutionära kamp eller rädda imperialismen från dess slutliga undergång.

År 1913, då Lenin under sin kamp mot opportunismen, förklarade Karl Marx' lära och dess historiska öden, framhöll han att trots att marxismen blivit föremål för opportunisternas vanställanden, hade utvecklingen av folkets revolutionära kamp i alla länder ständigt medfört nya bekräftelser och nya triumfer för den. Lenin förutsade riktigt, En ännu större triumf skall emellertid den kommande historiska epoken hembära åt marxismen som proletariatets lära! Nu anser vi att marxismen-leninismen befinner sig i ett nytt och betydelsefullt historiskt ögonblick. Kampen mellan den marxistisk-leninistiska riktningen och anti-marxistisk-leninistiska revisionistiska riktningen har åter i akut form ställts på den kommunistiska dagordningen i alla länder. Vi är djupt övertygade om att hur komplicerat kampens förlopp än blir, kommer den marxistisk-leninistiska riktningen slutligen att segra.

För mer än ett århundrade sedan ställde Marx och Engels i Kommunistiska manifestet den modiga och uppfordrande maningen till hela världen — ”låt de härskande klasserna darra för en kommunistisk revolution. Proletärerna har inget annat än sina bojor att förlora. De har en värld att vinna.” Denna stora maning inspirerar alla revolutionärer över hela världen som är hängivna kommunismens och proletariatets sak och inger dem full tillförsikt om framtiden, så att de beslutsamt kommer att bryta igenom alla hinder och djärvt skrida framåt. För närvarande blir det internationella proletariatets led allt starkare och starkare, folkens politiska medvetande i alla länder höjes ständigt, kampen för världsfred, nationell befrielse, demokrati

och socialism vinner seger efter seger och socialismens och kommunismens stora idéer drar till sig allt flera bland de förtryckta nationerna och folken vilka befinner sig i en svår och bitter belägenhet. Må imperialismen och reaktionärerna darra inför den stora revolutionära flodvågen från arbetarklassen och alla förtryckta nationer och folk i världen! Marxismen-leninismen kommer slutgiltigt att segra! Arbetarklassens och världens folks revolutionära sak kommer att slutgiltigt segra!

Leninismen och den moderna revisionismen

(Ledande artikel återgiven i första numret 1963 av *Röda Fanan*, tidskrift utgiven av Kinas kommunistiska partis centralkommitté.)

Leninismen, de grundläggande revolutionära principer framlagda av Lenin, som representerar ett nytt stadium i marxismens utveckling, angripes, förvränges och förfalskas mera illasinnat än någonsin av de moderna revisionisterna.

Det väsentliga med leninismen är det faktum att den fört Marx' och Engels' läror vidare, givit en vetenskaplig analys av kapitalismens allt skarpare motsättningar under dess utveckling till imperialismens stadium och ytterligare berikat den marxistiska teorin och taktiken vad den proletära revolutionen och den proletära diktaturen beträffar. Stora Oktoberrevolutionen segrade under Lenins direkta ledning. Det kinesiska folket och folken i många andra länder, som fortsatt Oktoberrevolutionens verk, har också vunnit en rad segrar. De är segrar för marxismen, segrar för leninismen.

Marxismen-leninismen utvecklas under kamp

Lenin sade om marxismen att ”denna lära måste kämpa sig fram steg för steg på sin utvecklingsbana” (V. I. Lenin, ”Marxism och revisionism”, Valda verk i två band, Förlaget för litteratur på främmande språk, Moskva 1956, band 1, del 1, sid. 21). På samma sätt har leninismen utvecklats under kampen mot Andra internationalens revisionism. Varje ny bekräftelse och seger för leninismen har oundvikligt beledsagats av ”den ena striden efter den andra mot politisk dumhet, vulgaritet, opportunism etc”. (V. I. Lenin, ”Brev till Inessa Armand”, Mot revisionismen, Förlaget för litteratur på främmande språk, Moskva 1959, eng. uppl. sid. 351).

Revisionisterna av den gamla typen i Andra internationalen använde ofta vad de kallade ”nya data om den ekonomiska utvecklingen” för att vilseleda massorna och operera bort den revolutionära själen ur marxismen, likväl uppträdde de under falsk ”marxistisk” flagg. Historien upprepar sig under skilda omständigheter, i skilda former. De moderna revisionisterna, som hissar falsk ”leninistisk” flagg och munvigt talar om att de är ”Lenin trogna” upprepar faktiskt samma process: de använder ”nya data” i den historiska utvecklingen för att vilseleda folken, undergräva leninismens revolutionära läror, angripa det väsentliga i leninismen, dvs. Lenins läror om imperialismen och hans lära om den proletära revolutionens och den proletära diktaturens teori och taktik.

Liksom Andra internationalens revisionism och opportunism söker den moderna revisionismen ihärdigt att skyla kapitalismens och imperialismens motsättningar och att förneka att imperialism är döende, förfallande kapitalism, vars dagar är räknade. Den har gått så långt att den betecknar den moderna imperialismen som ”fredlig” och ”demokratisk” ”överimperialism”. De moderna revisionisterna, företrädna av Tito-gruppen i Jugoslavien, har gjort sig särskild möda att ge den imperialistiska monopolkapitalistiska statsapparaten ett tilldragande utseende. Den beskriver den s. k. nationaliseringspolitiken, den statsmonopolistiska kapitalismen och det statliga ekonomiska ingripandet i de imperialistiska länderna och de kapitalistiska länderna i allmänhet med sådana begrepp som ”de socialistiska faktorernas tillväxt”, ”förverkligandet av planerad ekonomi”, ”början till den socialistiska omvandlings-

processen” och så vidare. De pratar om ”gradvis förändring”, ”integrationen av revolution och reform”, om att ”inträda djupt in i den socialistiska eran” osv. Men de har aldrig något att säga om nödvändigheten av att i övergången från kapitalism till socialism göra en revolution som krossar den borgerliga statsapparaten och av att ersätta den borgerliga diktaturen med den proletära diktaturen. Det är väl känt att den grundläggande marxistiska ståndpunkten som Lenin så omsorgsfullt utvecklade var just tesen om revolutionen som krossar den borgerliga statsapparaten och om den borgerliga diktaturens ersättande med den proletära diktaturen. Ty utan en sådan revolution blir allt tal om den socialistiska omvandlingen meningslöst och den statsmonopolistiska kapitalismen förblir kapitalism och ingenting annat. Lenin har träffande sagt att den monopolistiska kapitalismen, endast kan visa att socialismens materiella förutsättningar mognar och att den socialistiska revolutionen förestår och är ouppskjutbar, men alls inte kan tjäna som ”något motiv för att tolerera, att man förnekar denna revolution och skönmålar kapitalismen, såsom alla reformister gör”. (V. I. Lenin: Valda Verk, band I, första delen, sid. 268.)

Häri ligger en grundläggande skillnad i värderingen av vår epok. När marxist-leninisterna säger att ”vår epoks huvudinnehåll är övergången från kapitalism till socialism, som påbörjades av Stora Oktober-revolutionen i Ryssland” (Deklaration av mötet med representanterna för de socialistiska ländernas kommunistiska och arbetarpartierna i Moskva, 14-16 november 1957) utgår de från uppfattningen om proletär revolution och proletär diktatur, Stora socialistiska oktoberrevolutionens grundläggande erfarenheter. Men de moderna revisionisterna, som skyr denna uppfattning som pesten, förvränger Oktoberrevolutionens erfarenheter och undviker att hänvisa till Oktoberrevolutionens väg som den gemensamma väg vilken leder till mänsklighetens befrielse. I själva verket betraktar de vår epok som en epok för ”kapitalismens fredliga inväxande i socialismen”.

Demokratis klasskaraktär

Marxismen-leninismen har alltid fäst stor vikt vid kampen för demokrati. I länder där den borgerligt-demokratiska revolutionen ännu inte förverkligats, måste proletariatet mobilisera massorna, göra varje tänkbar ansträngning för att leda den borgerligt-demokratiska revolutionen och kämpa för dess seger. I länder där borgerlig demokrati existerar, måste proletariatet utnyttja de redan vunna demokratiska rättigheterna till att kämpa för ytterligare demokratiska rättigheter för att skola, resa och organisera massorna till kamp mot det borgerliga vålds- och exploateringsystemet. Efter att ha gripit makten måste proletariatet befästa och stärka proletariatets diktatur och samtidigt förverkliga en vidsträckt demokrati under högt centraliserad ledning. Med andra ord måste det genomföra diktaturen mot fienden och använda folkdemokrati bland folket för att trygga socialismens och kommunismens framgångsrika uppbygge. Demokratin har oföränderligen klasskaraktär. Marxist-leninisterna har alltid behandlat frågan om demokrati i dess historiska sammanhang och har aldrig talat om ”abstrakt demokrati” eller ”demokrati i allmänhet”. Lenin underströk att under kapitalismens förhållanden kan proletariatet behålla sin oavhängighet endast om det låter sin kamp för demokrati tjäna sitt huvudmål — den proletära diktaturen (Jfr V. I. Lenin, ”Den socialistiska revolutionen och nationernas självbestämmanderätt”, Samlade skrifter i urval, Arbetarkulturs Förlag, Stockholm 1937, band IX, sid. 209). Han fortsatte med att framhålla att den borgerliga diktaturens ersättande med den proletära diktaturen betyder en utvidgning av demokratin som är av världshistorisk betydelse; det betyder en förändring från fiktiv demokrati till äkta demokrati; och den betyder att det exploaterade fåtalet berövas demokratiska rättigheter och det arbetande folket, den överväldigande majoriteten, får möjlighet att åtnjuta demokrati. Att tro att proletariatets diktatur innefattar förkastande av demokrati är en degenererad ”liberal förvanskning” som innebär att klasskampen förloras ur sikte (Jfr Lenin, ”Den proletära revolutionen och renegaten Kautsky”, Valda Verk, band II, andra delen, sid.

41, 47-57). Liksom revisionisterna av den gamla typen använder de moderna revisionisterna varje slags förevändning för att utplåna demokratins klasskaraktär och skillnaden mellan borgerlig och proletär demokrati. Då de förespråkar ”demokrati i allmänhet” eller ”demokrati för hela folket” gör de i själva verket den borgerliga demokratin, dvs. den borgerliga diktaturen, till en fetisch. Från denna utgångspunkt gör de sitt yttersta för att blanda ihop revolution med reform och begränsa allt sitt arbete till den ram som den borgerliga diktaturen tillåter. Lenin har för länge sedan förkastat denna ytterst oriktiga synpunkt. Han sade: ”Det vore rent nonsens att tro att den djupaste revolutionen i mänsklighetens historia — en revolution som för första gången överfört makten från den exploaterande minoriteten till den exploaterande majoriteten — skulle kunna genomföras inom den gamla ramen av borgerlig parlamentarisk demokrati utan drastiska förändringar, utan skapandet av nya former av demokrati och nya institutioner vilka överensstämmer med de nya förhållandena för demokratins tillämpning, osv.” (V. I. Lenin, ”Mot revisionismen”, Moskva, sid. 494.) Denna Lenins sats har visat sig riktig i samband med Oktoberrevolutionen och också fullständigt riktig i samband med de segrar som i fortsättningen vunnits av en rad länder i världen i deras socialistiska revolution. Ändå framhärdar de moderna revisionisterna just med den orimliga teori som Lenin förkastat. Under socialismens förhållanden förnekar de moderna revisionisterna, återigen med ”demokrati i allmänhet” som förevändning, demokratins klasskaraktär och strävar efter att uppnå sina syften att gradvis undanröja proletariatets diktatur för att underlätta det gradvisa återupprättandet av kapitalismen i en viss form.

Förfälskning av leninismen i fråga om världsfred och fredlig samlevnad

Också i fråga om kampen för världsfred och fredlig samlevnad har de moderna revisionisterna vulgariserat leninismen till det yttersta och fullständigt förfälskat den.

Alltsedan den första socialistiska staten gjorde sitt framträdande i världen har alla marxist-leninister, med Lenin i spetsen, betraktat det som en huvuduppgift för socialistiska länder att arbeta för fredlig samlevnad mellan länder med skilda sociala system och att bekämpa den imperialistiska aggressions- och krigspolitik. Kinas kommunistiska parti under Mao Tse-tungs ledning har alltid ansett att tvister mellan nationer bör lösas med fredliga medel och inte med våld. Denna kinesiska kommunistiska partiets åsikt inte bara upprepas ständigt i våra uttalanden utan uttrycks också beslutsamt i vår politik och i våra handlingar. Hela världen vet att Kinesiska folkrepubliken var en initiativtagare till de fem principerna och fredlig samlevnad och konsekvent har omsatt dem i praktiken. Imperialisternas, reaktionärernas och de moderna revisionisternas alla försök att söka utplåna dessa fakta är fåfänga.

Naturligtvis har den fredspolitik som fullföljs av de socialistiska länderna inte upphävt de olika motsättningar som objektivt existerar i världen, nämligen motsättningen mellan de socialistiska och de imperialistiska länderna, motsättningen mellan bourgeoisin och proletariatet i de kapitalistiska länderna, motsättningen mellan imperialismen och de förtryckta nationerna, motsättningen mellan de imperialistiska makterna och motsättningen mellan de olika monopolistgrupperna inom varje imperialistiskt land. Marxist-leninister anser att man varken i det förflutna, nutiden eller framtiden kan förbigå eller dölja dessa motsättningar, såsom politiska filistrar som de moderna revisionisterna försöker att göra, om världsfreden skall tryggas och fredlig samlevnad mellan de socialistiska länderna och länder med skilda samhällssystem skall förverkligas.

Marxist-leninisterna, däribland de kinesiska kommunisterna, har alltid ansett att fredlig samlevnad mellan de socialistiska länderna och länder med andra samhällssystem kan uppnås, och att det världskrig som imperialisterna söker upptända kan förhindras, förutsatt att de socialistiska länderna fullföljer sin fredspolitik, förutsatt att folkets revolutionära krafter i skilda länder och alla fredsälskande länder och folk i världen enar sig i en beslutsam och effektiv kamp mot de imperialistiska aggressions- och krigskrafterna, på olika sätt klavbinder

imperialisterna och minskar deras operationsfält. Samtidigt har marxist-leninisterna konsekvent hävdade att strävandena till fredlig samlevnad mellan de socialistiska länderna och länder med andra samhällssystem å ena sidan, och klasskampen inom de kapitalistiska länderna och de förtryckta nationernas revolutionära antiimperialistiska kamp å den andra, inte tillhör samma kategori, utan är två skilda slag av frågor, och att de förra inte kan ersätta eller upphäva de senare. Den kamp som föres av de förtryckta folken i de kapitalistiska länderna och de förtryckta nationernas kamp bidrar till strävandena till världsfred och för fredlig samlevnad mellan länder med skilda samhällssystem. De moderna revisionisternas försök att begränsa, försvaga och till och med förneka de förtryckta folkens och förtryckta nationernas kamp genom hycklande appeller om "fred" och "fredlig samlevnad" passar helt önskemålen hos imperialisterna och reaktionärerna i skilda länder och är till synnerlig skada för kampen för fred och fredlig samlevnad mellan länder med skilda samhällssystem.

Attacker mot leninismen under förevändning att bekämpa dogmatismen

Precis som revisionisterna av den gamla typen angrep marxismen under förevändning att bekämpa dogmatismen använder de moderna revisionisterna samma förevändning för att angripa leninismen. Redan i början av 1900-talet skrev Lenin att reformisterna och revisionisterna inom arbetarrörelsen i skilda länder "alla tillhör samma familj, alla prisar varandra, lär av varandra, och tillsammans vänder de sig mot den 'dogmatiska' marxismen". (V. I. Lenin "Vad bör göras?" Valda Verk, band 1, första delen.) Har inte den bild som Lenin tecknade för sextio år sedan i dag åter framträtt under nya historiska förhållanden? Den enda skillnaden är att de moderna revisionisterna är mera samvetslösa i sina angrepp mot marxismen-leninismen. Så säger vissa personer, som hänger sig åt ren fabrikation, att "dogmatikerna" vill "demonstrera socialismens och kommunismens överlägsenhet över kapitalismen genom krig". Vad är detta, om inte det mest orimliga förtal mot marxist-leninister och ett föraktligt försök att ställa sig in hos imperialismen och reaktionärerna i skilda länder?

Därutöver ger de moderna revisionisterna uttryck åt rena påhitt som att de revolutionära marxist-leninisterna, som de kallar "dogmatiker", skulle "förkasta" vissa nödvändiga kompromisser. Vi skulle vilja säga dessa moderna revisionister att ingen allvarligt tänkande marxist-leninist urskiljningslöst förnekar alla kompromisser. Under vår långvariga revolutionära kamp har vi kinesiska kommunister vid många tillfällen ingått kompromisser med våra fiender, inre såväl som yttre. Vi ingick exempelvis en kompromiss med den reaktionära Chiang Kai-shek-klicken. Vi ingick också en kompromiss med de amerikanska imperialisterna i kampen för att hjälpa Korea och bekämpa Förenta staternas aggression. För marxist-leninisterna är frågan vilket slag av kompromiss man ingår, kompromissens karaktär och hur kompromissen skall uppnås. Lenin har med rätta sagt: "att 'principiellt' förkasta kompromisser, att förkasta varje tillåtlighet till kompromisser överhuvud, hurdana de än är, är en barnslighet som det är svårt att ens ta på allvar". (V. I. Lenin, "Radikalismen" — kommunismens barnsjukdom", Valda Verk, band II, andra delen, sid. 372). Som Lenin också framhållit måste en statsman som vill vara nyttig för det revolutionära proletariatet förstå att skilja mellan kompromisser som är tillåtna och tjänar folkets sak och de kompromisser som är otillåtna och innebär förräderi. Det är just i enlighet med Lenins läror, som vi kinesiska kommunister skiljer mellan de olika slagen av kompromisser. Vi är för kompromisser, vilka är i folkens och världsfredens intresse, och är mot kompromisser, som är förrådiska till sin natur. Det är fullständigt klart att endast de som gör sig skyldiga än till äventyrspolitik, än till kapitulationspolitik är de som till ideologi har trotskismen, eller trotskismen i ny förklädnad.

I april 1946 skrev kamrat Mao Tse-tung i sin artikel "Några synpunkter till värderingen av det nuvarande internationella läget" att det var möjligt för de socialistiska länderna att uppnå överenskommelser med de imperialistiska genom fredliga förhandlingar och att göra

nödvändiga kompromisser i vissa frågor, däribland viktiga sådana. Kamrat Mao Tse-tung anser att "sådana kompromisser ... kan bli resultatet endast av beslutsam, effektiv kamp av världens alla demokratiska krafter mot Förenta staternas, Storbritanniens och Frankrikes reaktionära krafter". Kamrat Mao Tse-tung tillade: "Sådana kompromisser kräver inte att folken i den kapitalistiska världens länder följer exemplet och ingår kompromisser i sitt eget land. Folken i dessa länder kommer att fortsätta att föra skilda former av kamp i enlighet med sina skilda förhållanden." (Valda Verk av Mao-Tse-tung, Förlaget för litteratur på främmande språk, Peking, band 4, eng. uppl., sid. 87.) Denna av kamrat Mao Tse-tung framlagda analys är vetenskaplig; det är en marxistisk och leninistisk analys. Vår, de kinesiska kommunisternas, politik, internationella angelägenheter, har hela tiden utformats i enlighet med denna sats av kamrat Mao Tse-tung.

Imperialisterna, reaktionärerna i skilda länder och de moderna revisionisterna försöker emellertid alltid att skada oss genom allt slags förtal. Vi måste vara medvetna om att det i historien aldrig funnits något revolutionärt parti som inte förtalats av fienden och hans agenter. De stora bolsjevikerna utsattes för otaliga falska anklagelser från fiendens sida. "De rasade mot bolsjevikerna, vilka ständigt betecknades som 'sekteister, dogmatiker, blanquister, anarkister etc.'" (V. I. Lenin, "Ryska socialdemokratiska arbetarpartiets taktik under valkampanjen", Samlade verk, ryska upp. band 12, sid. 123.) Alla revolutionära marxist-leninister i världen utsätts nu för angrepp av de moderna revisionisterna, och det är beklagligt att kamrat Togliatti deltar i sådana angrepp.

Varför de moderna revisionisterna smädar KKP

De moderna revisionisterna har rest många anklagelser mot Kinas kommunistiska parti. Varför? Är det inte därför att vi beslutsamt försvarar marxismen-leninismens renhet? Är det inte därför att vi kategoriskt vägrar att köpslå om principer och kategoriskt vägrar att göra koncessioner beträffande teorin? Är det inte därför att vi står fast emot både den moderna revisionismen och dogmatismen, mot både höger och "vänster"-opportunist, mot både kapitulationspolitik och äventyrspolitik, mot både principlös anpassning och sekterism som fjärrmar massorna, och mot både stormaktschauvinism och de skilda slagen av reaktionär nationalism?

En del personer gör sig stor möda att vid varje tänkbart tillfälle och med skamlösa förvrängningar angripa Kinas kommunistiska partis tes att "imperialismen och alla reaktionärer är papperstigrar". Denna tes är härledd ur Lenins vetenskapliga sats om imperialismen som döende och förfallande kapitalism, ur Kinas revolutionära erfarenheter under många år och ur alla andra revolutionära erfarenheter i historien. Denna tes står i fullständig överensstämmelse med Lenins beskrivning av imperialismen som "en koloss på lerbettor", som en "skrämbild", som "en fiende vilken ser så stark ut" och som "kapitalistiska rovdjur. ... absolut oförmögna att skada oss". Dessa personer skryter ständigt om hur de handlar i enlighet med Lenins principer. Men i själva verket avviker de oföränderligt från dem och från leninismens väsen, det vill säga från Lenins läror om imperialismen, den proletära revolutionen och den proletära diktaturen. Avslöjar de inte sitt rätta ansikte i frågan om värderingen av imperialismens natur; de är långt avlägsna från leninismen? Sist och slutligen samspelar de som våldsamt angriper tesen att "imperialismen och alla reaktionärer är papperstigrar" bara med imperialismen, och sprider flitigt bland folken, vilka vill resa sig till revolution, idén att man inte bör stå de imperialistiska aggressionskrafterna emot, att det imperialistiska systemet inte kan störtas och att revolution av något slag inte är önskvärd utan är hopplös.

Under många år har USA:s imperialism och dess bundsförvanter utnyttjat kärnvapen för utpressning mot världens folk: "Var och en som trotsar vårt herravälde kommer att förintas". Och all den demagogiska propaganda som de moderna revisionisterna, representerade av Tito-gruppen, bedrivit bland massorna beträffande kärnvapen är helt samstämd med den

amerikanska imperialismens utpressning med kärnvapen. Alla verkliga marxist-leninister, däribland de kinesiska kommunisterna, bekämpar ständigt och beslutsamt den imperialistiska politiken för kärnvapenkrig och går beslutsamt in för att bannlysa och skrota ner kärnvapnen. Kinesiska folkrepubliken regering har upprepade gånger föreslagit att en kärnvapenfri zon skulle upprättas i Asien och Stilla havsområdet, omfattande alla länder där, även Förenta staterna. Alla verkliga marxist-leninister, däribland de kinesiska kommunisterna, har alltid hävdad att folken i alla länder måste ta sitt öde i egna händer och inte låta sig kujoneras av den amerikanska imperialismens utpressningspolitik med kärnvapen. Samtidigt hävdar de att de socialistiska länderna skall förlita sig på folkens styrka och sin egen riktiga politik och inte alls inlåta sig på kärnvapenspel på den internationella arenan. De moderna revisionisterna är uppenbarligen klart medvetna om dessa marxist-leninisternas riktiga åsikter. De sprider emellertid lögn för att bedra massorna och påstår att ”dogmatikerna” hoppas att ”driva mänskligheten till randen av ett kärnvapenkrig”. De moderna revisionisterna talar ofta om vad som är ”moraliskt”. Men var är deras ”moral”, när de berättar sådana lögn? Har de inte uppgivit till och med vanliga moraliska normer för mänskligt uppförande?

Slavarnas logik

Då de moderna revisionisterna utsprider en serie medvetna lögn, för att vanställa och angripa de verkliga marxist-leninisternas teser och ståndpunkter, är deras syfte att hindra de förtryckta folken och de förtryckta nationerna från att resa sig till revolution och kämpa för sin frigörelse. I de moderna revisionisternas ögon går varje revolution och varje handling som stödjer revolutionen emot ”överlevandets logik”, nu när atom- och kärnvapnen och liknande militärteknik finns. Vad de kalla ”överlevandets logik” är i själva verket slavarnas logik, en logik som skulle förlama den revolutionära viljan hos folken i alla länder, binda dem till händer och fötter och göra dem till undergivna slavar till imperialismen och reaktionärerna i skilda länder. Marxist-leninisterna motsätter sig bestämt denna slavlogik och hävdar att folken måste befria sig själva och bygga upp ett lyckligt, nytt liv som sina egna herrar. Detta är en samhällelig utvecklingslag, som ingen kan hålla tillbaka.

De moderna revisionisterna tror att det, under nuvarande historiska förhållanden, är gott nog att kunna hanka sig fram, så varför skulle det vara någon mening med att differentiera klasserna, differentiera proletariatet från bourgeoisin, imperialismen från de förtryckta nationerna, kapitalismen från socialismen, rättfärdiga krig från orättfärdiga krig och revolution från kontrarevolution? För dem har alla dessa differentieringar förlorat sin betydelse i den nuvarande ”epoken” och är ”dogmatiska”. Kort sagt, de har strött marxismens alla läror, leninismens alla läror för vinden. Samtidigt påstår de envetet att var och en som inte är överens med deras synpunkter och praktik och inte talar och handlar i överensstämmelse med deras taktpinne ”kränker” marxismen-leninismen, ”förnekar” marxismen-leninismens skapande kraft, ”angriper” den fredliga samlevnadens politik och är ”kvasirevolutionärer”, ”vänster'-äventyrspolitiker”, ”dogmatiker”, ’sektarister”, ”nationalister” osv., osv.

Lenin avslöjade revisionisterna och opportunisterna i Andra internationalen, då han sade att ”denna framställning utanför klasserna, eller ovan klasserna, vilken föreges omfatta hela folket, är en fullständig parodi på själva grundvalen till socialismen, nämligen dess teori om klasskampen” (V. I. Lenin, ”Tesar om den borgerliga demokratin och den proletära diktaturen, framlagda inför Kommunistiska internationals första kongress”. Mot revisionismen, Moskva, sid. 487). Detta kommer på det mest skriande sätt till uttryck i de moderna revisionisternas förkunnelse och politik. De förnekar att folkets massor är historiens drivande kraft och skapare. De anser att förändringar i det internationella läget och mänsklighetens öde dikteras av ”ledare” i ett fåtal stormakter, dikteras av dessas sunda förnuft eller brist på sunda förnuft, och inte avgöres av den förenade styrkan hos folken i världen och deras enade kamp. En del personer längtar till och med att sitta i samma båt som de

imperialistiska ländernas ledare och anser detta som den ”största ära”, men önskar inte sitta i samma båt som massorna i världen. Är det inte egendomligt att sådana personer skall ha framträtt inom marxist-leninisternas led?

Lenin sade: ”Bristande tilltro till massorna, fruktan för deras initiativ, fruktan för deras oberoende, oro inför deras revolutionära energi i stället för fullständigt och obegränsat stöd åt densamma — det är häri som S. R:arnas och mensjevikernas ledare syndat mest”. (V. I. Lenin, ”En av revolutionens grundläggande frågor”, Samlade verk, International Publishers, New York, vol. XXI, band 1, sid. 167-168.) Och detta är just de moderna revisionisternas synd.

Lenin sade: ”Att bestämma sin hållning från fall till fall, att anpassa sig till dagshändelserna, till de politiska bagatellernas ebb och flod, att glömma proletarietets grundläggande intressen och hela det kapitalistiska systemets, hela den kapitalistiska evolutionens väsentligaste drag, att offra dessa grundläggande intressen för ögonblickets verkliga eller inbillade fördelar — sådan är den revisionistiska politiken. (V. I. Lenin: ”Marxismen och revisionismen”, Valda Verk, bland 1, första delen, sid. 29.) Då de uppträder på detta sätt skryter revisionisterna alltid med sin ”visdom” och ”skapande förmåga” samt basunerar ut sina åsikter som de ”senaste teorierna”. I själva verket är ”de senaste teorierna” från de moderna revisionisterna bara variationer under samtida förhållanden av Bernsteins, Kautskys och andra gamla revisionisters vanföreställningar, bara uppsnyggade versioner av de standardargument vilka den borgerliga reaktionen använder för att lura folket.

Revisionismen är ett opium för att bedöva folken, den är en förledande musik för att trösta slavarna. Som politisk gruppering utgör revisionismen en bourgeoisins avdelning inom arbetarrörelsen, ett viktigt socialt stöd för bourgeoisin och för imperialismen. Som tankeströmning kommer revisionismen att ständigt uppträda under skilda förklädnader vid skilda tider, så länge som kapitalismen och imperialismen finns i världen. I januari 1917, då Andra internationales hade gjort bankrutt såväl i praktiken som i teorin, förutsade Lenin: ”Under dessa årtionden... kommer nya plechanovar, nya scheidemänner, nya sentimentala försonare som Kautsky att växa fram ur den 'enade' internationella socialdemokratins mitt” (V. I. Lenin, ”En vändning i politiken”, Samlade verk, New York, band XIV, sid. 428). Historien har bekräftat Lenins förutsägelse. Faktiskt uppstod kort tid efter Lenins död en allvarlig kamp mellan marxist-leninister och anti-marxist-leninister i den internationella kommunistiska rörelsen. Det var kampen mellan å ena sidan leninisterna under Stalins ledning och å andra sidan Trotskij, Bucharin och andra ”vänster”-äventyrspolitiker och högeropportunisterna. I samband med denna kamp stod den långvariga kamp inom Kinas kommunistiska parti, vilken marxist-leninisterna, ledda av kamrat Mao Tse-tung, förde mot ”vänster”-äventyrspolitikerna och höger-opportunisterna. Nu förestår oss en annan allvarlig kamp, marxist-leninisternas kamp mot anti-marxist-leninisterna, dvs. de moderna revisionisterna.

Moskvadeklarationen av år 1957 framhåller att ”huvudfaran för närvarande är revisionismen”, och att ”det borgerliga inflytandet är en inre källa till revisionismen, medan underkastelse under det imperialistiska trycket är dess yttre källa”. I de kapitalistiska och imperialistiska länderna består än i dag den allmänna orsaken till framträdandet av revisionismen, som analyserades av Lenin. Lenin sade att ”ett skikt av privilegierade arbetares relativt fredliga och kultiverade tillvaro har förvandlat dem till 'bourgeois', har gett dem smulor från profitterna på deras eget nationella kapital och isolerat dem från lidandena, nöden av de revolutionära känslorna hos de ruinerade och utarmade massorna”. (V. I. Lenin, ”Andra internationales bankrutt”, Valda Verk, New York, band V, sid. 204.) Så förhåller det sig alltjämt och företeelsen är i själva verket i dag mer slående än någonsin.

Den taktik som imperialisterna och reaktionärerna använder gentemot folkets massor dikteras av deras behov: ibland tillgriper de direkt våld, andra gånger vidtar de vissa reformåtgärder; ibland begagnar de brutala hotelser, andra gånger gör de skenbara små eftergifter. Dessa två metoder användes antingen alternativt eller tillsammans i någon invecklad kombination. Ju mäktigare proletariatet är, desto försåtligare är i allmänhet den politik som bedrivs av bourgeoisin för att uppamma illusioner inom arbetarrörelsen och framkalla ett opportunistiskt gensvar. Lenin sade: ”Den borgerliga sick-sack-taktiken intensifierar revisionismen inom arbetarrörelsen och skärper inte sällan meningsskiljaktigheterna inom arbetarrörelsen till gränsen av en direkt splittring”. (V. I. Lenin, ”Meningsskiljaktigheter inom den europeiska arbetarrörelsen”, Valda Verk, New York, band XI, sid. 742.) Hans ord bör alltid tjäna som en varning för den internationella arbetarrörelsen.

Ett ting av ondo kan vändas att tjäna ett gott ändamål

I dag hänger revisionismens mörka moln över den internationella arbetarrörelsen. De moderna revisionisterna bedriver öppen splittringsverksamhet. Den moderna revisionismens framträdande är naturligtvis av ondo. Men då dess framträdande var oundvikligt och dess existens är en objektiv realitet, sätter dess offentliga framträdande folket i stånd att se, urskilja och förstå den skada som den vållar. På detta sätt kan ett ting som är av ondo vändas till att tjäna ett gott ändamål. De moderna revisionisterna tycks jubla på grund av det stöd de erhåller från imperialismen. Men sanningen kommer slutligen att segra över lögnen och marxismen-leninismen att segra över den moderna revisionismen. De moderna revisionisterna kan för en tid skrävla med sina orimliga påståenden att marxismen-leninismen är ”föråldrad”. Det är emellertid inte den moderna revisionismen, utan marxismen-leninismen — vilken överensstämmer med det mänskliga samhällets historiska utveckling — som slutligen kommer att segra och utvecklas. Detta har bevisats av historien.

Det läge i vilket den internationella arbetarrörelsen i dag befinner sig är mycket bättre än tidigare. Nu finns det mäktiga socialistiska lägret med en sammanlagd befolkning av en miljard människor. Där finns marxist-leninisternas världsomfattande armé och folken över hela världen är vaknare än någonsin. Där finns den nationella och demokratiska revolutionens frambrusande rörelse. För imperialismen förvärras läget alltmer. Beträffande den socialistiska revolutionen har Latinamerikas ytterst betydelsefulla och lysande erfarenheter lagts till de rika erfarenheter som vunnits i Europa och Asien. Dessa erfarenheter har berikat marxismen-leninismens skattkammare och beväpnar ideologiskt det revolutionära folket i alla länder. Dessa erfarenheter är diametralt motsatta den moderna revisionismen. De är objektiv och historisk realitet, och alla försök från de moderna revisionisternas sida att förfälska och förvränga dessa erfarenheter är fåfänga.

Den internationella ideologiska kampen mellan den revolutionära marxismen och revisionismen vid slutet av det nittonde århundradet var inledningen till den stora revolutionära kamp som utkämpades av proletariatet. Dagens internationella ideologiska kamp mot den moderna revisionismen, som föres under leninismens stora fana, kommer i så mycket högre grad att visa sig vara en symbol och en signal för utvecklingen av de stora proletära rörelserna och folkens revolutionära rörelser i vidare skala. Vägled av marxismen-leninismen bildar folkens revolutionära rörelse i skilda länder en oemotståndlig ström. År 1913 avslutade Lenin sin artikel ”Den historiska bestämmelsen för Karl Marx' lära” med satsen ”... en ännu större seger väntar marxismen, såsom proletariatets lära, under den historiska period som nu kommer”. (V. I. Lenin, ”Mot revisionismen”, Moskva, sid. 143.) I dag, i den nya stora epoken för vår revolution, — en ny stor epok då de socialistiska länderna har vunnit den ena segern efter den andra i uppbygget, då befrielseörelserna reser sig som stormvågor i Asien, Afrika och Latinamerika, och då det uppstått en ny uppvaknandets anda

bland arbetarklassen och de förtryckta folken i Europa och Amerika — kan på liknande sätt en ännu större seger förutsägas för leninismen.

Låt oss, ledda av den stora leninistiska ideologin, den internationella kommunistiska rörelsens enhets banér, banéret för enheten mellan alla länder i det socialistiska lägret, banéret för den stora vänskapen och enheten mellan Kina och Sovjetunionen, banéret för enheten mellan de kommunistiska och arbetarpartierna i alla länder, banéret för enheten mellan folken världen över, Moskvadeklarationens och Moskvauttalandets revolutionära banér, i den gemensamma kampen mot imperialismen och reaktionärerna, för världsfredens försvar och för det progressiva och rättfärdiga målet — mänsklighetens befrielse!

Låt oss enas på grundval av Moskvadeklarationen och Moskvauttalandet

(Ledare i *Folkets Dagblad* den 27 jan. 1963)

Tysklands socialistiska enhetsparti höll 25-21 januari sin sjätte kongress.

I sina försök att avbryta den framgångsrika utvecklingen av folkens kamp för världsfred, nationell befrielse, demokrati och socialism utnyttjar imperialisterna, reaktionärerna i olika länder och de jugoslaviska revisionisterna för närvarande alla medel i syfte att bryta enheten mellan världens folk och särskilt inom det socialistiska lägret och den internationella kommunistiska rörelsen. Kommunisterna i alla länder och hela den framstegsvänliga mänskligheten känner djupa bekymmer och oro över den oavbrutet växande skada som tillfogas de internationella kommunistiska leden och fordrar ivrigt att meningsskiljaktigheterna skall utjämnas och enheten i den gemensamma kampen mot fienden stärkas på grundval av moskvadeklarationen och moskvauttalandet.

Vi hoppades att Tysklands socialistiska enhetspartis kongress, som sammanträdde under dessa förhållanden, skulle bidra till det socialistiska lägrets och den internationella kommunistiska rörelsens enhet genom att stå fast vid moskvadeklarationen och moskvauttalandet. Den tyska demokratiska republiken ligger på det socialistiska lägrets västfront och rätt inför hotet från den av den amerikanska imperialismen understödda västtyska militarismen. Huvudstöten i kampen borde naturligtvis ha riktats mot våra gemensamma fiender. Det fanns inte minsta orsak för denna kongress att upprepa en praxis, som smärtar dem som står oss alla nära och är oss kära och gläder fienden.

Tyvärr gick tilldragelserna på kongressen tvärt emot vad vi hoppats på.

Ord kontra handlingar

De mest påfallande inslagen i denna kongress var att medan mycket sades om att göra slut på angreppen och stärka enheten broderpartierna emellan, ytterst plumpa angrepp fortsatte mot Kinas kommunistiska parti och andra broderpartier, angrepp, som ytterligare ökar meningsskiljaktigheterna och skadar enheten. Och vidare, att medan mycket sades, om att upprätthålla moskvadeklarationen och moskvauttalandet, gjordes fräcka försök, som stod i öppen strid emot moskvadeklarationen och moskvauttalandet, att upphäva den dom som fällt över den av renegater mot marxismen-leninismen bestående titoklicken.

När ledaren för den till kongressen inbjudna delegationen från Kinas kommunistiska parti i sitt tal citerade och diskuterade den kritik mot den jugoslaviska revisionismen, som gjorts i moskvauttalandet, avbröt kongressens tjänstgörande ordförande honom upprepade gånger. Dessa vinkar utlöste rabalder med buanden, visslingar och stampningar i kongresslokalen. Det är verkligen underligt och nästan otroligt, att något sådant kan inträffa inom den internationella kommunistiska rörelsen. Då Kinas kommunistiska partis delegat slutat gick

kongressens tjänstgörande ordförande så långt att han protesterade. Han förklarade, att han ”på det bestämdaste avvisade” den kritik som Kinas kommunistiska partis delegat riktat mot den jugoslaviska revisionismen och betecknade den såsom ”oförenlig med alla normer som är gängse kommunistiska och revolutionära arbetarpartier emellan”. Efter detta angrep sovjet-tidningen Izvestija Kinas kommunistiska partis delegat för hans kritik mot den jugoslaviska revisionismen och förklarade att den var ”absolut otillåtlig”.

Denna kongress med Tysklands socialistiska enhetsparti har för all världens kommunister ställt följande livsviktiga frågor: Skall den internationella kommunistiska rörelsens led enas eller inte? Skall det råda verklig enhet eller låtsad enhet? På vilken grundval skall enheten upprättas — skall det bli enhet på grundval av moskvadeklarationen och moskvauttalandet eller ”enhet” på grundval av det jugoslaviska revisionistprogrammet eller på någon annan grund? Med andra ord, skall meningsskiljaktigheterna utjämnas och enheten stärkas eller skall meningsskiljaktigheterna ökas och en splittring framkallas?

De kinesiska kommunisterna, alla marxist-leninister och hela den framstegsvänliga mänskligheten önskar enhälligt att upprätthålla enheten och bekämpa splittringen, att trygga verklig enhet och bekämpa låtsad enhet, att försvara den gemensamma grundvalen för den internationella kommunistiska rörelsens enhet och bekämpa undergrävandet av denna grundval, att bevara och stärka det socialistiska lägrets och den internationella kommunistiska rörelsens enhet på grundval av moskvadeklarationen och moskvauttalandet.

Det är enheten som är det viktigaste

Kinas kommunistiska parti har alltid ansett, att det socialistiska lägrets och den internationella kommunistiska rörelsens enhet utgör den säkra garantin för seger i folkens revolution i alla länder, i kampen mot imperialismen och dess hejdukar, för världsfredens, den nationella befrielsens, demokratins och socialismens sak och för kommunismens sak i hela världen. Grundvalen för denna enhet är marxismen-leninismen och den proletära internationalismen, moskvadeklarationen av år 1957 och moskvauttalandet av år 1960. Dessa bägge livsviktiga och historiskt betydelsefulla dokument antogs enhälligt av de kommunistiska och arbetarpartierna i alla länder och utgör den internationella kommunistiska rörelsens gemensamma program. Endast genom att noga hålla fast vid dem, är det möjligt att stärka enheten och möjligt att uppnå verklig enhet. Brott mot dessa bägge dokument kan resultera endast i att enheten undergrävs eller låtsad enhet. Det är en helig plikt för kommunisterna i alla länder att upprätthålla både de revolutionära principerna och de gemensamma principer som reglerar förhållandet mellan broderpartier och broderländer och som är fastlagda i moskvadeklarationen och moskvauttalandet, samt att föra en kompromisslös kamp mot alla ord eller handlingar som bryter mot moskvadeklarationen och moskvauttalandet.

Kinas kommunistiska parti har ständigt arbetat för att bevara och stärka enheten i det socialistiska lägret och den internationella kommunistiska rörelsen. År 1956 organiserade imperialisterna, reaktionärerna i olika länder och de jugoslaviska revisionisterna ett världsomfattande antisovjetiskt och antikommunistiskt stormangrepp och ställde till med en kontra-revolutionär revolt i Ungern. Tillsammans med andra broderpartier förde Kinas kommunistiska parti en beslutsam kamp här emot och skyddade sålunda marxismen-leninismen samt försvarade det socialistiska lägret. De övriga broderpartierna och Kinas kommunistiska parti formulerade, med gemensamma bemödanden och grundliga rådplägningar vid 1957 och 1960 års moskvakonferenser, en gemensam linje för den internationella kommunistiska rörelsen och fastställde gemensamma principer som reglerar de ömsesidiga förhållandena mellan broderpartier och broderländer. Vid dessa två möten förde vi en nödvändig kamp mot vissa felaktiga tendenser, som är skadliga för enheten, och gjorde också nödvändiga kompromisser i vissa ting och bidrog sålunda till de enhälliga överenskommelser som uppnåddes vid konferenserna.

KKP:s uppriktiga råd

Då det vid Sovjetunionens kommunistiska partis 22:a kongress år 1961 för första gången inträffade något så allvarligt som att ett parti på sin egen kongress öppet angrep ett namngivet broderparti, dvs. det albanska arbetspartiet, vände sig Kinas kommunistiska partis delegation bestämt däremot och erbjöd uppriktiga råd. Vi framhöll på stående fot att en praxis av detta slag ”inte är till hjälp för enheten och inte är till nytta då det gäller att lösa problem. Det kan inte betraktas som en allvarligt marxistisk-leninistisk ståndpunkt att öppet och i fiendens åsyn dra fram en tvist mellan broderpartier och broderländer. En sådan ståndpunkt kan endast smärta dem som står oss nära och är oss nära och glädja våra fiender. Kinas kommunistiska parti hoppas uppriktigt att broderpartier som har tvister och meningsskiljaktigheter sig emellan på nytt skall enas på marxismen-leninismens grund och på grundval av ömsesidig respekt för varandras oberoende och jämlikhet.” Det är beklagligt att våra bemödanden inte förmådde hindra en ytterligare försämring av de sovjetisk-albanska förbindelserna. Våra goda avsikter blev till och med föremål för upprepat klander från vissa personer.

I sin åstundan att upprätthålla de principer som reglerar de ömsesidiga förbindelserna mellan broderpartierna och broderländerna och stärka enheten, understödde Kinas kommunistiska parti i april 1962 aktivt de förslag som några broderpartier framlade i syfte att få till stånd avspänning i förbindelserna och förbättra atmosfären. I ett brev till det berörda broderpartiet framförde Kinas kommunistiska parti formellt sin mening att ett möte med representanter för de kommunistiska och arbetarpartierna i alla länder skulle inkallas för att utjämna meningsskiljaktigheterna och stärka enheten genom kamratliga diskussioner och överläggningar. Vi framhöll också att alla partier borde vidta omfattande förberedelser innan detta möte hölls och att dessa skulle innefatta inställande av angreppen i press och radio på ett annat broderparti, för att skapa gynnsamma betingelser för mötet och säkerställa dess framgång.

Till vår stora sorg har dessa positiva förslag från Kinas kommunistiska parti och några andra broderpartier icke väckt ett motsvarande gensvar från det berörda broderpartiet. Tvärtom, bruket att bryta mot de principer som reglerar förhållandena mellan broderpartier och broderländer och särskilt det fördärliga bruket att vid en partikongress angripa andra namngivna broderpartier har blivit värre och värre. Vid varenda en av de kongresser som broderpartierna under senaste tiden hållit har angreppen mot albanska arbetspartiet fortsatt och attacker riktats mot Kinas kommunistiska parti, vid en kongress blev också Koreas arbetarparti angripet.

En ny klimax

Denna motströmning, som går emot moskvadeklarationen och moskvauttalandet och som spränger enheten inom den internationella rörelsen, nådde en ny klimax på Tysklands socialistiska enhetspartis sjätte kongress. Där togs den jugoslaviska revisionistklicken i beskydd på många sätt medan den delegat från ett broderparti, som kritiserade den jugoslaviska revisionismen i överensstämmelse med moskvauttalandet, behandlades på ett ytterst okamratligt och ohyfsat sätt. Ett dylikt uppträdande är ytterligt tarvligt och dessutom fullständigt gagnlöst. Enligt vissa kamraters åsikt var det otillåtligt och oriktigt att fasthålla vid principerna i moskvauttalandet, som enhälligt antagits av broderpartierna, medan den jugoslaviska revisionismen, som moskvauttalandet fördömer, skulle välkomnas och var legitim. Å ena sidan angrep de hänsynslöst kamrater, som håller fast vid marxismen-leninismen, och å andra sidan talade de översvallande om att enas med tvättäkta revisionister. Å ena sidan använde de varje upptänklig metod för att beröva delegater från broderpartier, som vänder sig emot den jugoslaviska revisionismen, tillfälle att tala, och å andra sidan applåderade de förrädare mot marxismen-leninismen. Detta kränkande handlingsätt var så mycket allvarligare som det var noga planerat.

Vi måste här med största allvar förklara att den internationella kommunistiska rörelsen befinner sig i en mycket kritisk situation. Moskvadeklarationen och moskvauttalandet — den gemensamma grundvalen för enheten mellan de kommunistiska och arbetarpartierna i alla länder — befinner sig i stor fara för att bli offentligen sönderrivna. Enheten inom det socialistiska lägret och inom den internationella kommunistiska rörelsen är allvarligt hotad.

I våra dagars internationella kommunistiska rörelse hör frågan om inställningen till den jugoslaviska revisionismen inte till småfrågorna utan är en huvudfråga. Den är en fråga, som inte bara rör en eller annan detalj utan det hela. Den är en fråga huruvida man skall hålla fast vid marxismen-leninismen eller vältra i smutsen tillsammans med de jugoslaviska revisionisterna, huruvida man skall ta moskvadeklarationen och moskvauttalandet eller det jugoslaviska revisionistprogrammet eller något annat som grundval för ”enhet”, och huruvida man verkligen skall stärka enheten eller bara avge en läpparnas bekännelse till den medan man i verkligheten skapar en splittring. I den slutliga analysen är frågan huruvida man skall hålla troget fast vid moskvadeklarationen och moskvauttalandet eller riva sönder dem.

Jugoslaviska revisionisterna fördömda

Moskvauttalandet av år 1960 förklarar otvetydigt:

”De kommunistiska partierna har enhälligt fördömt den internationella opportunistens jugoslaviska variant, som är ett koncentrerat uttryck för de nutida revisionisternas 'teorier'. Ledarna för Jugoslaviens kommunisters förbund, som förrätt marxismen-leninismen och förklarat den föråldrad, ställde mot 1957 års Deklaration sitt antileninistiska revisionistiska program. De ställde JKF mot hela den kommunistiska rörelsen, lösryckte sitt land från det socialistiska lägret, gjorde det beroende av den s. k. hjälpen från amerikanska och andra imperialister och skapade därigenom ett hot mot de revolutionära vinningar, som uppnåts genom det jugoslaviska folkets heroiska kamp. De jugoslaviska revisionisterna bedriver undermineringsarbete mot det socialistiska lägret och den kommunistiska världsrörelsen. Under förevändning att bedriva en alliansfri politik utvecklar de en verksamhet som skadar enheten mellan alla fredsälskande krafter och stater. Det är fortfarande en nödvändig uppgift för marxismen-leninismens partier att ytterligare avslöja de jugoslaviska revisionisternas ledare och aktivt kämpa för att värna den kommunistiska rörelsen och arbetarrörelsen mot de jugoslaviska revisionisternas antileninistiska idéer.”

Den ståndpunkt som Kinas kommunistiska parti intagit till den jugoslaviska revisionismen är exakt den som moskvauttalandet föreskriver, en ståndpunkt som bör intas och måste intas av alla marxistisk-leninistiska partier. Den är raka motsatsen till den ståndpunkt som intas av de jugoslaviska revisionisterna, vilka från grunden är motståndare både till moskvadeklarationen och till moskvauttalandet och ställer sitt revisionistiska program mot hela världens kommunistiska och arbetarpartiers gemensamma program. I programmet för Jugoslaviens kommunisters förbund förnekar titoklicken den grundläggande antagonismen mellan det socialistiska lägret och det imperialistiska lägret och förespråkar vad de kallar ”utom-block”-ståndpunkten. De förnekar teorin om den proletära revolutionen och den proletära diktaturen och hävdar, att de kapitalistiska länderna kan ”fredligt växa in i” socialismen. De framställer hela folkets äganderätt till produktionsmedlen i de socialistiska länderna som ”statskapitalism” och betraktar marxismen-leninismen såsom föråldrad. Allt detta är lika oförenligt med moskvadeklarationens och moskvauttalandets marxistisk-leninistiska teori som eld och vatten.

De jugoslaviska kommunisternas förbund förklarade i kommunikén från sin centralkommittés nionde plenum, vilken utsändes i december 1957 efter moskvakonferensen samma år: ”Plenum anser att delegationen, som följde JKF:s centralkommittés politiska linje, handlade rätt då den icke deltog i sammanträdet med de kommunistiska och arbetarpartierna från de tolv socialistiska länderna och icke undertecknade detta sammanträdes deklaration, som

innehåller ställningstaganden och värderingar vilka står i motsättning till JKF:s ståndpunkt och av JKF anses oriktiga.”

Titoklickens attacker mot Moskvauttalandet

Titoklicken har riktat vilda attacker mot moskvauttalandet. Samme Vlahovic, som, i egenskap av titoklickens representant på Tysklands socialistiska enhetspartis nyss hållna kongress, mottogs med översvallande ovationer av en del personer, förklarade på JKF:s centrala exekutivkommittés utvidgade möte i februari 1961: ”Moskvakonferensen följde linjen att 'söka en kompromiss mellan olika ståndpunkter och tendenser, linjen att sätta mönster och göra mekaniska utjämnningar och uppställa enhetliga taktiska regler för kampen', sålunda finner man, inom ramen av ett enda uttalande, ståndpunkter och tendenser som återspeglar den nutida samhällsutvecklingen i världen uppblandade med byråkratiskt-dogmatiska uppfattningar, bland vilka ståndpunkten till det socialistiska Jugoslavien är det mest påtagliga exemplet.” Den resolution rörande moskvauttalandet som antogs vid detta möte sade att ”moskvauttalandet ... kan få endast skadliga följder icke blott för socialismens sak utan också för ansträngningarna att be-befästa freden i hela världen”.

Är det rätt eller orätt att kritisera den jugoslaviska revisionismen? Det bör inte råda något tvivel därom i den internationella kommunismens led. Den principiella ståndpunkt som Kinas kommunistiska parti intog, då det bestämt vände sig emot den jugoslaviska revisionismen, godkändes av de övriga broderpartierna. Vi kan alla erinra oss att kamrat Chrusjtjov, på Bulgariens kommunistiska partis kongress i juni 1958, sade att ”de kinesiska kamraterna och även andra broderpartier kritiserar riktigt och insiktsfullt de revisionistiska påståendena i Jugoslaviens kommunisters förbunds programförslag.”

Vi minns också att det vid Tysklands socialistiska enhetspartis föregående kongress, den femte, som hölls i juli 1958, inte förekom några meningsskiljaktigheter bland de kommunistiska och arbetarpartierna om huruvida den jugoslaviska revisionismen skulle kritiseras. Kamrat Chrusjtjov sade den gången: ”De jugoslaviska ledarnas antimarxistiska, antileninistiska åsikter har underkastats en grundlig principiell kritik av Kinas kommunistiska parti, Tysklands socialistiska enhetsparti och alla övriga broderpartier. Alla partierna har i beslut, som antagits av deras ledande instanser, och i artiklar i partipressen intagit en klart markerad ställning och fördömt dessa åsikter och ägnat en betydande uppmärksamhet åt att kritiskt analysera dem, och detta var riktigt.”

Han sade också: ”... när de jugoslaviska ledarna förklarar att de är marxister-leninister och använder marxismen-leninismen endast till att skylta sig med, för att kunna vilseföra godtrogna människor och föra dem bort från den av Marx och Lenin utstakade revolutionära klasskampens väg, vill de ur arbetarklassens händer slita dess skarpaste klassvapen. Med eller mot sin önskan hjälper de det arbetande folkets klassfiende, och i gengäld för detta erhåller de lån, i gengäld för detta lovprisar imperialisterna deras 'oavhängiga' politik av 'ingen blockbildning', vilken de reaktionära krafterna utnyttjar i ett försök att undergräva vårt socialistiska läger.”

Han tillade: ”I sina tal och officiella dokument har de jugoslaviska ledarna skisserat öppet revisionistiska åsikter, som står i motsättning till marxismen-leninismens revolutionära kärna. De har slagit in på en klart söndrande, revisionistisk linje och därmed hjälper de arbetarklassens fiender i kampen mot kommunismen, i den kamp som imperialisterna för mot de kommunistiska partierna och mot den internationella revolutionära arbetarrörelsens enhet.”

Han fortsatte: ”Väsentligen är den jugoslaviska ledningens program en sämre upplaga av en hel serie revisionistiska ståndpunkter, som företräds av höggersocialdemokrater. Följaktligen har de jugoslaviska ledarna icke dragits in på den revolutionära marxistisk-leninistiska lärans väg. De har följt den väg som trampats upp av Andra internationalens revisionister och

opportunisterna — Bernstein, Kautsky och andra renegater. Faktiskt har de nu förenat sig med Karl Kautskys avkomma — hans son Benedict ...”

Vi kan inte förstå varför vissa kamrater, som tidigare intog den riktiga ståndpunkten att kritisera den jugoslaviska revisionismen, nu har gjort en helomvändning på 180 grader.

Det har påståtts att detta skett därför, att ”de jugoslaviska ledarna avlägsnat mycket av det som ansågs vara felaktigt”. Tyvärr har titoklickens själv aldrig erkänt att den gjort några misstag, än mindre avlägsnat dem. Det är verkligen rena och skära subjektivismen att påstå att titoklickens ”avlägsnat” sina misstag. Vi vill be titoklickens försvarare att lyssna till titoklickens egna uttalanden.

Så tidigt som i april 1948 förklarade Tito vid JKF:s sjunde kongress: ”Det skulle bara vara slöseri med tid för någon sida att vänta sig att vi skall vika från vår principiella inställning i internationella och inrikespolitiska frågor.”

År 1959 förklarade Kardelj, en annan av titoklickens ledare, ännu burdusare i en broschyr: ”... nu manar kritikerna envetet oss att godtaga vad de själva börjat avsvära sig och kritiserar oss för vad de själva börjat acceptera.”

Ganska nyss, i december 1962, i det ögonblick han steg av tåget vid sin återkomst från Sovjetunionen, sade Tito i Belgrad: ”Diskussioner. ... om hur Jugoslavien nu skall förändra sin politik är helt enkelt överflödiga och löjliga. Vi har inget behov av att ändra vår politik.” Några dagar senare tillade han: ”Jag sade där (i Sovjetunionen) att det inte finns några möjligheter för Jugoslavien att ändra sin utrikespolitik.”

Dessa uttalanden av Tito och Kardelj visar, att titoklickens bestämt förnekar all förändring av sin revisionistiska linje och politik. De har faktiskt inte förändrats alls. Vad gjorde titoklickens försvarare, annat än för med osanning, när de sade att titoklickens ”avlägsnat mycket av det som ansågs vara felaktigt”?

Närmande till Titoklickens

Vissa personer har på senaste tiden talat en hel del om hur deras åsikter i många frågor närmar sig eller överensstämmer med titoklickens. Eftersom det inte har skett någon ändring i titoklickens revisionistiska linje och politik, vill vi fråga: följer inte härav att de, som gör dessa uttalanden, själva närmar sig titoklickens revisionistiska linje och politik?

Vad som särskilt förvånar är att vissa personer offentligen förklarar att moskvadeklarationen och moskvauttalandet är en ”schablonmässig formel”. De tillåter inget broderparti att avslöja och fördöma den jugoslaviska revisionismen. De säger, att envar som fasthåller vid att fördöma den jugoslaviska revisionismen ”följer kapitalismens djungellagar” och ”lägger sig till med dess djungelmoral”. Man kan fråga vad syftet är med att beskriva moskvauttalandet, som enhälligt antogs av åttioett broderpartier, såsom en ”schablonmässig formel” eller ”kapitalismens djungellagar”. Är inte syftet att riva moskvadeklarationen och moskvauttalandet i stycken?

Om det är ”djungelmoral”, att i överensstämmelse med moskvauttalandet fördöma den jugoslaviska revisionismen, vad slags moral är det då att bryta emot moskvadeklarationen och moskvauttalandet och vara så ivrig att ”strypa” ett broderparti och ett broderland?

Vi noterar också att kamrat Togliatti har gått så långt att han sagt: ”... detta berättigar tillfullo den ståndpunkt som vi och andra intagit till de jugoslaviska kamraterna, följaktligen korrigerar detta 1960 års resolution (moskvauttalandet, som enhälligt antogs av åttioett broderpartier. Red.), som är felaktigt i denna punkt.” Vi frågar, vilken rätt har kamrat Togliatti att förklara ett eller annat avsnitt av moskvauttalandet, som enhälligt antogs av åttioett broderpartier, vara felaktigt? Vilken rätt har han, att efter behag ”korrigera” eller riva

sönder en högtidlig internationell överenskommelse? Om ett eller flera partier efter behag kan ”korrigera” överenskommelser, som träffats av alla kommunistiska och arbetarpartier, är det då möjligt att tala om någon enda princip, som alla måste hålla fast vid?

Vissa personer hyser förakt för högtidliga dokument, som enhälligt antagits av den internationella kommunistiska rörelsen. De inte endast vägrar att stå fast vid dokument som bär deras egna namnteckningar utan smädar andra för att de håller fast vid dokumenten. Detta är obestridligen trolöshet.

Här skulle vi vilja framhålla att de, som nu är ivrigt sysselsatta med att upphäva domen över titoklicken, försöker att slå en bräsch i moskvadeklarationen och moskvauttalandet på den jugoslaviska frågan för att sedan riva dem helt i stycken. Om deras plan skulle lyckas, vore det liktydigt med att man förklarade, att den kritik som alla kommunistiska och arbetarpartier under dessa år riktat mot den jugoslaviska revisionismen är felaktig och att den förrädiska titoklicken har rätt, att moskvadeklarationen och moskvauttalandet är felaktiga och det jugoslaviska revisionistprogrammet riktigt, att marxismen-leninismens grundläggande principer har blivit föråldrade och att man inte längre kan bekämpa den moderna revisionismen än mindre behandla den som huvudfaran i den internationella kommunistiska rörelsen, och att vi alla bör följa titoklicken i hälarerna och ”ingå förening med Karl Kautskys avkomma — hans son Benedict”.

Om detta skulle ske, måste den internationella kommunistiska rörelsens strategi och taktik ändras helt och hållet, och marxismen-leninismens revolutionära linje måste ersättas med revisionismens kapitulationslinje. Om detta skulle ske, vilken gemensam grundval skulle det då finnas för enhet mellan de kommunistiska och arbetarpartierna i alla länder? Är inte detta ett medvetet försök att skapa splittring inom den internationella kommunistiska rörelsen?

Den viktiga uppgift som de kommunistiska och arbetarpartierna nu står inför är att försvara moskvadeklarationen och moskvauttalandet och att bevara och stärka enheten inom det socialistiska lägret och den internationella kommunistiska rörelsen på grundval av moskvadeklarationen och moskvauttalandet. Vi håller beslutsamt på enhet på grundval av moskvadeklarationen och moskvauttalandet och vänder oss bestämt emot ”enhet” på grundval av det jugoslaviska revisionist-programmet eller på någon annan grund. Tillsammans med alla broderpartier kommer Kinas kommunistiska parti att outtröttligt arbeta för detta mål.

Proletariatets sak har alltid varit internationell. För att vinna seger för sin gemensamma sak måste kommunisterna i alla länder enas och föra gemensam kamp. Utan den proletära internationalismens enhet och solidaritet, kan den revolutionära saken inte segra och befästa sin seger i något land.

Det enda sättet att bevara enheten

Det enda riktiga sättet att bevara och stärka detta slags enhet är att hålla fast vid de i moskvadeklarationen och moskvauttalandet fastlagda principer som är vägledande för förhållandena mellan broderpartier och broderländer.

De principer, som är vägledande för förhållandena mellan broderpartier och broderländer, är enligt moskvadeklarationen och moskvauttalandet följande: principen om enhet på grundval av marxismen-leninismen och den proletära internationalismen; principen om ömsesidigt understöd och ömsesidigt bistånd; principen om oavhängighet och jämlikhet och principen om att uppnå enighet genom rådplägning.

Prövostenen på en kommunistis uppriktighet, då det gäller bevarandet av den internationella kommunistiska rörelsens enhet, är huruvida han samvetsgrant fasthåller vid de principer som är vägledande för förhållandet mellan broderpartier och broderländer.

Moskvadeklarationen och moskvauttalandet, de två internationella dokument som de kommunistiska och arbetarpartierna enhälligt överenskommit om, är bindande för samtliga broderpartier. Dessa partier har skyldighet att stå fast vid dem och har absolut ingen rätt att tillintetgöra dem. Inget enskilt parti och ingen grupp av partier har rätt att förändra dem eller förklara dem ogiltiga. I den internationella kommunistiska rörelsen kan beslut, som fattas av ett eller annat broderparti, vare sig de är riktiga eller felaktiga och hur viktig detta partis ställning och roll än må vara, vara bindande endast för partiet ifråga. Enligt de principer, som fastlagts i moskvadeklarationen och moskvauttalandet, är det otillåtligt för vilket som helst av partierna att påtvinga ett broderparti sitt program, sina beslut, sin linje eller sin politik, eller att kräva av andra broderpartier att de skall följa de oansvariga och självmotsägande uttalanden som görs av en partiledare, som talar på ett sätt i dag och ett annat i morgon, såsom om dessa uttalanden vore kejsersliga dekret. Och det är ännu mera otillåtligt för ett eller flera partier att godtyckligt sparka ut det ena eller andra broderpartiet ur den internationella kommunistiska rörelsen eller dra in renegater mot marxismen-leninismen.

Eftersom det internationella läget är komplicerat och snabbt förändras och eftersom varje broderparti befinner sig i olika förhållanden, kan det knappast undvikas att olika meningar uppstår broderpartierna emellan i en eller annan fråga. Det viktiga är, att då meningsskiljaktigheter uppstått broderpartier emellan, de skall utjämna dem och uppnå enighet genom överläggningar mellan partierna på grundval av jämställdhet och utgående från de principer som vägleder förhållandena mellan broderpartierna sådana dessa utformats i moskvadeklarationen och moskvauttalandet. Under inga omständigheter bör de offentliggöra meningsskiljaktigheterna mellan broderpartierna inför fienden, och inte heller bör de använda pressen och andra propagandamedel för öppna angrepp på andra broderpartier än mindre bör de använda ett partis kongresser för detta syfte. Om öppna attacker riktas mot ett broderparti i dag och ett annat i morgon, kan det då bli någon enhet att tala om inom den internationella kommunistiska rörelsen?

Det anstår enligt vår mening inte en ärlig kommunist att fortsätta att göra angrepp medan han talar om sin önskan att få slut på dem. Såsom ledaren för det koreanska arbetarpartiets delegation vid Tysklands socialistiska enhetspartis kongress nyligen framhöll: ”Vid denna kongress, som icke är ett internationellt möte mellan broderpartier, har det talats en del om att göra slut på öppna tvister om meningsskiljaktigheter och att stärka enheten. Likväl har meningsskiljaktigheter broderpartierna emellan ånyo tagits upp, och särskilt har det förekommit ensidig kritik mot Kinas kommunistiska parti. Vi hävdar att detta inte kan betraktas som en vänlig och kamratlig hållning och att en dylik hållning icke främjar enheten och enigheten som vi fordrar.”

En enda god handling, som bidrar till att skapa enhet, är bättre än tusen tomma ord om enhet. Det är tid att hålla in vid avgrundens rand. Att göra det sent är bättre än att aldrig göra det. Vi hoppas uppriktigt, att det broderparti, som igångsatt det första angreppet, skall handla i överensstämmelse med sina ord, ta initiativet och återgå till överläggningar mellan partierna på grundval av jämställdhet, till de i moskvadeklarationen och moskvauttalandet framlagda principer som är vägledande för förhållandena mellan broderpartier och broderländer.

KKP skall göra sitt bästa

Kinas kommunistiska parti är djupt medvetet om den förpliktelse som åvilar det, att bevara och stärka enheten i det socialistiska lägret och inom den internationella kommunistiska rörelsen. Nu som alltid skall vi inte sky några ansträngningar för att lämna vårt bidrag här till. Kinas kommunistiska parti har vid mer än ett tillfälle förespråkats och förespråkar alltjämt att ett möte sammankallas med representanter för de kommunistiska och arbetarpartierna i alla länder, vid vilket alla lugnt kan sitta ned och genom lämplig och passande diskussion bringa sina åsikter i överensstämmelse, utjämna sina meningsskiljaktigheter och stärka sin enhet på

en ny grundval. Tillsammans med alla övriga broderpartier önskar vi ta varje steg som är möjligt för att åvägabringa avspänning i förhållandena och stärka enheten, för att förbättra atmosfären och skapa de betingelser som är nödvändiga för att inkalla mötet med broderpartierna.

I dag kämpar imperialisterna med Förenta staterna i spetsen och alla reaktionärer frenetiskt och förgäves för att stoppa och kasta tillbaka vår tids flodvåg, för att hindra de förtryckta nationernas och de förtryckta folkens frigörelse och splittra det socialistiska lägret. Inför vår ärkefiende bör vi kommunister nu mera än någonsin sluta leden tätt och föra vår gemensamma kamp utan vacklan. Ord och handlingar, som skadar kampen mot imperialisterna och reaktionärerna världen över, de revolutionära strider som världens folk utkämpar eller enheten mellan alla kommunister och de revolutionära folken i världen, kommer inte att godtagas av kommunister någonstades och inte heller av proletariatet och det arbetande folket i alla länder eller av alla de förtryckta nationerna och förtryckta folken eller av alla dem som är med i kampen för att skydda världsfreden.

Det socialistiska lägrets och den internationella kommunistiska rörelsens enhet är källan till vår styrka och till den sätter de förtryckta nationerna och de förtryckta folken i hela världen sitt hopp. Ju fastare vår enhet är desto mera uppmuntrar och inspirerar den världens folk. Ju fastare vi står enade, desto större är vår förmåga att stärka de revolutionära folkens segerstro och att utdela kännbara slag mot imperialisterna och reaktionärerna i alla länder.

Vi bör inte svika förväntningarna hos världens folk. Vi måste beslutsamt bevara enheten och vända oss emot en splittring. Vi måste skapa verklig enhet och bekämpa låtsad enhet.

Låt oss enas på grundval av marxismen-leninismen och den proletära internationalismen och på grundval av moskvadeklarationen och moskvauttalandet!

Bilaga 1:

Uttalande av Kinas kommunistiska partis delegation vid Tjeckoslovakiens kommunistiska partis 12:e kongress

Prag, den 14 december (Hsinhua) — Tjeckoslovakiens kommunistiska partis 12:e kongress avslutades här den 8 december 1962.

Antonin Novotny, förste sekreterare i partiets centralkommitté, framlade inför kongressen en rapport som sammanfattade centralkommitténs arbete. I denna rapport angrep han Albaniens arbetarparti.

L. I. Bresjnev, ledare för delegationen från Sovjetunionens kommunistiska parti och medlem av SUKP:s centralkommittés presidium, talade inför kongressen samma dag. Även han angrep Albaniens arbetarparti och kritiserade dessa "föregivna marxister".

Några delegater för Tjeckoslovakiens kommunistiska parti och kamrater från vissa andra broderpartier angrep i sina tal eller hälsningar Kinas kommunistiska parti och Albaniens arbetarparti. Några kritiserade också Koreas arbetareparti, som uttryckte ogillande inför angreppen på Kinas kommunistiska parti.

Wu Hsiu-chuan, ledare för delegationen från Kinas kommunistiska parti, hälsade kongressen den 5 december. Innan Novotny framträdde med sitt slutanförande den 8 december, överräckte Wu Hsiu-chuan till kongressens presidium ett "Uttalande av delegationen från Kinas kommunistiska parti". Uttalandet lästes upp inför kongressen av Novotny.

I sitt slutanförande förnyade Novotny sina angrepp på Kinas kommunistiska parti.

Uttalandet av delegationen från Kinas Kommunistiska parti hade följande lydelse:

Med en uppriktig önskan om att stärka vänskapen bland broderpartierna samt enheten inom den internationella kommunistiska rörelsen har en delegation från Kinas kommunistiska parti på er inbjudan bevärat Tjeckoslovakiens kommunistiska partis 12:e kongress och överbringat sina hälsningar till er. Olyckligtvis och i strid med våra förväntningar har vid er kongress några kamrater från Tjeckoslovakiens kommunistiska parti samt kamrater från några andra broderpartier utnyttjat denna kongress' talarstol som plattform för fortsatta angrepp på Albaniens arbetarparti samt för otyglade attacker mot Kinas kommunistiska parti. Ett sådant handlingssätt står inte i överensstämmelse med Moskvadeklarationen och Moskvauttalandet. Det skadar enheten inom det socialistiska lägret, enheten inom den internationella kommunistiska rörelsen, kampen mot imperialismen och kampen för världsfreden samt överensstämmer inte med de grundläggande intressena hos folken i de socialistiska länderna. Vi kan inte låta bli att uttrycka vårt djupa beklagande över dylika handlingar, som strider mot marxismen-leninismen och den proletära internationalismen.

Kinas kommunistiska parti har alltid hävdat marxismen-leninismen och Moskva-deklarationens och Moskvauttalandets revolutionära principer. Vi motsätter oss bestämt alla åsikter och handlingar som strider mot marxismen-leninismen, Moskvadeklarationen och Moskvauttalandet. Vad beträffar biläggande av meningsskiljaktigheter mellan broderpartier, utgår Kinas kommunistiska partis konsekventa ställningstagande från beroendet av den internationella kommunistiska rörelsens och det socialistiska lägrets enhet och sammanhållning mot fienden och håller fast vid de ledande principerna om förhållandena mellan broderpartier och broderländer, så som dessa principer framställs i Moskvadeklarationen och Moskvauttalandet. För mer än ett år sedan motsatte vi oss bestämt att ett partis kongress användes för angrepp på ett annat broderparti. Ett sådant felaktigt handlingssätt kan endast fördjupa meningsskiljaktigheterna och skapa splittring; det kan endast oroa dem som står oss nära och glädja fienden. Men i stället för att överväga ändring av denna felaktiga praxis fördubblar några partier och vissa personer sina ansträngningar i denna riktning och går allt längre på vägen mot en splittring. Vi måste påpeka att detta felaktiga handlingssätt redan har åstadkommit allvarliga konsekvenser och att det måste komma att avsätta ännu allvarligare konsekvenser, om det får fortsätta.

En del personer har munvigt sagt, att det albanska arbetarpartiet anklagat några kamrater i ett visst broderparti och att de albanska kamraterna bär skulden för den beklämmande situation som i dag råder inom den internationella kommunistiska rörelsen, Ja, de har gått så långt som till att förvränga fakta och anklaga de albanska kamraterna för att vara "antisovjetiska". Varför ägnar dessa kamrater inte minsta tanke åt frågan vem som i så fall bör ställas till ansvar för en sådan situation? Vem var det som, när allt kommer omkring, först angrep de albanska kamraterna? Hur kan det betraktas som korrekt och tillåtligt för ett parti att godtyckligt angripa ett broderparti på sitt eget partis kongress, medan det angripna partiet inte ens har rätt att svara? Kan man kalla ett angrepp på ett broderparti "marxistiskt-leninistiskt" och i överensstämmelse med Moskvadeklarationen och Moskvauttalandet, medan det angripna partiets svar stämplas som utslag av "sektarism", "splittringsförsök", "dogmatism" och ett brott mot Moskvadeklarationen och Moskvauttalandet? Om de albanska kamraternas svar skall kallas "antisovjetiska", då frågar man sig vad man skall kalla dem som först angrep de albanska kamraterna och godtyckligt framförde en hel serie anklagelser mot dem? När det gäller så viktiga frågor bör marxister-leninister skilja mellan rätt och orätt och inte förblanda sanning och osanning. Vi anser att meningsskiljaktigheter mellan broderpartier kan biläggas endast i överensstämmelse med principerna om oberoende, jämlikhet och strävan att uppnå en gemensam ståndpunkt genom överläggningar, så som Moskvadeklarationen och Moskva-

uttalandet föreskriver, varvid det parti som först angrep tar initiativet. Återigen vädjar vi uppriktigt därom.

Vid denna kongress har några kamrater angripit Kinas kommunistiska parti, som konsekvent upprätthåller marxismen-leninismens grundläggande principer, men detta kan inte alls skada oss. Under årtionden har Kinas kommunistiska parti befunnit sig i centrum för imperialisternas, reaktionärernas och revisionisternas och opportunisternas förbannelser och angrepp, men partiet har ändå vuxit sig starkt och gått från den ena segern till den andra. Sedan någon tid finns förvisso på den internationella arenan en anti-kinesisk kör, sammansatt av imperialismens, reaktionens och revisionismens företrädare. Detta bevisar bara, att Kinas kommunistiska parti stått fast i kampen för sanning och rätt och att vår kamp befördrar folkens sak i hela världen i deras strävanden efter fred, nationell befrielse, demokrati och socialism och att den skadar imperialisternas, reaktionärernas och revisionisternas intressen. Kinas kommunistiska parti kommer alltid att stå fast vid marxismen-leninismens grundläggande principer och den ståndpunkt som preciserats i Moskvadeklarationen och Moskvauttalandet och kommer aldrig att kohandla om principer. Vi anser att utnyttjandet av ett partis kongress till att angripa ett annat parti eller andra partier samt användandet av sådana ovanliga seder som att skrika och vissla knappast bevisar att man har rätt och inte heller kan vara av hjälp, när man vill lösa någon som helst fråga.

I syfte att bilägga meningsskiljaktigheter inom den internationella kommunistiska rörelsen i vissa viktiga principfrågor har Kinas kommunistiska parti och en rad andra broderpartier föreslagit samman-kallandet av ett möte med representanter för de kommunistiska partierna och arbetarpartierna i alla världens länder för att klargöra vad som är rätt och vad som är fel, för att stärka enheten i den gemensamma kampen mot fienden. Vi anser, att detta är den enda riktiga metoden att lösa frågorna. Kommunisterna i hela världen har en gemensam fiende, en gemensam sak och ett gemensamt mål: det finns inga som helst skäl för att vi inte skall enas. Kinas kommunistiska parti önskar att tillsammans med broderpartierna i andra länder, på grundval av marxismen-leninismen och den proletära internationalismen, stärka enheten och motsätta sig splittring, samt sträva för nya segrar i alla folks kamp för fred, nationell befrielse, demokrati och socialism.

Bilaga 2:

Hälsningstal av Wu Hsiu-Chuan, ledare för delegationen från Kinas kommunistiska parti, vid Tysklands socialistiska enhetspartis kongress (18 januari 1963)

Kära kamrater!

Vår delegation från Kinas kommunistiska parti har av partiets centralkommitté fått i uppdrag att på vårt partis och det kinesiska folkets vägnar överbringa varma broderliga hälsningar till Tysklands socialistiska enhetspartis sjätte kongress och genom er kongress till hela ert parti och folket i Tyska demokratiska republiken.

Under ledning av Tysklands socialistiska enhetsparti har Tyska demokratiska republikens folk vunnit stora framgångar för det socialistiska uppbyggets sak. Det har skett en beaktansvärd höjning av industri- och jordbruksproduktionen och av folkets materiella och kulturella standard. Era framgångar i uppbygget är viktiga bidrag till vår gemensamma sak, socialismen och kommunismen. Det kinesiska folket gläds åt dem och önskar er hjärtligt nya och ännu större framgångar i ert socialistiska uppbygge.

Det kinesiska folket förstår mycket väl att broderfolket i Tyska demokratiska republiken står vid det socialistiska lägrets västra front och för en mödosam kamp mot den västtyska militarismens reaktionära krafter som uppammas av Förenta staterna. Förenta staternas imperialism, som fullföljer sina aggressiva syften i den tyska frågan, förvandlar Västtyskland till en ny krigshärd. Den hindrar undertecknandet av ett tyskt fredsfördrag, fortsätter att kräva att få hålla Västberlin ockuperat och genomför ständigt från Västtyskland och Västberlin alla slags provokationer och undermineringsverksamhet mot det socialistiska lägret. Den västtyska militarismens reaktionära krafter, som anslutit sig till den amerikanska imperialismens gäng och blivit en stöttepelare inom det aggressiva nordatlantiska blocket, bedriver en brottslig verksamhet, som hotar Tyska demokratiska republikens och hela det socialistiska lägrets säkerhet och därmed hotat Europas och hela världens fred. Den kamp som Tyska demokratiska republikens folk bedriver mot den av Förenta staterna uppsnyggade västtyska militarismen, dess kamp mot den aggressions- och krigspolitik som bedrivs av Förenta staternas imperialism och de västtyska reaktionära krafterna och dess kamp för att ingå ett tyskt fredsfördrag och lösa problemet om Västberlin, är en kamp som överensstämmer inte bara med det tyska folkets intressen utan med fredens intressen i Europa och i världen. Det kinesiska folket kommer alltid att stå vid er sida i denna kamp.

Det nuvarande internationella läget fortsätter att utvecklas i en riktning som är gynnsam för folken i alla länder men ogynnsam för imperialismen. Det socialistiska lägret växer sig starkare med varje dag. De nationella och demokratiska revolutionära rörelserna sprider sig över hela Asien, Afrika och Latinamerika; många av de förtryckta nationerna har vunnit lysande segrar över imperialismen och kolonialismen. De arbetande folken i den kapitalistiska världen blir alltmer enade i klasskampen och intensifierar sin kamp mot det monopol-kapitalistiska förtrycket och förslavandet, för demokrati och sociala framsteg. Folkens rörelse i alla länder mot den imperialistiska aggressions- och krigspolitiken utvecklas i omfattning och djup. Världens folk är nu fyllda av förtröstan på fredens, demokratis, den nationella befrielsens och socialismens sak.

Imperialismen är en dekadent kraft som historiskt är dömd att utslockna. Den finner väglaget allt besvärligare. Imperialismens inneboende motsättningar blir skarpare för varje dag. På grund av rivaliteten om marknaderna, om inflytelsesfärerna och kontrollen över kärnvapnen inom det imperialistiska lägret går den emot ytterligare sönderfall. Den kapitalistiska världens förfall och sammanbrott påskyndas. Imperialismen kommer emellertid aldrig att frivilligt avträda från historiens arena, och dess väsen kommer aldrig att förändras. Ju ogynnsammare de omständigheter är i vilka imperialismen befinner sig blir, desto intensivare kommer den att angripa folket. Därför måste världens folk ständigt bevara högsta vaksamhet mot imperialismen och aldrig slappna en enda stund i sin antiimperialistiska kamp.

Kennedy talar frikostigt om fred men följer i verkligheten en försåtligare och äventyrligare, världsomfattande kontrarevolutionär strategi. Man får inte hysa några orealistiska illusioner om denne chef för Förenta staternas monopolkapitalistiska klass. Regeringen Kennedy begagnar dubbeltaktiken att bedriva kontrarevolution och utnyttja freden som täckmantel för att aktivt genomföra aggressions- och krigspolitik. Den bedriver alltmer frenetiskt styrkepolitiken och kärnvapenutpressningspolitiken och påskyndar upprustningen och krigsöberedelserna; samtidigt som den förbereder kärnvapenkrig, förbereder den konventionellt krig och bedriver faktiskt så kallad speciell krigsföring. Den bedriver försåtligt alla slags intriger i det fåfänga hoppet att utplåna de nationella och demokratiska rörelserna, att undertrycka folkens revolutionära rörelse och spränga det socialistiska lägret. Allt fler folk i världen har insett att Förenta staternas imperialism är världsreaktionens centrum, den mest vildsinta fienden till folken i världen och världsfredens mest illasinnade fiende.

De nyligen inträffade händelserna på Kuba har gett världens folk synnerligen rika och levande lärdomar. Dessa händelser visar att människan är den avgörande faktorn i kampen mot imperialismen. Det är det hjältemodiga kubanska folket som mobiliserat sig självt och samlats kring sin revolutionäre ledare, kamrat Fidel Castro, stått fast vid de fem rättfärdiga kraven till skydd för Kubas oberoende och suveränitet, bedrivit en orubblig kamp mot Förenta staternas imperialism och med sympati och stöd av folken i Latinamerika och världen vunnit en stor seger i försvaret av Kubas oberoende och suveränitet samt av frukterna av dess revolution och därmed lämnat ett stort bidrag till världsfredens sak.

Den amerikanska imperialismen tyranniserar de klenmodiga men fruktar de ståndaktiga: vad den fruktar mest är ett enat revolutionärt folks styrka. Endast genom att förlita sig på folkmassornas styrka och beslutsamt stödja sig på deras kamp; endast genom att ena vår tids stora krafter — socialismens krafter, de nationella och demokratiska revolutionernas krafter, arbetarklassens och alla fredsälskande människors krafter — till bredast möjliga enhetsfront mot imperialismen, med Förenta staterna i spetsen, och dess lakejer; endast genom att följa riktig politik och bedriva en oavlätlig kamp mot fienden — på denna väg kan imperialismen med säkerhet hindras från att igångsätta ett världskrig och världsfreden tryggas. Detta är den enda riktiga vägen att försvara världsfreden.

Kinas kommunistiska parti och den kinesiska regeringen har ständigt gått in för fredlig samlevnad mellan länder med skilda samhällssystem. Kina är en av initiativtagarna till de berömda fem principerna för fredlig samlevnad. På grundval av de fem principerna för fredlig samlevnad har Kina upprättat vänskapliga förbindelser med många länder i världen. Det har successivt ingått vänskapsfördrag eller fördrag om vänskap och ömsesidig icke-aggression med Jemen, Burma, Nepal, Afghanistan, Guinea, Kambodja, Indonesien och Ghana och har på ett tillfredsställande sätt löst gränsfrågorna med Burma och Nepal. Dessa fakta är kända för alla. Vad den kinesisk-indiska gränsfrågan beträffar har Kina ständigt sökt en rättvis och förnuftig lösning genom fredliga förhandlingar. Nehrus regering i Indien har emellertid kategoriskt avvisat förhandlingar, gjort sitt yttersta för att med vapenmakt ändra läget vid den kinesisk-indiska gränsen, gjort allt större intrång i Kinas gränsområden och slutligen ohöjligt gett order om att igångsätta angrepp mot Kina för att ”rensa bort” kinesiska gränsstyrkor från kinesiskt territorium. Inför de indiska truppers massangrepp har Kina i självförsvar igångsatt ett motangrepp; detta var en legitim minimiåtgärd som varje annan suverän stat skulle ha vidtagit. Efter att ha tillbakavisat de indiska styrkornas angrepp, föreslog Kina snabbt att inställa striderna, styrkornas lösskiljande från varandra och återupptagande av förhandlingar, samt tog initiativet till eldupphör och drog tillbaka sina trupper. Det är just på grund av detta som läget vid den kinesisk-indiska gränsen har lättat. Som vi sagt vid många tillfällen är regeringen Nehrus ihållande antikinesiska företag resultatet av dess alltmer reaktionära inrikes- och utrikespolitik och resultatet av att den blir alltmer beroende av imperialismen och av sitt alltmera brutala förtryck av folket i det egna landet. Regeringen Nehrus kampanj mot Kina och dess alltmer reaktionära inrikes- och utrikespolitik har understötts och underblåsts av imperialismen, särskilt den amerikanska imperialismen. Det är beklagligt att de också understötts och uppmuntrats av några självutnämnda marxist-leninister. Under hela den kinesisk-indiska gränstvisten har dessa människor nonchalerat fakta och vänt upp och ner på rätt och orätt. De har blundat för det stora antalet dokument i saken som offentliggjorts av det socialistiska Kina under de senaste tre åren och slagit dövörat till för de många meddelanden och förklaringar som lämnats dem av Kina. I själva verket har de anslutit sig till den stora antikinesiska kören tillsammans med Nehru. Denna överraskande ståndpunkt har ingenting gemensamt med marxismen-leninismen och den proletära internationalismen.

De moderna revisionisterna, representerade av arbetarklassens renegater, Tito-gruppen i Jugoslavien, har böjt sig under imperialistiskt tryck, tjänar villigt imperialismen och spelar en roll som de socialdemokratiska partierna är oförmögna att spela vid undergrävandet av arbetarklassens internationella enhet. Titogruppen, som usurperat beteckningen kommunistiskt parti, hissat socialistisk flagg och klätt ut sig till marxist-leninister, försöker att bedra de revolutionära folken i olika länder, förstöra deras kampanda och splittra de förtryckta folkens och nationernas revolutionära kamp. Den försöker att undergräva de socialistiska länderna genom att exportera den så kallade jugoslaviska vägen, som betyder degeneration till kapitalism. Under "alliansfrihetens" täckmantel strävar den att underminera enheten mellan de socialistiska länderna och de länder som följer en politik för fred och neutralitet. I dag är Titoklickens en särskild avdelning under Förenta staternas imperialism för att genomföra den senares kontrarevolutionära världsstrategi.

Moskvauttalandet framhåller att Titogruppen, som "förrått marxismen-leninismen", "bedriver undermineringsverksamhet mot det socialistiska lägret och den kommunistiska världsrörelsen ... en verksamhet som skadar enheten mellan alla fredsälskande krafter och stater. Det är fortfarande en nödvändig uppgift för marxismen-leninismens partier att ytterligare avslöja de jugoslaviska revisionisternas ledare och aktivt kämpa för att värna den kommunistiska rörelsen och arbetarrörelsen mot de jugoslaviska revisionisternas antileninistiska idéer.

Kamrater, mer än någonsin måste vi kommunister sörja för att värna och stärka det socialistiska lägrets enhet, värna och stärka den internationella kommunistiska rörelsens enhet. Enhet gentemot fienden är högsta nödvändighet för kommunisterna och folken i alla länder och är främsta uppgiften för alla kommunister. Relationerna mellan de socialistiska länderna och relationerna mellan de marxistisk-leninistiska partierna bygger på marxismen-leninismen och den proletära internationalismen. Moskvadeklarationen och Moskvauttalandet är det gemensamma program på vars grund de kommunistiska och arbetarpartierna i världen enar sig mot fienden. Dessa dokument fastställer en gemensam linje för kampen mot imperialismen och kampen för världsfred, demokrati, nationell befrielse och socialism, och de fastställer också de principer som är vägledande för relationerna mellan broderländer och broderpartier. Såsom Moskvauttalandet framhåller: "I det socialistiska lägret har verklig jämlikhet och självständighet säkrats i varje däri ingående land"; Alla marxismen-leninismens partier är oavhängiga och jämställda. De utarbetar sin politik med utgångspunkt från sina länders konkreta betingelser och med ledning av marxismen-leninismens principer och stöder varandra"; alla marxistisk-leninistiska partier måste "utarbета enhetliga åsikter genom konsultationer och överenskomma om gemensamma aktioner i kampen för de gemensamma målen.

Hela den internationella kommunistiska rörelsens erfarenheter visar att det är svårt att undvika meningsskiljaktigheter av det ena eller andra slaget broderländer och broderpartier emellan. Frågan gäller hur man skall ordna förhållandena mellan broderländer och broderpartier på ett riktigt sätt. Om de principer som är vägledande för relationerna mellan broderländer och broderpartier, dvs. principerna om oberoende, jämlikhet och utarbetande av gemensamma ståndpunkter genom konsultationer, kränkes, kan resultatet bara bli att enheten skadas, meningsskiljaktigheterna vidgas och till och med att en splittring riskeras.

Kinas kommunistiska parti värnar oavslåeligt det socialistiska lägrets och den internationella kommunistiska rörelsens enhet, och försvarar ständigt de principer som är vägledande för de ömsesidiga relationerna mellan broderländer och broderpartier, sådana de framlagts i Moskvadeklarationen och Moskvauttalandet. Det var därför som, när för något mer än ett år sedan, vid Sovjetunionens kommunistiska partis tjugoundra kongress, ett broderparti, Albanis arbetsparti, för första gången offentligen angreps och nämndes vid namn, delegationen från Kinas kommunistiska parti uttryckte sitt bestämda ogillande. Vid denna kongress framhöll vi att en sådan praxis "inte befordrade enheten och inte bidrar till att lösa problemen. Att

blottlägga en tvist mellan broderpartier eller broderländer öppet för fienden kan inte betraktas som uttryck för en allvarlig marxistisk-leninistisk hållning. En sådan hållning kommer endast att skada de som står oss nära och är oss kära samt glädja våra fiender. Kinas kommunistiska parti hoppas uppriktigt att broderpartier som har meningsskiljaktigheter eller tvister kommer att enas på nytt på grundval av marxismen-leninismen och på grundval av ömsesidig respekt, självständighet och jämlikhet.” Det måste emellertid beklagas att denna uppriktiga förmaning från vår sida inte lyckats förhindra en försämring av läget. I april 1962 uttryckte Kinas kommunistiska parti, på grundval av sin önskan att upprätthålla de principer, som vägleder de ömsesidiga relationerna mellan broderländer och broderpartier, och att stärka enheten, sitt aktiva stöd åt de förslag som ställts av ett antal broderpartier för en anpassning i relationerna och förbättring av atmosfären, och föreslog formellt det broderparti det gällde att inkalla ett möte med representanter för alla kommunistiska och arbetarpartier, i syfte att undanröja meningsskiljaktigheterna och stärka enheten genom kamratliga diskussioner och konsultationer. Vi framhöll också att i avvaktan på inkallandet av ett sådant möte borde alla partier upphöra att angripa varandra i radion och i pressen för att skapa gynnsamma förhållanden för mötets inkallande.

Vi kan, trots att vi finner det plågsamt, inte undgå att framhålla, att dylika strävanden från Kinas kommunistiska parti och andra broderpartier inte väckt gensvar hos det broderparti som det gäller. Den praxis som kränker de principer, vilka är vägledande för relationerna mellan broderländer och broderpartier, har tvärtom upprepats ännu mera energiskt. De kongresser som på senaste tiden kort efter varandra hållits inom några broderpartier har t. o. m. utnyttjats som plattformar för fortsatta angrepp mot andra broderpartier. Vid dessa kongresser har kamraterna från några broderpartier fortsatt sina angrepp mot Albanska arbetspartiet och med namns nämnande angripit Kinas kommunistiska parti och andra broderpartier. Därtill har de i stor utsträckning mobiliserat sina tidningar och andra propagandamedel för att göra massiva angrepp och bedriva förtal mot Kinas kommunistiska parti. Många broderpartier har uttryckt djup oro och bekymmer över denna betänkliga motströmning som bryter enheten och skapar splittring, och deras bekymmer är helt berättigade.

Kinas kommunistiska parti har alltid välkomnat ord och gärningar som bidrar till att främja den internationella kommunistiska rörelsens enhet. Vid ert partis nu pågående kongress har vi hört ett visst mått av gensvar för Kinas kommunistiska partis fast vidhållna förslag att upphöra med öppna angrepp bland broderpartierna, lätta spänningen bland dem och förbättra atmosfären. Vi skulle vara mycket glada om dessa uttalanden kunde omsättas i handling. Vi hävdar att kommunisternas gärningar måste överensstämma med deras ord. Man får inte förkunna nödvändigheten att göra slut på angreppen och samtidigt fortsätta att göra angrepp. En sådan praxis leder inte till att meningsskiljaktigheterna undanröjs och enheten stärks.

Här vill vi ännu en gång uppriktigt vädja om att vi alla slår vakt om den proletära revolutionens sak och dess intressen i kampen mot fienden, bemödar oss om att undanröja meningsskiljaktigheterna och stärka enheten på fastställt sätt och i noggrann överensstämmelse med de principer som framlagts i Moskvadeklarationen och Moskvauttalandet. För att undanröja meningsskiljaktigheterna och stärka enheten är det nödvändigt att återgå till att efterfölja de principer som framlagts i Moskvadeklarationen och Moskvauttalandet och till inbördes konsultationer på jämställd fot. I detta avseende skulle ett initiativ från de kamrater som var de första att igångsätta ett angrepp mot ett broderparti, vara till gagn för problemets lösning. Kinas kommunistiska parti hävdar att det enda riktiga sättet att undanröja meningsskiljaktigheterna och stärka enheten är att alla följer marxismen-leninismen och den proletära internationalismen, respekterar de revolutionära principerna i Moskvadeklarationen och Moskvauttalandet och ansluter sig till de principer som är vägledande för relationerna bland broderländer och broderpartier och genomför kamratlig diskussion och konsultationer.

Det är i enlighet med denna ståndpunkt som Kinas kommunistiska parti mer än en gång föreslagit inkallande av ett möte med representanter för alla kommunistiska och arbetarpartier och understött de förslag som gjorts av ett antal broderpartier om inkallande av en sådan internationell konferens. Vi vidhåller alltjämt att det är nödvändigt att inkalla en sådan internationell konferens med broderpartierna. För att göra konferensen framgångsrik måste broderpartierna i skilda länder gemensamt bemöda sig att övervinna de många svårigheterna och hindren och uträtta en mängd nödvändiga förberedelser, däri måste ingå att angrepp mot broderpartier upphör.

I den internationella kommunistiska rörelsens intresse och för att främja den gemensamma kampen mot fienden är Kinas kommunistiska parti berett att oavlåtligt fortsatt att samarbeta med alla andra marxistisk-leninistiska partier för att undanröja meningsskiljaktigheterna och stärka enheten. Det är vår fasta övertygelse att den internationella kommunistiska rörelsen slutligen kommer att övervinna alla svårigheter och hinder, stärka enheten i sina led och vinna stora segrar i kampen mot imperialismen, i försvaret av världsfreden och för att främja det mänskliga framåtskridandets sak.

Kamrater, under ledning av Kinas kommunistiska parti och dess centralkommitté med kamrat Mao Tse-tung i spetsen, har det kinesiska folket, med de tre röda banéren — generallinjen för det socialistiska uppbygget, det stora språnget framåt och folkkommunerna — högt lyfta, kämpat för det socialistiska uppbyggets sak och vunnit stora framgångar. Folken i vårt land har varmt besvarat maningen från vårt partis åttonde centralkommittés tionde plenarsession och fortsätter att, besjälade av ett enda syfte och enade som en man, modigt rycka fram för att kämpa för ett nytt uppsving i nationalhushållningen och nya segrar för det socialistiska uppbyggets sak.

Generallinjen för vårt lands utrikespolitik är: att utveckla ett förhållande av vänskap, ömsesidigt bistånd och samverkan med Sovjetunionen och de andra socialistiska broderländerna i enlighet med den proletära internationalismens princip, att sträva efter fredlig samlevnad på grundval av de fem principerna med länder, som har andra samhällssystem och att bekämpa den imperialistiska aggressions- och krigspolitiken, samt att stödja de förtryckta folkens och de förtryckta nationernas revolutionära kamp mot imperialismen och kolonialismen. Vårt folk kommer att fortsätta att fasthålla vid denna generallinje och tillsammans med alla revolutionära och fredsälskande folk i världen kämpa för seger åt världsfredens, demokratins, den nationella befrielsens och socialismens sak.

Kamrater. Kinas och Tyska demokratiska republikens folk har stött varandra och utbildat en djup vänskap i sitt socialistiska uppbygge och sin gemensamma kamp mot imperialismen och till världsfredens försvar. Vi är djupt övertygade om att vänskapen mellan våra två partier och folk kommer att utvecklas ytterligare och befastas på marxismen-leninismens och den proletära internationalismens grundval och i enlighet med vad som gagnar den gemensamma kampen mot fienden.

Må den broderliga vänskapen mellan folken i våra två länder växa för varje dag.

Låt mig nu läsa hälsningen från Kinas kommunistiska partis centralkommitté.

Hälsning från Kinas kommunistiska partis centralkommitté till Tysklands socialistiska enhetspartis sjätte kongress.

Kära kamrater!

Kinas kommunistiska partis centralkommitté överbringar, på Kinas kommunistiska partis och det kinesiska folkets vägnar, sina varma broderliga hälsningar till Tysklands socialistiska enhetspartis sjätte kongress och genom denna till Tysklands socialistiska enhetsparti och Tyska demokratiska republikens folk.

Det kinesiska folket gläder sig åt varje framgång som folket i Tyska demokratiska broder-republiken uppnår i det socialistiska uppbygget och i kampen för fosterlandets enande och är övertygat om att ni kommer att vinna nya framgångar i ert framtida uppbygge och kamp.

Den amerikanska imperialismen gör allt större ansträngningar för att genomföra sin aggressions- och krigspolitik över hela världen. Med den amerikanska imperialismens energiska stöd intensifierar den västtyska militarismen sina provokationer mot Tyska demokratiska republiken och hotar därmed allvarligt Europas och världens fred. Liksom i det förflutna kommer det kinesiska folket beslutsamt att stödja den rättfärdiga kamp som Tyska demokratiska republikens folk bedriver mot Förenta staternas aggressions- och krigspolitik, mot den västtyska militarismen och i försvaret av freden i Europa och i världen.

I kampen för att motstå imperialismen, värna världsfreden och för det socialistiska uppbyggets sak har folken i Kina och Tyska demokratiska republiken understött varandra och utbildat en djup broderlig vänskap. Det kinesiska folket och Kinas kommunistiska parti kommer att fortsätta att bemöda sig om att stärka enheten mellan folken i våra två länder, att stärka det socialistiska lägrets enhet och den internationella kommunistiska rörelsens enhet på marxism-leninismens och den proletära internationalismens grundval.

Länge leve det socialistiska lägrets och den internationella kommunistiska rörelsens stora enhet!

Länge leve marxismen-leninismen!

Kinas kommunistiska partis centralkommitté
den 12 januari 1963.